ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Leblanc Maurice\Leblanc, Maurice - Arsene Lupin - Arsene Lupin kontra Herlock Sholmes.pdb

PDB Name: Leblanc, Maurice - Arsene Lu...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Maurice Leblanc

ARSENE LUPIN
KONTRA
HERLOCK SHOLMES
(BLONDÝNKA)

ALBATROS PRAHA

(c) Librairie Generále Française et Claude Leblanc 1963
Translation (c) Václav Cibula 1971
Illustrations (c) Josef Žemlička 1971

I
Číslo 514 - série 23

Osmého prosince loňského roku objevil pan Gerbois, profesor matematiky na versailleském gymnasiu, ve skladišti u starožitníka mahagonový psací stolek. Měl spoustu zásuvek, a tak se profesorovi zalíbil.

Právě takový potřebuji k narozeninám pro Zuzanu, pomyslil si.

V mezích svých skrovných prostředků chtěl udělat dceři radost, proto se dohodl na ceně a zaplatil šedesát pět franků.

V okamžiku, kdy profesor oznamoval svou adresu, zastavil se u stolku elegantní mladý muž, který až dosud slídil po všech koutech, a zeptal se:

"Kolik?"

"Je prodán," odpověděl prodavač.

"Ale ne... Snad tady pánovi?"

Profesor Gerbois pozdravil a odešel se šťastným pocitem, že má kus nábytku podle svého vkusu.

Neušel však na ulici ani deset kroků, když ho mladý muž dohonil a s kloboukem v ruce mu řekl uhlazeným zdvořilým tónem:

"Velice se omlouvám, pane... Dovolím si vám položit poněkud nejapnou otázku... Vy jste hledal právě tento psací stůl?"

"Ne, hledal jsem nějaký vhodný podklad pro jisté fyzikální pokusy."

"Tedy vám na něm moc nezáleží?"

"Záleží."

"Protože je starožitný?"

"Protože je praktický."

"Vyměnil byste ho tedy za stejně praktický, ale zachovalejší?"

"Tenhle je zachovalý a výměna mi připadá zbytečná."

"Přesto..."

Profesor Gerbois je vznětlivý a podezřívavý. Odpověděl suše:

"Prosím, nenaléhejte."

Neznámý se mu postavil do cesty.

"Nemám zdání, kolik jste zaplatil... Nabízím dvojnásobek."

"Ne."

"Trojnásobek?"

"Tak už dost," zvolal profesor netrpělivě, "co mám, to neprodám."

Mladý muž na něj upřel pohled, který profesor Gerbois neměl zapomenout, potom se beze slova rázně otočil a odešel.

Hodinu nato přivezli stůl do vilky ve Viroflayské ulici, kde profesor bydlil. Šťastný majitel zavolal svou dceru.

"To je pro tebe, Zuzano, jestli se ti ovšem líbí."

Zuzana byla roztomilé a šťastné stvoření se srdcem na dlani. Vrhla se otci kolem krku a objala ho s takovou radostí, jako by jí nabízel královský dar.

Ještě toho večera, když se služebnou postavily stolek do pokoje, vytřela zásuvky a pečlivě do nich narovnala své papíry, kazety s dopisy, korespondenci, sbírky pohlednic a různé drobné upomínky na bratrance Filipa.

Příštího dne v půl osmé odešel profesor Gerbois do gymnasia. Zuzana ho jako obvykle čekala v deset hodin před školou; pro pana profesora to byla veliká radost, když spatřil na chodníku její půvabnou postavičku i její dětský úsměv.

Pozdravili se.

"Co dělá tvůj psací stůl?"

"Učiněná nádhera! Vyčistily jsme s Hortensií měděné ozdoby. Vypadají jako ze zlata."

"Máš tedy radost?"

"Jestli mám radost! Vůbec nedovedu pochopit, jak jsem se mohla dodneška bez něho obejít!"

Prošli zahradou před domem.

Profesor Gerbois navrhl:

"Mohli bychom si ho před obědem prohlédnout?"

"Ale jistě, to je ohromný nápad!"

Zuzana šla napřed, na prahu pokoje však zděšeně vykřikla.

"Copak se děje?" zakoktal profesor Gerbois.

Vstoupil za Zuzanou do pokoje. Psací stůl zmizel.

Vyšetřujícího soudce udivila jednoduchost pachatelova postupu. Když byla Zuzana pryč a služebná odešla na nákup, zastavil před zahradou poslíček s károu - chlapík měl odznak, lidé si toho dobře všimli - a dvakrát zazvonil. Sousedé nevěděli, že služebná odešla, neměli ani nejmenší podezření, a tak zloděj uskutečnil svůj záměr zcela nerušeně.

Povšimněme si: ani jedna skříň nebyla vypáčena, všechny hodiny zůstaly na svém místě. Jen peněženka, kterou Zuzana zapomněla na mramorové desce psacího stolu, ležela na sousedním stole; ale neztratil se z ní jediný zlatý peníz. Cíl krádeže byl naprosto jasný, což ji však činilo ještě tajuplnější: proč se vlastně pachatel vydával v nebezpečí pro kořist tak malou?

Profesor nemohl uvést k celému případu nic víc než svou včerejší rozmluvu.

"Jakmile ten mladý muž zjistil, že jsem ho definitivně odmítl, zamračil se a já jsem měl velmi silný pocit, že ode mne odchází téměř výhružně."

To bylo příliš neurčité. Vyslechli obchodníka. Neznal z obou pánů ani jednoho. Zmíněný předmět koupil z pozůstalosti za čtyřicet franků v Chevreuse a soudil, že ho prodal podle jeho skutečné ceny. Další vyšetřování nepřineslo nic nového.

Profesor Gerbois byl i nadále přesvědčen, že utrpěl nesmírnou škodu. V dvojitém dnu některé zásuvky byl jistě ukryt poklad. Mladý muž tu skrýš znal, a proto jednal s takovou rozhodností.

"Ale tati, co bychom si počali s pokladem?" opakovala Zuzana znovu a znovu.

"Ty se ještě ptáš! S takovým věnem jsi přece mohla najít toho nejlepšího ženicha!"

Zuzana omezovala svůj zájem jen na bratrance Filipa, který představoval partii velmi žalostnou, a hořce si vzdychla. Život v malé versailleské vilce plynul dál, méně radostný, méně bezstarostný, zastíněný lítostí a zklamáním.

• • •

Minuly dva měsíce. A náhle, ráz na ráz, nejvážnější události, netušená řada šťastných příležitostí i katastrof!...

Prvního února v půl šesté se vrátil profesor Gerbois domů, usadil se s večerníkem v ruce, vzal si brýle a dal se do čtení. Politika ho nezajímala, obrátil list. Jeho pozornost okamžitě upoutal článek s titulkem:

Třetí tah loterie Sdružení tisku.

Číslo 514 - série 23 vyhrává milión...

Noviny mu vyklouzly z prstů. Stěny se mu zachvěly před očima, srdce se mu zastavilo, číslo 514 - série 23 - to bylo jeho číslo! Koupil los jen tak nazdařbůh, aby vyhověl jednomu ze svých přátel, nevěřil v šťastný osud ani co by se za nehet vešlo, a teď vyhrál!

Rychle vytáhl zápisník. Číslo 514 - série 23. Zapsal to dobře hned na první stránku, aby nezapomněl. Ale co je s losem?

Rozběhl se ke své pracovně, aby se podíval do kazety s obálkami, mezi které založil vzácný los; sotva tam však vstoupil, zavrávoral a srdce se mu sevřelo: krabice s obálkami byla pryč a profesor si ke vší své hrůze náhle uvědomil, že tam chybí už delší dobu. Neviděl ji tam už celé týdny, kdy opravoval úlohy svých žáků!

Ve štěrku na zahradě zaskřípaly kroky.

"Zuzano! Zuzano!"

Vracela se z přednášek. Rychle vyběhla po schodech. Profesor koktal přiškrceným hlasem:

"Zuzano, kazeta... Krabice s obálkami?"

"Jaká krabice?"

"Ta z Louvru... Přinesl jsem ji jednou ve čtvrtek... a ležela tady vzadu na stole."

"Vzpomeň si, tati... Uklízeli jsme ji spolu..."

"Kdy?"

"Večer... Víš přece... Večer předtím, než..."

"Ale kam?... Řekni mi... Já z tebe budu mít smrt..."

"Kam?... Do psacího stolu."

"Do toho ukradeného?"

"Ano."
"Do toho ukradeného psacího stolu!"
Šeptal ta slova znovu a znovu, celý vyděšený. Potom ji uchopil za ruku a řekl ještě tišeji:
"Byl tam milión, holčičko..."
"Ale tati, proč jsi mi to neřekl?" zašeptala Zuzana prostoduše.
"Milión," opakoval. "To číslo vyhrálo cenu tisku."
Nečekaná pohroma je zdrtila a dlouho setrvali v mlčení, které neměli odvahu prolomit.
Po nějaké době Zuzana prohlásila:
"Ale tati, stejně ti to vyplatí."
"Proč? Na jaký doklad?"
"To potřebuješ doklad?"
"Proboha!"
"A ty ho nemáš?"
"Ano, jeden mám."
"No a?"
"Byl v té krabici."
"V té krabici, co zmizela?"
"Ano, a peníze shrábne někdo jiný."
"Ale to by byla špinavost! Podívej se, tati, copak proti tomu nemůžeš nic dělat?"
"Co já vím? Co já vím? Ten člověk má určitě hodně ostré lokty! Ten se vyzná! Vzpomeň si... S tím stolem..."
Vyskočil v návalu energie a zadupal:
"To tedy ne, to ne, ten milión nedostane, nedostane ho! Proč by ho měl dostat? Ať je mazaný sebevíc, nic nezmůže. Jakmile se přihlásí o peníze, zavřou ho! Však my ještě uvidíme, kamaráde!"
"Něco tě napadlo, tati?"
"Napadlo mě to, že budu bránit naše práva až do konce, za každou cenu! A vyhrajeme! Ten milión patří mně, a já ho dostanu!"
Několik minut nato odeslal telegram tohoto znění:

REDITEL ZEMSKE BANKY ULICE KAPUCINU PARIZ JSEM MAJITELEM CISLA 514 SERIE 23 ZABRANTE VSEMI ZAKONNYMI PROSTREDKY KAZDE JINE VYPLATE GERBOIS

Téměř současně došel do Zemské banky další telegram:

CISLO 514 SERIE 23 JE U MNE ARSENE LUPIN

• • •

Jakmile začnu vyprávět některé z nesčíslných dobrodružství Arsena Lupina, zmocní se mě vždycky opravdový zmatek; zdá se mi, že i tu nejmenší příhodu zná každý, kdo mě bude číst. Opravdu, kdykoli náš "národní lupič", jak ho roztomile nazvali, jen pohnul prstem, už byl ten pohyb popsán do všech podrobností; každý jeho čin byl probrán ze všech stran, každý kousek komentován s tolika detaily, jak se vyprávějí jen skutky slavných hrdinů.
Kdo by neznal například ten neuvěřitelný příběh o Blondýnce se všemi jeho podrobnostmi, které reportéři uveřejňovali pod palcovými titulky: Číslo 514 - série 23... Zločin v ulici Henriho Martina!... Modrý diamant! Ten povyk nad zásahem proslulého anglického detektiva Herlocka Sholmese! To vzrušení po každém novém tahu v souboji obou velkých virtuosů! A ta vřava na bulvárech, když kameloti vykřikovali: "Arsene Lupin zatčen!"
Omlouvá mě jen to, že přináším něco nového: rozluštění. Kolem těch dobrodružných kousků zůstává vždycky trochu nejasností; já je vysvětluji. Znovu uvádím články už tisíckrát přečtené, opakuji staré rozhovory: všechny je však seřazuji, třídím a zjišťuji skutečnou pravdu. Mým spolupracovníkem je Arsene Lupin, jehož ochota je nevyčerpatelná. A také, kdykoliv je třeba, nezapomenutelný Wilson, přítel a důvěrník Sholmesův.
Ještě je v paměti obrovský výbuch veselí, který uvítal uveřejnění obou telegramů. Už jen jméno Arsena Lupina bylo zárukou nepředvídaných událostí, příslibem zábavy pro čtenářskou obec. A čtenářská obec - to byli všichni.
Zemská banka okamžitě zjistila, že číslo 514 - série 23 vydala lyonská Zemská banka prostřednictvím své versailleské odbočky veliteli dělostřelectva Bessymu.
Jenomže dělostřelecký velitel se zabil při pádu s koně. Jeho kamarádi, kterým se svěřil před smrtí, prohlásili, že los předal jednomu svému příteli.
"Ten přítel," tvrdil profesor Gerbois, "to jsem já."
"Dokažte to," požádal ho ředitel banky.
"Abych to dokázal? To je hračka! Dvacet lidí vám řekne, že jsme byli s majorem dlouholetí přátelé a že jsme se scházeli v kavárně na Armádním náměstí. Právě tam jsem od něho jednoho dne koupil za dvacet franků los."
"Máte na to svědky?"
"Nemám."
"Čím tedy prokážete své nároky na výhru?"
"Dopisem, který mi o tom napsal."
"Jakým dopisem?"
"Tím, který byl připíchnut k losu."
"Předložte ho."

"Ale ten byl v ukradeném psacím stole!"
"Najděte ho!"
• • •
Samozřejmě s ním vyrukoval Arsene Lupin. V poznámce uveřejněné v L'Echo de France - tedy v listě, který má tu čest být oficiálním orgánem a mezi jehož hlavní podílníky Arsene Lupin patrně patří - oznámil, že odevzdal do rukou notáře Detinana, svého právního poradce, osobní dopis, který mu napsal vlastnoručně major Bessy.
Vyvolalo to výbuch veselí: Arsene Lupin si vzal advokáta! Arsene Lupin respektuje stávající pravidla a ustanovil pro své zastoupení člena advokacie!
Všechen tisk se vrhl na notáře Detinana, vlivného radikálního poslance, člověka vysoce spolehlivého a bystrého, tak trochu skeptika, který si liboval v paradoxech.
Notář Detinan neměl nikdy potěšení setkat se s Arsenem Lupinem osobně a velmi toho litoval. Ale teď od něho skutečně dostal instrukce, považoval tu volbu za čest a chystal se zdatně hájit právo svého klienta. Otevřel ihned spisy nedávno založené a bez vytáček ukázal velitelův dopis. List dokazoval beze všech pochyb, že major los postoupil, neuváděl však jméno nového majitele. Stálo v něm pouze: "Můj drahý příteli..."
"Můj drahý příteli - to jsem já," prohlásil Arsene Lupin v průvodní poznámce k majorově dopisu. "A nejlépe to dokazuje skutečnost, že dopis je v mých rukou."
Profesora Gerboise okamžitě přepadl celý zástup reportérů, ale nešťastník mohl jen opakovat:
"Můj drahý příteli - to není nikdo jiný než já. Arsene Lupin ukradl majorův dopis současně s losem."
"Ať to dokáže!" pohotově odpověděl Lupin novinářům.
"Ale on přece ukradl psací stůl!" zvolal profesor Gerbois ke stejným novinářům.
A Lupin odpověděl:
"Ať to dokáže!"
Byla to podívaná vskutku zábavná - ten veřejný souboj mezi dvěma držiteli čísla 514 - série 23, ti věčně se trumfující reportéři, ta Lupinova chladnokrevnost proti zběsilosti chudáka profesora!
Noviny byly plny nešťastníkových nářků. Zpovídal se ze svého osudu s dojemnou upřímností:
"Pochopte, pánové, ten ničema mi ukradl Zuzanino věno! Co mne se týče, já nad tím mohu jen mávnout rukou, ale Zuzana! Jenom si představte, milión! Desetkrát sto tisíc franků! Já jsem dobře věděl, že je v psacím stole poklad!"
Nedal si vysvětlit, že když jeho protivník stůl odnášel, neměl o losu ani tušení, a v žádném případě nemohl předvídat, že los vyhraje hlavní výhru. Profesor naříkal:
"Ale jděte, ten to věděl moc dobře! Pročpak by si dal jinak s tím mizerným stolem tolik práce?"
"To nikdo neví, ale určitě ne proto, aby se zmocnil ubohého papíru, který měl tehdy cenu pouhopouhých dvaceti franků."
"Cenu jednoho miliónu! On to věděl... On ví všechno!... Vy ho neznáte, toho banditu!... Vás nepřipravil o milión, vás ne!"
• • •
Vypadalo to, že se spor potáhne donekonečna. Dvanáctého dne však dostal profesor Gerbois od Arsena Lupina dopis, označený jako důvěrný. Četl se vzrůstajícím nepokojem:

Vážený pane,
veřejnost se baví na náš účet. Nemyslíte, že už je načase, abychom to brali vážně? Co mne se týče, já jsem k tomu pevně odhodlán.
Situace je jasná: mám los, se kterým nemohu disponovat, a vy můžete disponovat s losem, který nemáte. Jeden bez druhého tedy nemůžeme nic dělat.
Vy mi totiž nepřepustíte své nároky a já vám nepostoupím svůj los.
Co podniknout?
Nevím nic lepšího než se rozdělit. Půl miliónu Vám, půl miliónu mne. Není to spravedlivé? Neuspokojí ten šalamounský rozsudek i potřebu spravedlnosti, která je v každém z nás?
Řešení je to poctivé, ale nestrpí odkladu. To není nabídka, o níž byste mohl diskutovat, to je nutnost, které se musíte za daných okolností podřídit. Dávám Vám tři dny na rozmyšlenou. Těším se, že v pátek ráno budu číst v malém oznamovateli našeho listu drobnou noticku, adresovanou panu Ars. Lup. a obsahující nenápadnými slovy Váš jednoznačný souhlas se smlouvou, kterou Vám navrhuji. Tak získáte ihned los, vyzvednete si milión a uložíte pro mne pět set tisíc franků způsobem, který Vám vzápětí sdělím.
Pro případ, že odmítnete, učinil jsem už opatření, jež povedou ke stejnému výsledku. Taková neústupnost by Vám však způsobila velmi vážné starosti, neboť bych Vám srazil dvacet pět tisíc franků na úhradu dodatečných výloh.
Přijměte, prosím, výraz mé nejhlubší úcty.
Arsene Lupin

Roztrpčený profesor Gerbois se dopustil zásadní chyby, protože list zveřejnil a pořídil si opis. Rozhořčení ho dohánělo k nejhorším nepředloženostem.
"Nic! Nebude mít nic," křičel před shromážděnými reportéry. "Dělit se o to, co mi patří? Nikdy. Ať si roztrhá svůj los, když chce."
"Ale pět set tisíc franků je přece jen lepší než nic."
"O to vůbec nejde; je to moje právo a já toto právo obhájím před soudem."
"Jít proti Arsenu Lupinovi? To by bylo směšné."

"Proti němu ne, ale proti Zemské bance. Musí mi vyplatit milión."
"Teprve když předložíte los nebo když dokážete, že jste ho koupil."
"Takový důkaz existuje, neboť Arsene Lupin přiznává, že ukradl psací stůl."
"Spokojí se soud s tím, co tvrdí Arsene Lupin?"
"To je mi jedno. Já se nevzdám."

Veřejnost se bavila. Uzavíraly se sázky. Jedni hájili názor, že Arsene Lupin dostane polovinu, druzí, že se profesor Gerbois nevzdá. A všichni měli tak trochu obavy, že jsou síly protivníků příliš nerovné; jeden útočil nadmíru bezohledně, druhý byl vyplašený jako štvané zvíře.

V pátek si lidé rvali L'Echo de France z rukou a horečně hledali na páté straně rubriku Malého oznamovatele. Pro p. Ars. Lup. tam nebyl ani řádek. Na ultimativní požadavky Arsena Lupina odpověděl profesor Gerbois mlčením. To znamenalo vyhlášení války.

Večer oznámily noviny únos Zuzany Gerboisové.

• • •

V tom, co bylo možno nazvat estrádou Arsena Lupina, nás obzvláště zaujala mimořádně směšná úloha policie. Do ničeho nemůže promluvit ani slovo. Lupin činí prohlášení, píše, předvídá, přikazuje, hrozí, jedná, jako by nebylo ani šéfa bezpečnosti, ani policistů, ani komisařů, jako by tu nebylo vůbec nikoho, kdo by mu mohl udělat čáru přes rozpočet. S tím vším se vůbec nemusí počítat.

A přece se policie tolik snaží! Arsene Lupin soustřeďuje na sebe pozornost celé společnosti bez rozdílu, veřejnost se rozpaluje, vře, překypuje vášněmi. Nepřítel se vám posmívá, provokuje, dělá si z vás dobrý den, anebo, což je nejhorší, nebere vás vůbec na vědomí.

Co dělat proti takovému soupeři? Podle svědectví služky Hortensie odešla Zuzana v devět čtyřicet z domova. V deset hodin a pět minut, když otec vyšel z gymnasia, bylo její obvyklé místo na protějším chodníku prázdné. Všechno se tedy odehrálo během dvaceti minut, kdy se Zuzana, ubírala z domova ke škole, nebo aspoň v blízkosti gymnasia.

Dva sousedé prohlašovali, že ji potkali asi tři sta metrů od vilky, jakási žena viděla na ulici dívku, jejíž popis odpovídal Zuzaně. Co dál? Dál už nic.

Policie prohledala celé okolí, vyslechla zaměstnance nádraží a celnice. Nikdo neviděl toho dne nic, co by mohlo souviset s únosem. A přece: Ve Ville-d'Avray oznámil obchodník se smíšeným zbožím, že prodával olej posádce krytého auta, které přijelo z Paříže. Vpředu seděl řidič, vzadu byla blondýnka - nápadná blondýnka, dodal ve svém svědectví. O hodinu později se automobil vracel. Přecpaná vozovka mu nedovolovala rychlou jízdu, a tak obchodník mohl postřehnout, že vedle již uvedené blondýnky sedí další žena, zahalená v šálech a závojích. Nikdo nepochyboval, že to byla Zuzana Gerboisová.

Avšak jak mohlo dojít k únosu za bílého dne, na tak rušné ulici, v samém středu města?

Jak? Kde? Nikdo nezaslechl výkřik, nikdo nepostřehl nic podezřelého.

Obchodník poskytl i popis auta, limuzína značky Peugeon o čtyřiadvaceti koních, s tmavě modrou karoserií. Pro přehled byla požádána o informaci i ředitelka velkogaráží paní Bob-Walthourová, jež měla mimořádné znalosti o automobilových únosech. Skutečně. V pátek ráno si najala limuzínu Peugeon na celý den světlovlasá žena, jež se potom už nevrátila. Ale co řidič?

"Jmenoval se Ernest a byl najat den předtím na základě nejlepších doporučení."
"Je tady?"
"Ne, odevzdal vůz a už se nevrátil."
"Můžeme ho najít?"
"Určitě podle osob, které ho doporučily. Tady jsou jejich jména."

Vydali se za nimi. Nikdo z nich neznal muže jménem Ernest. A tak každá stopa, která měla vést ze tmy, vedla jen k dalším záhadám.

Profesor Gerbois už neměl sílu k boji, který pro něho začínal vypadat tak neblaze. Od chvíle, kdy zmizela jeho dcera, ztratil všechen elán a nakonec boj vzdal, uštván výčitkami svědomí.

V L'Echo de France se objevila malá zprávička, o níž okamžitě věděla celá Paříž. Noticka potvrzovala, že pisatel přijímá bezvýhradně všechny podmínky a úplně se vzdává.

Bylo to vítězství, válka skončila za osmdesát čtyři hodiny.

• • •

Dva dny nato se objevil profesor Gerbois v hale Zemské banky. Když ho zavedli k řediteli, položil na stůl číslo 514 - série 23. Ředitel vyskočil.

"Tak vy ho máte? On vám ho vrátil?"
"Založil jsem ho," odpověděl profesor Gerbois, "tady je."
"Vždyť jste přece tvrdil... Říkalo se, že..."
"To všechno jsou pomluvy a lži."
"I tak bychom však potřebovali nějaký průkazný doklad."
"Stačí majorův dopis?"
"Zajisté."
"Tady je."
"Výborně. Nechte laskavě doklady zde. Do čtrnácti dnů si je prověříme. Dám vám vědět, kdy se budete moci dostavit do naší pokladny. Doufám, pane, že do té doby zachováte všechno v tajnosti, aby se celá záležitost odbyla naprosto tiše."
"Nic jiného si nepřeji."

To bylo všechno, co si profesor Gerbois a ředitel mezi sebou řekli. Avšak jsou tajemství, jež vyjdou na denní světlo, i když je nikdo neprozradí, a tak náhle všichni věděli, že Arsene Lupin měl tu odvahu a vrátil profesoru Gerboisovi číslo 514 - sérii 23! Novinka byla přijata s užaslým podivem. Ten, kdo položil na stůl tak důležitý trumf, vzácný los, je bezesporu dobrým hráčem. Učinil tak promyšleně a jediným tahem vrátil všechno do původního stavu. Co kdyby však dívka uprchla? Co kdyby se podařilo vyrvat Lupinovi z rukou jeho rukojmí?

Policie cítila, že tady má nepřítel slabinu, a zdvojnásobila své úsilí. Arsene Lupin, odzbrojen a oloupen sám sebou, zajatec v soukolí vlastních kombinací, bez jediného mizerného sou z vytouženého miliónu... Posměváčkové rázem přešli do tábora protivníků.

Bylo ovšem třeba objevit Zuzanu. Tu však neobjevili, a co horšího, ani neutekla!

Dobrá, usoudili všichni, to je bod k dobru, Arsene Lupin vyhrává první kolo. Ale to nejtěžší ho ještě čeká! Slečna Gerboisová je v jeho rukou - připusťme - a on ji vrátí jen za pět set tisíc franků. Jenomže kde se výměna provede? K takové výměně je nutno sjednat schůzku, a kdo zabrání profesoru Gerboisovi, aby upozornil policii, získal tak dceru a nechal si všechny peníze?

Vyptávali se profesora. Byl velmi sklíčen, přál si klid a zahalil se v neproniknutelné mlčení.

"Nemám co říci, čekám."

"A Zuzana?"

"Pátrání pokračuje."

"Ale napsal vám přece Arsene Lupin?"

"Ne."

"Trváte na tom?"

"Ne."

"Tak přece ano. Jaké vám dal instrukce?"

"Nemám co říci."

Obléhali notáře Detinana. Stejná málomluvnost.

"Pan Lupin je mým klientem," odpovídal se strojenou důležitostí. "Pochopíte zajisté, že jsem povinen zachovat naprostou mlčenlivost."

Všechny tyto záhady veřejnost mátly. Samozřejmě že se ve skrytu osnovaly plány. Arsene Lupin povoloval a opět utahoval oka svých sítí, zatímco policie ve dne v noci hlídala dům profesora Gerboise. Dalo se předpokládat jen trojí možné rozuzlení: zatčení, vítězství nebo směšný a žalostný nezdar.

Avšak, zvědavost veřejnosti měla být ukojena jen částečně, a proto se celá pravda objevuje poprvé až na těchto stránkách.

• • •

V pondělí 12. března obdržel profesor Gerbois ve zdánlivě nevinné obálce výzvu Zemské banky.

Ve čtvrtek v jednu hodinu odjel vlakem do Paříže. Ve dvě hodiny mu bylo vyplaceno tisíc tisícifrankových bankovek.

Zatímco rozechvěle odpočítával peníze - cožpak to není výkupné za Zuzanu? - bavili se ve voze nedaleko hlavního vchodu dva muži. Jeden z nich měl prošedivělé vlasy a sportovní postavu, která byla v příkrém rozporu s jeho oblekem a vystupováním drobného úředníčka. Byl to hlavní inspektor Ganimard, starý Ganimard, neúprosný Lupinův nepřítel. A Ganimard řekl poddůstojníkovi Folenfantovi:

"Nebude to dlouho trvat... Během pěti minut se setkáme s naším dobrým známým. Všechno je připraveno?"

"Naprosto."

"Kolik nás je?"

"Osm, z toho dva na kole."

"A mne počítejte za tři. To je dost, ale zase ne tak moc. Za žádnou cenu nesmíme ztratit Gerboise z očí... Jinak má úcta: setká se s Lupinem, s kterým si určitě domluvil schůzku, dostane slečnu za půl miliónu a má to doma."

"Ale proč ten poctivec nejde s námi? Bylo by to tak jednoduché. Kdyby nás přibral do hry, zůstal by mu ten milión celý."

"Ano, jenomže on se bojí. Jestli zkusí toho druhého napálit, nedostane dceru."

"Koho druhého?"

"Jeho."

Ganimard pronesl to slovo důrazně, s trochou bázně, jako by mluvil o nadpřirozené bytosti, v jejíchž spárech se ocitl.

"Je dost směšné," poznamenal rozvážně poddůstojník Folenfant, "že vlastně jen chráníme toho pána proti němu samému."

"Nad Lupinem jsou všichni s rozumem v koncích," povzdechl si Ganimard.

Uplynula minuta.

"Pozor," zašeptal inspektor.

Profesor Gerbois vyšel z banky. Na konci ulice Kapucínů se dal levou stranou bulváru. Vzdaloval se pomalu podél obchodů a nahlížel do výkladů.

"Příliš pokojný zákazník," řekl Ganimard. "člověk, který má v kapse milión, není takhle klidný."

"Co má za lubem?"

"Zřejmě vůbec nic... Ale to je jedno, já se jen tak uspat nedám. Lupin je Lupin."

V tom okamžiku zamířil profesor Gerbois ke stánku, vybral si noviny, rozměnil, otevřel jeden z deníků, pustil se do čtení a s roztaženýma rukama pokračoval pomalu v chůzi. Náhle skočil do automobilu, který stál u okraje chodníku. Motor byl v chodu, automobil se rychle rozjel, minul chrám Madeleine a zmizel.

"Zatraceně!" vykřikl Ganimard. "Zase jeden jeho kousek!"

Vrhl se kupředu, ostatní muži běželi stejně rychle kolem kostela.

Ganimard se však rozesmál. Na počátku Malesherbesova bulváru měl vůz poruchu, zastavil a profesor Gerbois vyskočil.

"Rychle, Folenfante... Řidič... Nejspíš je to ten, co se jmenuje Ernest."

Folenfant si vzal na starost řidiče. Jmenoval se Gaston a byl zaměstnancem Organizace taxíkářů; před deseti minutami ho najal jeden pán a přikázal mu důrazně, aby čekal poblíž novinového stánku, až přijde ten druhý pán.

"Jakou adresu udal druhý zákazník?" zeptal se Folenfant.

"Neudal žádnou adresu... Malesherbesův bulvár... Messinská ulice... Dvojité spropitné... To je všechno."

• • •

Profesor Gerbois zatím neztratil ani okamžik a naskočil do prvního vozu, který jel kolem.

"Prosím ke stanici podzemní dráhy na náměstí Svornosti."

Vystoupil z metra na náměstí Královského paláce, skočil do jiného vozu a dal se odvézt na Burzovní náměstí. Další jízda metrem a potom v ulici de Villiers znovu taxík.

"Prosím Clapeyronova ulice číslo 25."

Clapeyronova ulice číslo 25 je oddělena od bulváru Batignolles rohovým domem. Profesor vystoupil do prvního poschodí a zazvonil.

Ve dveřích se objevil muž.

"Bydlí tady notář Detinan?"

"To jsem já. Profesor Gerbois, pokud se nemýlím."

"Uhodl jste."

"Očekával jsem vás. Račte dál."

• • •

Když profesor Gerbois vstoupil do advokátovy kanceláře, ukazovaly nástěnné pendlovky tři hodiny a profesor spěšně prohlásil:

"To je hodina, kterou mi určil. Ještě nepřišel?"

"Ještě ne."

Profesor Gerbois se posadil, otřel si čelo, podíval .se na své hodinky, jako by nevěděl, kolik je, a znovu se úzkostlivě zeptal:

"Přijde?"

Advokát odvětil:

"Vy se mě ptáte na něco, co bych sám chtěl vědět ze všeho nejvíc. Nikdy jsem nebyl tak netrpělivý jako teď. Jestliže přijde, v každém případě leze do pasti, protože dům je už čtrnáct dní hlídán. Nemají ke mně důvěru."

"Ke mně ještě míň. A taky netvrdím, že policisté, co se na mě přilepili, ztratili stopu."

"Tak tedy..."

"Za to bych já přece nemohl," vykřikl rozčileně profesor, "mně by nikdo nemohl nic vyčítat. Co jsem slíbil? Že budu plnit jeho příkazy. Dobrá, splnil jsem jeho příkazy do puntíku, vyzvedl jsem si peníze v době, kterou on určil, a přijel jsem k vám přesně tak, jak to stanovil. Jsem si vědom odpovědnosti za osud své dcery, a proto jsem jednal naprosto poctivě. To ostatní je v jeho rukou."

A připojil stejně úzkostlivě:

"Vrátí mi dceru, co myslíte?"

"Doufám."

"Viděl jste ji přece?"

"Já? Ale kdepak! Jednoduše mě v dopise vyzval, abych vás oba přijal. Abych před třetí hodinou poslal pryč služebnictvo a nikoho nevpouštěl do bytu mezi vaším příchodem a jeho odchodem. Kdybych s tímto návrhem nesouhlasil, měl jsem mu podat zprávu dvěma řádky otištěnými v L'Echo de France. Jsem však ze srdce rád, že mohu Arsenu Lupinovi prokázat tuto službu, a tak souhlasím se vším."

Profesor Gerbois vzdychl:

"Jak to jenom všechno dopadne?"

Vytáhl z kapsy bankovky, rozložil je na stole a shrnul je do dvou stejných balíčků. Ztichli. Čas od času Gerbois zbystřil pozornost. Nezvoní snad někdo?

Jeho neklid vzrůstal každou minutou a také notář Detinan zakoušel pocit téměř bolestný.

Nakonec povolily nervy i advokátovi. Prudce vstal.

"Už se ho nedočkáme... Co chcete? Byl by přece blázen! Kdyby šlo jen o nás, dobrá, nám může věřit, my jsme čestní lidé a nezradíme ho. Ale nebezpečí nečíhá jen tady."

Zdrcený profesor Gerbois položil obě ruce na bankovky a zoufale zašeptal:

"Pane na nebi, ať přijde, ať přijde! Dám tohle všechno, jen když zase uvidím Zuzanu!"

Dveře se otevřely.

"Polovina docela stačí, pane profesore."

• • •

Na prahu stál mladý, elegantně oblečený muž a profesor Gerbois v něm okamžitě poznal chlapíka, který ho zastavil před krámem versailleského starožitníka. Vrhl se k němu.

"A co Zuzana? Kde je má dcera?"

Arsene Lupin zavřel opatrně dveře. Mírumilovně si stáhl rukavice a obrátil se k advokátovi:

"Vážený pane doktore, nevím, jak bych vám poděkoval za ochotu, s jakou jste se uvolil hájit má práva. Nezapomenu na to."

Notář Detinan řekl tiše:

"Ale... Vy jste nezvonil... Neslyšel jsem dveře..."

"Domovní zvonky a dveře patří k věcem, jež člověk nemá nikdy slyšet. Aspoň pro mne je to důležité."

"Moje dcera! Zuzana! Co jste s ní udělal?" opakoval profesor.

"Pane na nebi," řekl Lupin, "vy ale máte naspěch! Dobrá, ujišťuji vás, že za okamžik bude vaše dcera ve vašem náručí."

Přešel místností, potom dodal tónem velmože, který udílí milostivou pochvalu:

"Pane profesore, blahopřeji vám k důvtipu, s jakým jste bez sebemenšího prodlení všechno zařídil. Kdyby byl neměl automobil tu nesmyslnou nehodu, podle všeho bychom teď byli na náměstí l'Étoile a ušetřili bychom pana doktora Detinana této nudné návštěvy... Koneckonců - co je psáno, to je dáno."

Všiml si dvou balíčků bankovek a vykřikl:

"Výborně, výborně! Milión je tady... Nebudeme ztrácet čas. Dovolíte?"

"Jenomže," namítl notář a postavil se před stůl, "slečna Gerboisová ještě nepřišla."

"No a?"

"No a - cožpak její přítomnost není bezpodmínečně nutná?"

"Chápu, chápu! Arsene Lupin nemá naprostou důvěru. Shrábne půl miliónu a nevrátí rukojmí. Milý pane doktore, lidé mi velmi křivdí! Osud mi přisoudil, abych se živil způsobem poněkud - výlučným, a jen proto vzbuzuje moje upřímnost nedůvěru. Nedůvěřují mi. Mně! Člověku, který přímo oplývá ohledy a taktem! Koneckonců, vážený pane doktore, jestliže máte strach, stačí otevřít okno a zavolat. Na ulici je přinejmenším tucet policajtů."

"Myslíte?"

Arsene Lupin poodhrnul záclonu.

"Myslím, že není v moci pana profesora Gerboise, aby setřásl ze stopy Ganimarda. Co jsem vám říkal? Tady ho máme, rytíře bez bázně a hany!"

"To není možné!" vykřikl profesor. "Přísahám vám, že jsem..."

"Že jste mě nezradil?... O tom nepochybuji, ale ti mládenci mají za ušima. Vida, teď se objevil Folenfant... A Gréaume!... A Dieuzy!... Všichni moji staří známí!"

Notář Detinan ho užasle pozoroval. Ten klid! Směje se tak bezstarostně, jako by se bavil nějakou dětskou hrou a jako by mu nehrozilo nejmenší nebezpečí.

Tato bezstarostnost uklidnila notáře víc než pohled na policisty. Odstoupil od stolu, na němž ležely bankovky.

Arsene Lupin uchopil nejdřív jeden balíček, pak druhý, odpočítal z každého dvacet pět bankovek a podal padesát tisíc notáři Detinanovi.

"Vážený doktore, tady máte honorář od pana profesora Gerboise a tady od Arsena Lupina. Tolik jsme vám dlužní."

"Nejste mi nic dlužen," namítl notář.

"Jak to? A co všechny ty starosti, které vám působíme?"

"A co všechno to potěšení, které mi ty starosti působí?"

"Nechcete prostě nic přijmout od Arsena Lupina. Takhle to vypadá, když má člověk špatnou pověst."

Podal padesát tisíc franků profesorovi.

"Vážený profesore, dovolte mi, abych vám tohle předal jako památku na naše milé setkání. Bude to svatební dárek pro slečnu Gerboisovou."

Profesor Gerbois uchopil spěšně bankovky, ale namítl:

"Moje dcera se neníní vdávat."

"Neníní se vdávat, jestliže jí nedáte svůj souhlas. Ale hoří touhou, aby se mohla vdát."

"Co vy o tom víte?"

"Vím, že dívky obvykle nepředkládají své sny otcům ke schválení. Naštěstí jsou tu dobří skřítkové jménem Arsene Lupin a ti objevují v úkrytu psacích stolů tajemství těchto půvabných bytostí."

"Nic jiného jste tam neobjevil?" zeptal se notář Detinan. "Dal bych nevímco, kdybych věděl, proč jste se o ten kus nábytku tak zajímal."

"Historický důvod, vážený pane doktore. Ačkoli na rozdíl od mínění pana profesora Gerboise nebyl ve stole žádný jiný poklad než los - a to jsem nevěděl -, pátral jsem po tom kousku nábytku už hodně dlouho. Tento psací stolek z tisu a mahagonu, zdobený hlavicemi z akantových listů, byl nalezen v boulogneském letohrádku Marie Walewské a má na jedné zásuvce nápis: Napoleonovi Prvnímu, císaři Francouzů, věnuje jeho nejvěrnější služebník Mancion. A nad těmi slovy je vyryto špičkou nože: Tobě, Marie. Čili Napoleon dal pořídit napodobeninu pro císařovnu Josefinu, takže ten psací stůl, obdivovaný na výstavách, je pouze nedokonalou kopií toho, který je nyní částí mých sbírek."

Profesor si povzdechl:

"Kdybych to byl věděl tehdy u starožitníka, s jakou radostí bych vám ho byl přenechal!"

Arsene Lupin se rozesmál:

"A za to byste získal vzácnou výhodu: ponechal byste si ve výhradním vlastnictví číslo 514 - sérii 23."

"A vy byste mi byl neunesl dceru. Co si musila kvůli tomu všemu vytrpět!"

"Čemu říkáte to všechno?"

"Přece únos..."

"Ale milý profesore, vy se mýlíte. Slečna Gerboisová nebyla unesena."

"Má dcera nebyla unesena!"

"Naprosto ne. Unos znamená násilí. A ona se stala rukojmím dobrovolně."

"Dobrovolně," opakoval profesor Gerbois nechápavě.

"A div ne na vlastní žádost! Tak chytrá mladá dívka, jako je slečna Gerboisová, chovající ve svém srdci nenaplněnou lásku, ta že by si nechtěla vybojovat své věno? Přísahám: dala se velmi lehce přesvědčit, že nemá jinou možnost, jak zlomit váš odpor."

Notář Detinan se srdečně bavil. Namítl:

"Nejtěžší asi bylo se s ní domluvit. Nedovedu si představit, že byste ji oslovil a ona vás vyslechla."

"Mne určitě ne. Nemám tu čest ji znát. Jednání si vzala ochotně na starost jedna z mých známých."

"Bezpochyby světlovláska z automobilu," poznamenal rychle notář Detinan.

"Přesně tak. Všechno bylo dohodnuto už na první schůzce před gymnasiem. Slečna Gerboisová a její nová přítelkyně pak odjely na cesty, podívaly se do Belgie a do Holandska. Vaše dcera strávila čas velmi příjemným a velmi užitečným způsobem. Podrobnosti vám ostatně řekne sama..."

Od dveří do haly se ozval zvonek, třikrát krátce, potom jednou dlouze a ještě jednou dlouze.

"To je ona," řekl Lupin. "Vážený pane notáři, kdybyste byl tak laskav..."

Advokát se rozběhl ke dveřím.

• • •

Vstoupily dvě mladé ženy. Jedna z nich se vrhla do náruče profesoru Gerboisovi. Druhá přistoupila k Lupinovi. Byla vysoká, urostlé postavy, měla výrazně bledou tvář a zářivě světlé zvlněné vlasy, volně sčesané podél obou tváří. Černé šaty jí zdobil jen pětiřadý náhrdelník z jantaru, ale přesto působila nenápadnou, promyšlenou elegancí.

Arsene Lupin k ní prohodil několik stručných slov a potom pozdravil Zuzanu Gerboisovou:

"Velice se vám omlouvám za všechny svízele, ale chci doufat, že jste nebyla příliš nešťastná..."

"Nešťastná! Cítila bych se jako v sedmém nebi, kdyby nebylo chudáka táty."

"Pak je všechno v nejlepším pořádku. Ještě jednou ho polibte a využijte příležitosti - je jako stvořená k tomu, abyste si promluvila s otcem o svém bratránkovi."

"O bratránkovi?... Co to znamená... Nerozumím..."

"Ale ano, rozumíte... Váš bratránek Filip - ten mladý muž, jehož dopisy tak pečlivě opatrujete..."

Zuzana zrudla ve tváři, zrozpačitěla a nakonec se znovu vrhla - přesně podle Lupinovy rady - otci do náruče.

Lupin je oba pozoroval něžným pohledem.

"Když člověk prokáže někomu něco dobrého, vždycky se mu to vrátí. Dojemná podívaná! Šťastný otec! Šťastná dcera! A když si uvědomíš, Lupine, že tohle štěstí je tvoje dílo! Přijde čas, kdy ti budou tihle dva blahořečit... Tvé jméno budou zbožně předávat svým vnukům... Ach, rodina, rodina!..."

Zamířil k oknu.

"Ten dobrák Ganimard je tam pořád? Líp by udělal, kdyby se přišel podívat na ty šťastné lidi!... Ale ne, už tam není... Už nikdo... Ani on, ani ostatní... K čertu, situace začíná být vážná... Vůbec bych se nedivil, kdyby už byli u domovních vrat... Možná u domovnice... Nebo už rovnou na schodech!"

Profesor Gerbois se bezděčně pohnul. Teď, když měl dceru zase u sebe, vrátil se mu smysl pro skutečnost. Zatčení jeho protivníka znamenalo půl milionu. Mimovolně pokročil kupředu... Jakoby náhodou se mu ocitl v cestě Lupin.

"Kampak jdete, pane profesore? Chcete mě proti nim bránit? To je od vás milé! Nedělejte si starosti. Ostatně vás ujišťuju, že mají větší strach než já."

A zamyšleně pokračoval:

"Co vlastně vědí? Že jste tady a že - možná - je tu i slečna Gerboisová; třeba ji viděli, když sem šla s neznámou dámou. Ale já? Sotva. Jak bych se mohl dostat do domu, který prohledali dnes ráno od sklepa až na půdu? Ne, nejspíš na mě číhají, aby mě polapili při činu... Chudáčkové... Kdyby je aspoň nenapadlo, že tu neznámou dámu jsem poslal já; že jsem ji já pověřil, aby provedla výměnu... Jestli je to napadlo, chystají se teď, že ji zatknou, až bude odcházet..."

Zařinčel zvonek.

Lupin prudkým pohybem zastavil profesora Gerboise a řekl stroze a rozhodně:

"Ani krok, pane, myslete na svou dceru a mějte rozum, nebo... Co se týče vás, pane notáři, mám vaše slovo."

Profesor Gerbois zůstal stát jako přimrazen. Advokát se ani nepohnul.

Arsene Lupin uchopil bez nejmenšího spěchu klobouk. Bylo na něm smítko prachu: setřel ho rubem svého rukávu.

"Vážený pane notáři, kdybyste mě někdy potřeboval... Mé nejsrdečnější blahopřání, slečno Zuzano, a pěkné pozdravení panu Filipovi."

Vytáhl z kapsy mohutné hodinky s dvojitým zlatým pláštěm.

"Pane profesore, jsou tři hodiny čtyřicet dvě minuty; dovoluji vám, abyste ve tři hodiny čtyřicet šest opustil tuto místnost. Ani o minutu dřív než ve tři hodiny čtyřicet šest, rozumíte mi?"

"Ale oni sem vniknou násilím," nedokázal se ovládnout notář Detinan.

"Zapomínáte na zákon, vážený doktore! Ganimard by se nikdy neodvážil vstoupit násilím do příbytku francouzského občana. Stačili bychom si ještě zahrát pěknou partičku bridže. Ale promiňte mi, vypadáte všichni tři poněkud rozrušeně a já bych nechtěl obtěžovat..."

Položil hodinky na stůl, otevřel dveře pokoje a obrátil se k světlovlásce:

"Jste připravena, drahá přítelkyně?"

Postavil se před ni, naposled zdvořile pokynul Zuzaně Gerboisové, vykročil z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Slyšeli ho, jak volá v hale:

"Dobrý den, Ganimarde, jakpak se vám daří? Vyřiďte ode mne srdečné pozdravení paní Ganimardové... Pozvu ji co nevidět na oběd... Buďte zdráv, Ganimarde!"

Znovu prudké a divoké zazvonění, zvonek drnčí a pak se na schodišti rozlehnou hlasy.
"Tři čtvrti na čtyři," hlesl profesor Gerbois.
Uplynulo několik vteřin a profesor rázně vykročil do haly. Lupin a světlovláska už byli pryč.
"Tati," vykřikla Zuzana, "to se nesmí! Počkej!"
"Čekat? Ty ses zbláznila! Jaképak ohledy na rošťáka... A co půl miliónu?"
Otevřel.
Proti němu se vyřítil Ganimard.
"Ta žena... Kdepak je? A Lupin?"
"Byl tady... Je tady."
Ganimard vyrazil vítězoslavný výkřik.
"Máme ho! Dům je obklíčen."
Notář Detinan namítl:
"A co vedlejší schodiště?"
"Vedlejší schodiště vede do dvora a z domu je jen jeden východ - ten hlavní; hlídá ho deset mužů."
"Ale on nepřišel domovními dveřmi... Tudy neodejde."
"A kudypak tedy?" zeptal se Ganimard. "Vypaří se snad?"
Odhrnul záclonu. Na konci dlouhé chodby byla kuchyně. Ganimard proběhl chodbou a zjistil, že dveře k vedlejšímu schodišti jsou pečlivě zamčeny.
Zavolal z okna na policisty:
"Nikdo?"
"Nikdo."
"To znamená," vykřikl, "že jsou v bytě!... Ukryli se v některém pokoji! Prakticky je vyloučeno, aby unikli... Ty můj malý Lupine, dělal sis ze mne šoufky, ale tentokrát to dostaneš i s úroky."
• • •
Šéfa bezpečnosti Dudouise přiváděla z míry skutečnost, že ještě nemá nejmenší zprávu, a tak se objevil v sedm hodin večer v Clapeyronově ulici. Položil několik otázek mužům, kteří hlídali dům, a potom se vydal nahoru k Detinanovi. Notář ho zavedl do svého pokoje. Dudouis tam spatřil muže, či spíše dvě nohy, které se zmítaly na koberci, zatímco trup vězel v hlubinách krbu.
Zdušený hlas zahulákal:
"Hej! Hej!"
A shora odpověděl hlas o něco vzdálenější:
"Hej! Hej!"
Dudouis zvolal vesele:
"Ale ale, Ganimarde, hrajete si na kominíka?"
Inspektor se vyhrabal z mohutného krbu. Se začerněným obličejem, se sazemi na šatech, s horečně svítícíma očima vypadal vskutku žalostně.
"Hledám ho," zamumlal.
"Koho?"
"Arsena Lupina... Arsena Lupina a jeho přítelkyni."
"Tak je to! Ale copak si představujete, že se schovávají v komíně?"
Ganimard povstal, zanechal na rukávu svého představeného uhlově černé otisky pěti prstů a prohlásil temně a zuřivě:
"A kde si myslíte, šéfe, že jsou? Někde být musí. Jsou to lidé z masa a kostí jako vy a já. A proto se nevypařili."
"To ne, ale stejně jsou pryč."
"Kudy by unikli? Kudy? Dům je obklíčen! Na střeše jsou moji muži."
"Sousední dům?"
"Ty dva domy nejsou spojeny."
"Byty v ostatních patrech?"
"Mluvil jsem se všemi nájemníky: nikoho neviděli... nikoho neslyšeli."
"Určitě jste mluvil se všemi?"
"Se všemi. Domovník za to ručí. Taky jsem pro jistotu postavil do každého bytu jednoho muže."
"Musíme se tedy do toho dát."
"Právě, právě, já to říkám taky. To musíme, a dostaneme se jim na kobylku, protože jsou oba tady... Vyloučeno, aby tu nebyli. Buďte klidný, šéfe, jestli to nebude dnes večer, dostanu je zítra... Kdybych tu měl zůstat do rána! Kdybych tu měl zůstat do rána!"
Do rána tam skutečně zůstal, a zůstal tam i nazítří a popozítří. Po třech dnech a třech nocích nejenom že neměl nepolapitelného Lupina ani jeho stejně nepolapitelnou společnici, ale neobjevil jedinou pranepatrnou stopu, jež by mu vnukla sebemenší vysvětlení.
A to byl důvod, proč nezměnil svůj původní názor.
"Jestli se nenašla žádná stopa, kudy unikli, pak to znamená, že jsou tady!"
V koutku duše o tom možná nebyl tak docela přesvědčen, ale nechtěl si to přiznat. Ne, tisíckrát ne, muž a žena přece nezmizeli jako zlí duchové z pohádek. Proto pokračoval se stejnou houževnatostí ve svém pátrání a zkoumání, jako by doufal, že je objeví v nějakém nedostupném úkrytu, zarostlé do domovních zdí.

II
Modrý diamant

Byl večer 27. března. V čísle 134 na třídě Henriho Martina, v nevelké vile, kterou mu odkázal před šesti měsíci jeho bratr, spal zabořen v pohodlné lenošce vysloužilý generál baron z Hautreku, za časů druhého císařství velvyslanec v Berlíně. Zatímco spal, jeho společnice mu předčítala; sestra Augusta ohřívala postel lahví s teplou vodou a připravovala noční lampičku.

Jeptiška, která se toho večera musela mimořádně vrátit do kláštera svého řádu a strávit noc poblíž své představené, upozornila v jedenáct hodin generálovu společnici:

"Slečno Antoinetto, skončila jsem svou práci a odcházím."

"Dobrá, sestro."

"Hlavně nezapomeňte, že si kuchařka vzala volno a že v hotelu není nikdo než sluha a vy."

"Nedělejte si o pana Hautreka starosti, dohodli jsme se přece, že budu spát v sousedním pokoji a nechám dveře otevřené."

Řádová sestra odešla. Po chvíli se objevil sluha Charles; přicházel si pro příkazy. Baron se probudil. Ozval se sám:

"Zase jako vždycky, Charlesi: zjistit, je-li v pořádku elektrický zvonek ve vašem pokoji, při prvním znamení vyskočit a běžet pro doktora."

"Pan generál si dělá zbytečné starosti."

"Člověk neví... člověk nikdy neví. A vy, slečno Antoinetto, kampak jsme dočetli?"

"Nepůjde si pan baron raději lehnout?"

"Kdepak, kdepak. Chodím spát hodně pozdě, a jinak už nikoho nepotřebuji."

Po dvaceti minutách stařec znovu usnul a Antoinetta se po špičkách vzdálila.

Charles zavřel pečlivě všechny okenice v přízemí.

V kuchyni zaklapl závoru na dveřích do zahrady a v hale zavěsil ještě k oběma okenním křídlům bezpečnostní řetěz. Potom se vrátil do své podkrovní světnice ve třetím poschodí, ulehl a usnul.

Uplynula asi hodina a sluha náhle vyskočil z lůžka: zařinčel zvonek. Zněl dlouho, možná sedm či osm vteřin, a zněl nepřetržitě, bez přerušení.

"Dobrá," řekl si Charles a pomalu se rozkoukával, "baron zase nemá co dělat."

Hodil na sebe šaty, rychle seběhl po schodech, u dveří se zastavil a podle svého zvyku zaklepal. Ticho. Vstoupil.

"Ale ale," zašeptal, "potmě... K čertu, proč zhasli?"

A tlumeně zavolal:

"Slečno?"

Žádná odpověď.

"Jste tady, slečno?... Zatraceně, co se děje? Pan generál stůně?"

Stejné ticho kolem něho, tíživé ticho, které mu začalo nahánět hrůzu. Postoupil dva kroky; zakopl o židli, a když po ní sáhl, zjistil, že je převržena. A současně nahmátla jeho ruka na podlaze další předměty, překocený stolek, ležící zástěnu. Znepokojeně se vrátil ke zdi a tápal po vypínači. Našel ho a rozsvítil.

Uprostřed pokoje, mezi stolem a skříní se zrcadly, leželo tělo jeho pána, barona Hautreka.

"Cože," zabreptal, "je to možné?"

Nevěděl co dělat, bez hnutí a s vypoulenýma očima zděšeně pozoroval jednotlivé předměty, překocené židle, velký křišťálový lustr, roztříštěný na tisíc střepů, hodiny, ležící na mramorovém krbu, všechny ty stopy zuřivého a nelítostného boje. Nedaleko mrtvoly se leskla střenka krátké ocelové dýky. Na jejím ostří byly krůpěje krve. Na stole ležel kapesník s červenými skvrnami.

Charles vykřikl hrůzou: tělo jeho pána se s vynaložením všech sil vzepjalo, potom se zhroutilo... Dvakrát nebo třikrát se zachvělo a zůstalo nehybně ležet.

Sklonil se. Ranou v krku tryskala krev a vytvářela na koberci černé skvrny. Obličej si zachoval výraz šílené hrůzy.

"Zabili ho," zakoktal sluha, "zabili ho."

Zachvěl se, neboť ho napadlo, že se možná stal další zločin; copak nespala baronova společnice v sousedním pokoji? Zabil snad vrah i ji?

Rozrazil dveře: místnost byla prázdná. Usoudil, že Antoinetta byla unesena, nebo že odešla ještě před zločinem.

Vrátil se zpátky do generálova pokoje a při pohledu na psací stůl si uvědomil, že se tohoto kusu nábytku nikdo ani nedotkl.

A co víc, na stole spatřil vedle svazku klíčů a náprsní tašky, kterou tam baron každý večer odkládal, hromádku louisdorů. Charles uchopil náprsní tašku a otevřel ji. V jedné kapse našel papírové peníze. Spočítal je - bylo tam třináct stofrankových bankovek.

Nedokázal se ovládnout: bezděčně, mechanicky, aniž se myšlenka podílela na pohybu ruky, vzal třináct stovek, zastrčil si je do saka, seběhl se schodů, zdvihl závoru, strhl řetěz, otevřel dveře a skočil do zahrady.

• • •

Charles byl počestný muž. Na čerstvém vzduchu se vzpamatoval, déšť mu ochladil tváře. Zabouchl za sebou bránu a zastavil se. Uvědomil si, co se stalo, a zmocnila se ho nenadálá hrůza.

Kolem jela drožka. Zavolal na kočího.

"Kamaráde, uháněj na policejní stanici a přivez komisaře... Tryskem! Jde o lidský život."

Kočí práskl bičem. Charles se chtěl vrátit, ale nemohl; sám zavřel bránu a ta se nedala zvenčí otevřít.

Zvonit nemělo smysl, protože ve vile nikdo nebyl.

Přecházel sem tam podle zahrad, jež lemují na této straně ulici a tvoří půvabnou řadu zelených a pečlivě ošetřovaných křovin. Až po hodině čekání mohl konečně vypovědět komisaři podrobnosti zločinu a odevzdat mu třináct bankovek. Zatím přivolali zámečníka, kterému se podařilo po velkém úsilí otevřít zahradní bránu a dveře do předsíně. Komisař

vyběhl nahoru, rychle se rozhlédl a řekl sluhovi:

"Poslyšte, vy jste mi hlásil, že je pokoj ve velkém nepořádku."

Obrátil se. Charles zůstal na prahu jako zkamenělý: nábytek stál na svém místě! Stolek byl u zdi mezi dvěma okny, židle stály normálně a na krbu byly hodiny. Střepy svícnu zmizely.

Hlesl v ohromeném úžasu:

"Mrtvola... Pan baron..."

"Ovšem," zvolal komisař, "kde je oběť?"

Přistoupil k posteli a odhrnul přikrývku. Pod ní ležel generál, baron z Hautreku, bývalý francouzský velvyslanec v Berlíně. Přes sebe měl přehozen plášť s vyznamenáním.

V obličeji byl klidný. Oči měl zavřené.

Sluha řekl úpěnlivě:

"Někdo se sem dostal."

"Kudy?"

"Nevím, ale někdo sem vnikl, když jsem byl pryč... Tady na zemi ležela nápadně úzká ocelová dýka... A na stole byl ještě zakrvácený kapesník... Už tu není nic... Všechno zmizelo... Někdo to všechno uklidil..."

"Ale kdo?"

"Vrah!"

"Když jsme přišli, všechny dveře byly zavřené."

"Zřejmě zůstal v domě."

"Byl by tady ještě teď, protože jste se nevzdálil z chodníku."

Sluha přemýšlel, pak řekl pomalu:

"Ano... Ano... A nespustil jsem zahradní bránu z očí... Ale přece..."

"Poslyšte, koho jste naposled viděl u barona?"

"Slečnu Antoinettu, jeho společnici."

"Kampak se poděla?"

"Měla rozestlanou postel, a tak bych hádal, že nejspíš využila nepřítomnosti sestry Augusty a vyšla si taky. To mě nepřekvapuje, je hezká... Mladá..."

"Ale jak by se dostala ven?"

"Dveřmi."

"Zavřel jste na závoru a zahákl jste řetěz!"

"O moc později! Musela odejít z domu dřív."

"A ke zločinu došlo až po jejím odchodu?"

"Určitě."

Prohledali dům odshora dolů, od sklepa až na půdu, avšak vrah zmizel. Jak? V kterém okamžiku? A ten, kdo se odhodlal vrátit na místo zločinu a odstranit všechny stopy, byl to vrah, nebo jeho společník? Na všechny tyto otázky hledala policie odpověď.

• • •

V sedm hodin se objevil úřední lékař, v osm hodin šéf bezpečnosti. Po něm přišel prokurátor a vyšetřující soudce. Nadto byl dům plný policistů, inspektorů a novinářů, byl tu Hautrekův synovec a také hlouček příbuzných.

Policie prohledala důkladně celou vilu, lámala si hlavu nad polohou mrtvoly podle Charlesova popisu, vyslechla sestru Augustu, jakmile se vrátila. Nezjistilo se nic. Sestra Augusta jen vyjádřila podiv nad zmizením Antoinetty Bréhatové. Přijala mladou ženu před dvanácti dny na základě vynikajících doporučení a odmítla možnost, že Antoinetta opustila svého nemocného svěřence jen proto, aby si vyšla sama do večerních ulic.

"Kdyby to skutečně udělala," prohodil vyšetřující soudce, "už by tu byla zpátky. A tak se vracíme ke stejnému bodu: co se s ní stalo?"

"Já bych řekl," prohlásil Charles, "že ji unesl vrah."

Domněnka to byla pravděpodobná a odpovídala některým okolnostem. Šéf bezpečnosti poznamenal:

"Únos? Řekl bych, že to vůbec není nepravděpodobné."

"Nejenom nepravděpodobné," ozval se čísi hlas, "ale je to v naprostém rozporu s tím, co se stalo, s výsledky šetření, zkrátka přímo se skutečností."

Hlas byl drsný, trochu chraplavý, a nikdo nebyl překvapen, když poznali Ganimarda. Ostatně jen jemu bylo možno prominout tenhle málo zdvořilý způsob vyjadřování.

"A hleďme," zvolal Dudouis, "to jste vy, Ganimarde? Nevšiml jsem si vás."

"Jsem tady už dvě hodiny."

"Vy se tedy tak trochu zajímáte i o to, co nesouvisí s losem 514 - série 23, s případem z Clapeyronovy ulice, s Arsenem Lupinem a Blondýnkou?"

"Hm, hm," ušklíbl se starý inspektor, "netvrdil bych, že Arsene Lupin nemá s tímhle případem nic společného... Ale dokud nedostanu nový příkaz, nechme stranou záležitost s losem a podívejme se, co se tu stalo."

• • •

Ganimard nepatří mezi slavné policisty, z jejichž postupů vzniká celá vyšetřovací škola a jejichž jméno zůstane navždycky zapsáno v soudních análech. Chybějí mu ony geniální záblesky jasnozřivosti, jež ukazují cestu Dupinům, Lecoqům a Sherlockům Holmesům. Má však svrchovanou měrou všechny dobré vlastnosti řadového pracovníka, postřeh, důvtip, vytrvalost a také nápady. Pracuje naprosto nezávisle na čemkoli, a to je jeho přednost. Nic na světě - snad s výjimkou posedlosti, kterou v něm vyvolává Arsene Lupin - ho nepřivede z míry a nevyvede z klidu.

Ať tak či onak, jeho vystoupení toho dopoledne nezůstalo bez povšimnutí a způsob jeho spolupráce musil soudce ocenit.

"Především bych požádal pana Charlese," poznamenal Ganimard, "aby co nejvíc upřesnil jednu okolnost: všechny předměty, které viděl zprvu zpřeházené a zpřevracené, byly při jeho druhém příchodu přesně na svém místě?"

"Přesně."

"Je tedy jasné, že je nemohl uklidit nikdo jiný než ten, kdo dobře věděl, kam co patří."

Ta poznámka upoutala všechny přítomné. Ganimard pokračoval:

"Další otázka, pane Charlesi... Probudilo vás zazvonění. Co myslíte, kdo vás volal?"

"Přece pan baron."

"Dobrá, ale v kterém okamžiku by byl zazvonil?"

"Po boji... Když umíral."

"Vyloučeno, protože když jste ho našel, ležel bezvládně čtyři metry od tlačítka zvonku."

"Tedy zazvonil při rvačce?"

"Vyloučeno, protože jste říkal, že to bylo pravidelné, nepřerušované zvonění a že trvalo sedm nebo osm vteřin. Myslíte, že by mu útočník popřál tolik času?"

"Tak to bylo předtím, ve chvíli, kdy byl napaden."

"Vyloučeno. Říkal jste nám, že mezi zazvoněním a okamžikem, kdy jste vstoupil do místnosti, utekly nanejvýš tři minuty. Kdyby baron přesto zvonil předtím, muselo by se všechno - boj, vražda, agónie a útěk - odehrát v této krátké době tří minut. Opakuji, to je vyloučeno."

"A přece někdo zazvonil," řekl vyšetřující soudce. "Když to nebyl baron, kdo to byl?"

"Vrah."

"Neznám jeho úmysl. Ale skutečnost, že zazvonil, nám dokazuje přinejmenším jednu věc: musel vědět, že zvonek je spojen se sluhovým pokojem. A kdo jiný mohl znát tuto podrobnost, než člověk přímo z domu?"

Kruh dohadů se zmenšoval. Několika stručnými, přesnými, logickými větami vedl Ganimard vyšetřování přímo k cíli a myšlenka hlavního inspektora vyvstala tak jasně, že vyšetřující soudce uzavřel zcela přirozeně:

"Krátce a dobře, podezříváte Antoinettu Bréhatovou."

"Já ji nepodezřívám, já ji obviňuji."

"Obviňujete ji ze spoluviny?"

"Obviňuji ji z vraždy."

"Ale! A důkaz?"

"Tenhle chuchvalec vlasů, který jsem našel v pravé ruce oběti, přímo v kůži, kam ho zaryly špičky nehtů."

Ukázal svou kořist; vlasy byly zářivě světlé, lesklé jako zlatá příze. Charles zašeptal:

"To jsou určitě vlasy slečny Antoinetty. Omyl je vyloučen."

A dodal:

"No a pak... Ještě je tu něco... Vím také, že nůž... ten, který jsem už podruhé neviděl... jí patřil. Používala ho na rozřezávání knih."

Nastalo dlouhé a tíživé ticho, jako by zločin vyrostl do podoby ještě strašlivější, protože se ho dopustila žena. Vyšetřující soudce namítl:

"Připusťme tedy zásadně, že barona zabila Antoinetta Bréhatová. Bylo by ještě třeba vysvětlit, jak to udělala, aby se mohla dostat po spáchaném zločinu ven, vrátit se, jakmile odešel pan Charles, a znovu vyjít, než přišel komisař. Máte na to nějaký názor, pane Ganimarde?"

"Nemám."

"To znamená?"

Ganimard vypadal zamračeně. Po dlouhé chvíli prohlásil, ne bez zjevného úsilí:

"Mohu říci jen to, že tady objevuji stejný postup jako v případě losu 514-23, stejný úkaz, který bychom mohli nazvat schopností zmizet. Antoinetta Bréhatová se objevuje a mizí v tomto hotelu stejně tajemně jako Arsene Lupin vnikl k notáři Detinanovi a uprchl od něho ve společnosti světlovlasé ženy."

"Z toho vyplývá?"

"Z toho vyplývá, že se nemohu ubránit zamyšlení nad těmito dvěma shodami, více či méně podivnými. Antoinettu Bréhatovou přijala sestra Augusta před dvanácti dny, to jest den poté, co mi Blondýnka proklouzla mezi prsty. Za druhé, vlasy uvedené Blondýnky mají přesně stejnou nápadnou barvu, stejný kovový lesk se zlatými odstíny, jaké znovu objevujeme tady."

"Takže, podle vás, Antoinetta Bréhatová..."

"Není nikdo jiný než Blondýnka."

"A v důsledku toho oba případy spadají na Lupinův účet."

"O tom jsem přesvědčen."

Kdosi se rozesmál. Šéf bezpečnosti se náramně bavil.

"Lupin, pořád Lupin! Lupin má prsty ve všem, Lupin je všude!"

"Je tam, kde je," odsekl Ganimard pobouřeně.

"Bezpochyby musí mít důvody, aby někde byl," usoudil Dudouis, "a v tomto případě mi důvody připadají málo přesvědčivé. Psací stůl nebyl vypáčen, nikdo neukradl náprsní tašku. Na stole dokonce zůstalo zlato."

"Ano," vykřikl Ganimard, "ale co ten pověstný diamant?"

"Jaký diamant?"

"Modrý diamant! Slavný diamant z koruny francouzských králů. Vévoda z A. ho dal jisté Leonidě a po její smrti ho vykoupil baron z Hautreku jako památku na skvělou herečku, kterou vášnivé miloval. Je to jedna z těch vzácností, na které jako starý Pařížan nikdy nezapomenu."

"Jestliže se modrý diamant nenajde," řekl vyšetřující soudce, "je zřejmě všechno vysvětleno... Ale kde hledat?"

"Přímo na prstě pana barona," odpověděl Charles. "Modrý diamant nikdy neopustil jeho levou ruku."

"Viděl jsem tu ruku," prohlásil Ganimard a přistoupil k oběti. "A jak se o tom můžete přesvědčit, je na ní jen obyčejný zlatý kroužek."

"Podívejte se, co má v dlani," ozval se znovu sluha.

Ganimard rozevřel zaťaté prsty. Prsten byl otočen a nad dlaní zářil modrý diamant.

"Zatraceně," zašeptal Ganimard, docela vyvedený z míry. "Už tomu vůbec nerozumím."

"A doufám," zašklebil se Dudouis, "že přestanete podezřívat chudáka Lupina?"

Ganimard si dal načas, uvažoval, a pak odpověděl, jako by pronášel hlubokou moudrost:

"Právě tehdy, když už ničemu nerozumím, podezřívám Arsena Lupina."

• • •

Taková byla první zjištění, k nimž došla policie ráno po tomto neobvyklém zločinu. Příliš všeobecná a dílčí zjištění, mezi něž ne vneslo vyšetřování souvislost ani jistotu. Odchody a příchody Antoinetty Bréhatové zůstaly naprosto nevysvětlitelné, stejně jako tomu bylo u Blondýnky, a nadto nikdo nevěděl, kdo vlastně je ta tajemná světlovlasá bytost, jež zabila barona z Hautreku, a ani se nedotkla proslulého drahokamu z francouzské královské koruny.

• • •

Dědici barona z Hautreku si mohli k takové reklamě jen blahopřát. Uspořádali přímo ve vile na třídě Henriho Martina prodejní výstavu nábytku a předmětů. Nábytek byl moderní a nepříliš vkusný, předměty neměly uměleckou hodnotu... Avšak uprostřed místnosti na podstavci potaženém červeným plyšem, chráněn skleněným poklopem a hlídán dvěma policisty, zářil prsten s modrým diamantem.

Byl to nádherný obrovský diamant nevídaně čistý a tak nepopsatelně modrý jako vodní hladina zrcadlící nebe - s tou modří, jakou člověk tuší v běloskvoucím prádle. Všichni ho obdivovali, upadali nad ním do vytržení, všichni si s hrůzou prohlíželi pokoj oběti, místo, kde ležela mrtvola, holé parkety, ze kterých byl odstraněn zakrvácený koberec, a především se dívali na zdi, neproniknutelné zdi, jimiž přišel zločinec. Zkoušeli, zda mramor na krbu drží pevně, zda v římse zrcadla není skryto péro, které by jím otáčelo. Představovali si rozšklebené otvory, vchody do tajných chodeb, jež vedou do stok, do podzemí...

Dražba diamantu se konala v hotelu Drouot. Zástup houstl a vzrušení zájemců stoupalo až k šílenství.

Byli tam nákupčí a zájemci z celé Paříže - všichni, kteří kupovali, a všichni, kteří chtěli vypadat, že mohou kupovat, burziáni, umělci, dámy všech tříd, dva ministři, jeden italský tenorista, jeden král ve vyhnanství, který hodlal upevnit své postavení a chvějícím se hlasem sebevědomě vyhnal nabídku až na sto tisíc franků. Sto tisíc franků! Mohl je nabídnout, aniž by se kompromitoval. Italský tenor vsadil odvážně sto padesát, jeden akcionář sto sedmdesát pět.

Nicméně při dvou stech tisících ztratili sběratelé odvahu. Při dvou stech padesáti tisících zůstali už jen dva: slavný finančník a král zlatých dolů Herschmann a hraběnka z Crozonu, pohádkově bohatá Američanka, jejíž sbírka diamantů a vzácných kamenů je světově proslulá.

"Dvě stě šedesát tisíc... Dvě stě sedmdesát tisíc... Sedmdesát pět... Osmdesát...," hlásil odhadce s tázavým pohledem, upřeným střídavě na oba zájemce. "Dvě stě osmdesát tisíc pro paní hraběnku... Nikdo víc?..."

"Tři sta tisíc," hlesl Herschmann.

Ticho. Všichni sledovali hraběnku z Crozonu. Vstala, opírala se o opěradlo židle před sebou a usmívala se, avšak bledost ve tváři prozrazovala její neklid. Ve skutečnosti věděla stejně dobře, jako to věděli všichni přítomní, že o výsledku souboje je rozhodnuto: logicky a nutně musí skončit vítězstvím finančníka, jehož koníčky byly podepřeny majetkem víc než půlmiliardovým. Přesto prohlásila:

"Tři sta pět tisíc."

Znovu ticho. Všichni se otočili k důlnímu králi v očekávání nevyhnutelné vyšší nabídky. Bylo jisté, že přijde, neúprosná, neodvolatelná.

Nepřišla. Herschmann zůstal chladný a upřeně hleděl na list papíru ve své pravici, zatímco v druhé ruce držel zbytky roztržené obálky.

"Tři sta pět tisíc," opakoval odhadce. "Poprvé?... Podruhé?... Ještě je čas... Nikdo víc?... Opakuji: Poprvé?... Podruhé?..."

Herschmann se nevzchopil. Poslední pauza. Kladívko dopadlo.

"Čtyři sta tisíc," zvolal Herschmann a vyskočil, jako by ho úder kladívka vytrhl z jeho strnulosti.

Nahrnuli se kolem něho. Co se stalo? Proč se neozval dřív?

Rozesmál se.

"Co se stalo? Na mou duši, nemám ani zdání. Na minutku jsem ztratil pozornost."

"Je to možné?"

"Ale ovšem, předali mi dopis."

"A tenhle dopis stačil..."

"Vyvést mě na okamžik z míry, ano."

Ganimard tam byl také. Sledoval dražbu prstenu. Přistoupil k jednomu ze zřízenců.

"Myslím, že to vy jste předal dopis panu Hersehmannovi?"

"Ano."

"Od koho?"

"Od jedné ženy."
"Kde je?"
"Kde je?... Podívejte, tam dole... Ta dáma s hustým závojem."
"Ta, co odchází?"
"Ano."
Ganimard se vrhl ke dveřím a zahlédl, jak žena sestupuje po schodech. Rozběhl se. Nedaleko vchodu ho zdržel dav lidí. Když se dostal ven, už ji nenašel.
Vrátil se do sálu, přistoupil k Herschmannovi, představil se a požádal ho o dopis. Herschmann mu ho podal.
Byl psán narychlo tužkou, písmem, jež finančník neznal, a obsahoval tato prostá slova:
Modrý diamant přináší neštěstí. Vzpomeňte si na barona z Hautreku.
• • •
Záhady kolem modrého diamantu neskončily; diamant, proslulý už od vraždy barona z Hautreku a od události v hotelu Drouot, měl dosáhnout o šest měsíců později proslulosti ještě větší. Drahocenný šperk, který s takovým úsilím získala hraběnka z Crozonu, jí totiž následujícího léta někdo ukradl.
Zopakujme si tento neobvyklý případ, jehož vzrušující a dramatické zvraty nás všechny zaujaly a jehož záhadu mi bylo konečně dopřáno poněkud osvětlit.
Večer 10. srpna se shromáždili hosté pana a paní Crozonových v salónu velkolepého zámku vysoko nad zátokou Sommy. Věnovali se hudbě. Hraběnka usedla ke klavíru a odložila své šperky na malý stolek vedle nástroje. Mezi klenoty byl i prsten s modrým diamantem.
Po hodině hrabě odešel, stejně tak jeho dva synovci a slečna de Réal, důvěrná přítelkyně hraběnky z Crozonu. Ta zůstala sama s rakouským konzulem Bleichenem a jeho ženou.
Nějakou dobu rozmlouvali, potom hraběnka zhasla velkou lampu na stole uprostřed salónu. Ve stejné chvíli zhasl konzul obě lampy na klavíru. Na okamžik se všechno ocitlo ve tmě a nastalo trochu zmatku, ale potom konzul zapálil svíčku a všichni tři zamířili ke svým pokojům. Sotva však hraběnka za sebou zavřela dveře, vzpomněla si na šperky a přikázala pokojské, aby je přinesla. Pokojská se vrátila okamžitě a položila šperky na krb, aniž jim hraběnka věnovala zevrubnější pozornost. Nazítří hraběnka zjistila, že chybí prsten, prsten s modrým diamantem.
Pověděla to manželovi. Dospěli k rychlému závěru: pokojská byla mimo jakékoli podezření, viníkem nemohl být nikdo jiný než konzul.
Hrabě oznámil ztrátu hlavnímu amienskému komisaři, ten zahájil vyšetřování a ve vší tichosti nařídil co nejpřísnější dohled, aby rakouský konzul nemohl prsten prodat ani vyvézt.
Den a noc byl zámek obklíčen policisty.
Minuly dva týdny a naprosto nic se nestalo. Náhle pan Bleichen oznamuje, že odjíždí. Okamžitě je proti němu podána žaloba. Z moci práva zasahuje komisař a nařizuje prohlídku zavazadel. V malé krabičce, jejíž klíč nedá konzul nikdy z ruky, je objevena lahvička s práškovou zubní pastou a v této lahvičce - prsten!
Paní Bleichenová omdlévá. Její manžel je zatčen.
Veřejnost se pamatuje, jaký způsob obrany zvolil obžalovaný. "Nález prstenu nelze vysvětlit jinak," prohlašoval, "než že to učinil ze msty pan Crozon. Hrabě je surovec a dělá své ženě peklo na zemi. Měl jsem s ní dlouhý rozhovor a velmi jsem jí doporučoval, aby se dala rozvést. Hrabě se to dozvěděl a pomstil se, vzal prsten, a jakmile jsem odešel, ukryl jej v mých osobních věcech."
Hrabě i hraběnka trvali důrazně na svém obvinění.
Obojí vysvětlení - konzulovo i postižených - bylo stejně možné, stejně pravděpodobné, a veřejnost si mohla vybrat. Nestalo se nic, co by vychýlilo jazýček vah. Měsíc řečnění, dohadů a pátrání nevnesl do celého případu sebemenší paprsek světla.
Unaveni vším tím rozruchem, neschopni přinést jediný důkaz viny, který by ospravedlnil jejich obvinění, požádali nakonec oba manžele, aby jim poslali z Paříže policistu, který by dokázal to klubko rozmotat. Poslali jim Ganimarda.
Celé čtyři dny zkušený hlavní inspektor slídil, vyptával se, procházel se po parku, vedl dlouhé rozhovory se služkou, s řidičem, se zahradníky, se zaměstnanci okolních pošt, navštívil pokoje, v nichž bydlili oba synovci, Bleichenova rodina a slečna de Réal. Potom jednoho rána zmizel, aniž řekl svým hostitelům jediné slovo.
• • •
O týden později však dostali telegram tohoto znění:

PROSIM PRIJDTE ZITRA V PATEK PET HODIN VECER DO JAPONSKE CAJOVNY V ULICI BOISSY D'ANGLAS GANIMARD

V pátek přesně v pět hodin zastavil jejich automobil před číslem devět v ulici Boissy-d'Anglas. Hlavní inspektor je čekal na chodníku a beze slova vysvětlení je zavedl do prvního poschodí Japonské čajovny.
V jedné místnosti jim Ganimard představil dvě osoby:
"Pan Gerbois, profesor na gymnasiu ve Versailles, kterému - jistě si vzpomínáte - ukradl Arsene Lupin půl miliónu; pan Léonce z Hautreku, synovec a jediný dědic barona z Hautreku."
Všichni čtyři usedli. Po několika minutách se objevil pátý návštěvník. Byl to šéf bezpečnosti.
Dudouis neměl právě nejlepší náladu. Pozdravil a řekl:
"Copak je, Ganimarde? Na prefektuře mi vyřídili váš telefonický vzkaz. Je to důležité?"
"Velmi důležité, šéfe. Případy, které jsem naposled vyšetřoval, budou tady během hodiny vyřešeny. Zdálo se mi, že byste měl být u toho."

"A co Dieuzy a Folenfant, které jsem zahlédl dole u dveří?"
"Hlídka, šéfe."
"A nač to všechno? Bude se zatýkat? Zrežíroval jste to pěkně! Dobrá, Ganimarde, posloucháme vás."
Ganimard chvíli vyčkával, potom prohlásil s patrnou snahou ohromit posluchače:
"Především tvrdím, že konzul Bleichen nemá s krádeží prstenu nic společného."
"Ale ale," povzdechl si Dudouis, "to je jen prohlášení, a pořádně vážné."
Hrabě se zeptal:
"To je jediný... jediný výsledek vašeho vyšetřování?"
"Ne, pane. Nazítří po krádeži zavedla náhoda při automobilovém výletu tři z vašich pozvaných do městečka Crécy. Zatímco dvě z těchto osob si šly prohlédnout slavné bojiště, třetí se nakvap vrátila na poštu a odeslala malou krabičku zavázanou provázkem, vybavenou podle všech pravidel a označenou jako zásilka v ceně sto franků."
"Na tom není nic zvláštního," namítl Crozon.
"Možná že vám to přece jen bude připadat trochu zvláštní, neboť tato osoba odeslala balíček pod jiným jménem. A stejně zvláštní je, že adresát, nějaký Beloux, bytem v Paříži, se odstěhoval ještě toho večera, kdy dostal balíček - to znamená prsten."
"Je snad tou osobou jeden z mých synovců?" zeptal se hrabě.
"Není to žádný z těchto pánů."
"Tak paní de Réal?"
"Ano."
Hraběnka vykřikla užasle:
"Viníte mou přítelkyni paní de Réal?"
"Malý dotaz," odpověděl Ganimard. "Byla paní de Réal při dražbě modrého diamantu?"
"Ano, ale sama. Nebyla jsem s ní."
"Poradila vám, abyste koupila prsten?"
Hraběnka se zamyslila.
"Ano... Opravdu... Dokonce myslím, že na to sama zavedla řeč..."
"Beru na vědomí vaši výpověď. Je prokázáno, že paní de Réal začala sama mluvit o prstenu a že vám poradila, abyste ho koupila."
"Ale přece... Moje přítelkyně je nevinná."
"Promiňte, promiňte. Paní de Réal je jen vaše náhodná známá, nikoli blízká přítelkyně, jak napsaly noviny, což ji postavilo mimo jakékoli podezření. Poznala jste ji teprve letos v zimě. Moc rád bych vám dokázal, že všechno, co vám vyprávěla o sobě, o své minulosti, o svých společenských stycích, je pustá lež. Že paní Blanche de Réal nikdy neexistovala a neexistuje ani dnes."
"A dál?"
"Dál?" zeptal se Ganimard.
"Jistě, celá tahle historka je velmi zajímavá, ale co má společného s naším případem? Jestliže paní de Réal opravdu vzala prsten, což naprosto není dokázáno, proč by ho ukrývala do zubní pasty pana Bleichena? Pane na nebi! Když už si dá někdo tu práci a ukradne modrý diamant, tak si ho nechá. Co mi na tohle odpovíte?"
"Já nic, ale paní de Réal na to odpoví."
"Tak přece jen existuje?"
"Existuje - a neexistuje. Abych byl stručný. Když jsem před několika dny četl jako vždycky noviny, našel jsem tam na začátku seznamu cizinců, kteří přijeli do Trouville: Hotel Krásná vyhlídka - paní de Réal atd. Pochopíte zajisté, že ještě ten večer jsem byl v Trouville a že jsem vyslechl ředitele hotelu. Podle popisu a podle jistých zjištěných okolností je naše paní de Réal zcela určitě totožná s osobou, kterou jsem hledal. Opustila hotel a nechala tam svou pařížskou adresu. Předevčírem jsem si na tu adresu zašel a zjistil jsem, že tam nebydlí žádná paní de Réal, ale zcela prostě nějaká paní Réalová, a to ve druhém poschodí; živí se jako překupnice diamantů a často nebývá doma. Právě den předtím se vrátila z cesty. Včera jsem u ní zazvonil a pod falešným jménem jsem nabídl této paní de Réal své služby - jako prostředník jistých osob, jež kupují drahokamy. Dnes tady máme schůzku v první takové záležitosti."
"Cože! Vy čekáte, že přijde?"
"V půl šesté."
"Víte to určitě?"
"Že je to paní de Réal ze zámku v Crozonu? Mám nezvratné důkazy. Ale... Slyšíte? Folenfant dává znamení..."
Ozvalo se hvízdnutí. Ganimard prudce povstal.
"Nesmíme ztrácet čas. Pane a paní Crozonovi, račte do sousední místnosti. Vy také, pane z Hautreku... A vy také, pane profesore... Dveře zůstanou pootevřeny a na první znamení vás požádám, abyste zasáhli. Šéfe, vy zůstaňte, prosím vás o to."
"A co když přijde někdo jiný?" poznamenal Dudouis.
"Ne. Tohle je nový podnik a vedoucí je můj přítel. Slíbil mi, že nepustí nahoru živou duši - kromě Blondýnky."
"Cože, Blondýnky?"
"Blondýnky osobně, šéfe, společnice a přítelkyně Arsena Lupina, tajemné světlovlásky, proti které mám jisté důkazy, ale proti níž chci kromě toho shromáždit před vašima očima svědectví všech oloupených."
Vyklonil se z okna.
"Jde sem... Vchází... Už neunikne: Folenfant a Dieuzy hlídají dveře... Blondýnka je tady, šéfe!"
• • •

Téměř současně se objevila ve dveřích vysoká štíhlá žena s nápadně bledou tváří a se sytě zlatými vlasy.

Ganimardovi se sevřelo hrdlo takovým vzrušením, že se nezmohl na jediné slovo a zůstal němý. Stála tam, zcela v jeho moci! To znamená vítězství nad Arsenem Lupinem! A triumfální odplatu! Ale současně mu připadalo to vítězství tak snadné, že se ptal, zda mu Blondýnka zase neuklouzne mezi prsty nějakým zázrakem, v jakých byl Lupin mistrem.

Žena však čekala, překvapena mlčením, a její pohled prozrazoval neklid.

Ona mi uteče, pomyslil si Ganimard zoufale, zmizí!

Prudce se vrhl mezi Blondýnku a dveře. Otočila se a chtěla odejít.

"Ne, ne," řekl Ganimard, "pročpak chcete pryč?"

"Víte, pane, mně se tyhle způsoby nezamlouvají. Pusťte mě."

"Není důvodu, proč byste odcházela, naopak, všechno mluví pro to, abyste zůstala."

"Ale přece..."

"To je marné. Nikam nepůjdete."

Zbledla jako stěna, klesla do židle a zašeptala:

"Co chcete?"

Ganimard triumfoval. Měl Blondýnku v moci. Ovládl se a řekl stroze:

"Představuji vám přítele, o kterém jsem s vámi mluvil. Rád by koupil šperky... A zvláště diamanty. Obstarala jste ten, který jste mi slíbila?"

"Ne... Ne... Nevím... Nepamatuji se."

"Ale ano... Vzpomeňte si... Osoba, kterou znáte, vám měla předat zatónovaný diamant... "Skoro jako modrý diamant," řekl jsem se smíchem a vy jste mi odpověděla: "Přesně tak. Možná že bych vám mohla pomoci." Vzpomínáte si už?"

Mlčela. Malá kabelka jí sklouzla s paže. Rychle ji zdvihla a přitiskla ji k sobě. Prsty se jí nepatrně chvěly.

"No tak," řekl Ganimard, "vidím, že nám nevěříte, paní de Réal, a tak vám hned dám malý příklad. Ukážu vám, co se mi osobně dostalo do rukou."

Vytáhl z náprsní tašky list papíru, rozložil jej a uchopil mezi prsty pramének vlasů.

"Především je tady několik vlasů Antoinetty Bréhatové, jež vytrhl baron a jež byly nalezeny v ruce nebožtíkově. Mluvil jsem se slečnou Gerboisovou: poznala jednoznačně, že takovou barvu vlasů má Blondýnka. Ostatně stejnou barvu, jako máte vy... Přesně stejnou barvu."

Žena hleděla nechápavě, a jako by skutečně nerozuměla smyslu Ganimardových slov.

"A teď tu mám dvě lahvičky od voňavky," pokračoval Ganimard, "bez nálepky, to je pravda, a prázdné, ale ještě je z nich cítit vůně, takže slečna Gerboisová mohla dnes ráno prohlásit, že je to parfém jmenované Blondýnky, s kterou strávila čtrnáct dní na cestách. Teď dál. Jedna z těch lahviček je ze zámeckého pokoje, v němž bydlila paní de Réal na zámku Crozonů, a druhá z pokoje, který jste si pronajala v hotelu Krásná vyhlídka."

"Nerozumím vám!... Blondýnka... Zámek..."

Inspektor mlčky rozložil na stole čtyři dopisy.

"A nakonec," řekl po chvíli, "tady mám tyto čtyři dopisy. V prvním je ukázka písma Antoinetty Bréhatové, ten druhý psala jistá dáma panu Herschmannovi po dražbě modrého diamantu, další poslala paní de Réal z Crozonu a čtvrtý... Je od vás, vážená... Je to vaše jméno a vaše adresa, kterou jste zapsala ve vrátnici hotelu Krásná vyhlídka v Trouville. Prosím, srovnejte tyto čtyři rukopisy. Jsou naprosto stejné."

"Ale vy jste se zbláznil, vy jste se zbláznil! Co to všechno znamená?"

"To znamená, vážená," zvolal Ganimard přeskakujícím hlasem, "že Blondýnka, přítelkyně a společnice Arsena Lupina - jste vy!"

Rozrazil dveře do sousedního salónku, vrhl se k profesorovi Gerboisovi, uchopil ho za ramena a přitáhl ho k paní Réalové:

"Pane profesore, poznáváte osobu, která unesla vaši dceru a kterou jste viděl u notáře Detinana?"

"Ne."

Zdálo se, že všichni přítomní dostali elektrickou ránu. Ganimard se zapotácel.

"Ne?... Copak je to možné?... Uvažujte..."

"Není o čem... Tato dáma je světlovlasá jako Blondýnka... Bledá jako ona... Ale vůbec se jí nepodobá."

"To se mi nechce věřit. Takový omyl je vyloučen... Pane z Hautreku, vy ovšem poznáváte Antoinettu Bréhatovou?"

"Viděl jsem Antoinettu Bréhatovou u svého strýčka... Tohle není ona."

"A tato žena není ani paní de Réal," prohlásil hrabě Crozon.

Byla to rána z milosti a Ganimarda zasáhla naplno. Už nevrávoral, stál s hlavou sklopenou, s vyhaslýma očima. Ze všech jeho kombinací nezůstalo nic. Stavba se zhroutila.

Dudouis povstal.

"Prosím, omluvte politováníhodné nedorozumění a zapomeňte na to, co se stalo. Jednu věc se mi však nepodařilo pochopit, a to je váš neklid... Vaše neobvyklé jednání po celou tu dobu, co jste tady."

"Pane na nebi, měla jsem strach... Mám v kabelce šperky za víc než sto tisíc franků a chování vašeho přítele mi na jistotě nepřidalo."

"Ale co to vaše věčné cestování?"

"Cožpak to nevyžaduje moje zaměstnání?"

Dudouis už neměl co říci. Obrátil se ke svému podřízenému.

"Ganimarde, shromáždil jste své poznatky s politováníhodnou lehkostí, a teď jste se choval k této ženě tím nejhorším způsobem. Přijďte mi to vysvětlit do mé kanceláře."

Schůzka skončila a šéf bezpečnosti byl už na odchodu, když se stalo něco vskutku zarážejícího. Paní Réalová přistoupila k inspektorovi a řekla mu:

"Slyším, že se jmenujete pan Ganimard... Nepletu se?"

"Ne."

"Pak ale patří tenhle dopis určitě vám. Dostala jsem ho dnes ráno - adresu si můžete přečíst. Paní Réalová, k rukám pana Justina Ganimarda. Myslila jsem, že si někdo dělá dobrý den, protože jsem vás pod tímto jménem neznala, ale neznámý odesílatel zřejmě věděl, že se máme setkat."

V prvním hnutí mysli Justin Ganimard málem vzal dopis a roztrhal ho na kousky. Před svým představeným však neměl odvahu, a tak otevřel obálku. Hlasem sotva zřetelným začal číst obsah dopisu.

Byla jednou jedna Blondýnka, jeden Lupin a jeden Ganimard. A stalo se, že zlý Ganimard chtěl ublížit hezké Blondýnce, a dobrý Lupin tomu chtěl zabránit. Dobrý Lupin si přál, aby se Blondýnka sblížila s hraběnkou Crozonovou, a proto zařídil, aby se přejmenovala na paní de Réal, kteréžto jméno patří - nebo skoro patří - počestné obchodnici, ženě se zlatými vlasy a bledou tváří. A hodný Lupin si říkal: Jestli se někdy zlý Ganimard pověsí na paty Blondýnce, může mi být užitečné, když ho zavedu na stopu počestné obchodnice! Moudrá předvídavost, která nese ovoce. Malá zprávička zaslaná do oblíbeného listu zlého Ganimarda, lahvička voňavky, záměrně zapomenutá skutečnou Blondýnkou v hotelu Krásná vyhlídka, jméno a adresa paní Réalové, jak je zapsala skutečná Blondýnka v hotelové knize hostů, a je vyhráno. Co tomu říkáte, Ganimarde? Chtěl jsem vám vyprávět všechny podrobnosti příběhu, neboť vím, že jste člověk duchaplný a že budete první, kdo se tomu zasměje. Příběh je to skutečně pozoruhodný a přiznávám, že aspoň já jsem se bavil báječně.

Děkuji vám, drahý příteli, a uctivé pozdravení ctihodnému panu Dudouisovi.

Arsene Lupin

"Ten člověk ví všechno!" zaúpěl Ganimard, jemuž nebylo ani dost málo do smíchu. "Ten člověk ví věci, které jsem nikomu neřekl! Jak mohl vědět, že vás sem pozvu, šéfe? Jak mohl vědět, že jsem našel tu první lahvičku od voňavky? Jak to jen mohl vědět?..."

Hněvivě dupal, rval si vlasy, zmocnilo se ho nejčernější zoufalství.

Dudouis se nad ním smiloval.

"No tak, Ganimarde, uklidněte se, příště se to pokusíme udělat líp."

A šéf bezpečnosti odešel s paní Réalovou po boku.

• • •

Uplynulo deset minut. Ganimard pročítal znovu a znovu Lupinův dopis. Pan a paní Crozonovi, pan z Hautreku a profesor Gerbois seděli v koutku a živě se bavili. Potom hrabě zamířil k inspektorovi a řekl mu:

"Z toho všeho vyplývá, vážený pane inspektore, že jsme se nedostali ani o krok dál."

"To tedy promiňte. Mé vyšetřování prokázalo, že Blondýnka má zcela nesporně prsty v těchto případech a že ji řídí Lupin. To je obrovský krok kupředu."

"Jenomže není k ničemu. A záhada je možná ještě tajemnější. Blondýnka zabíjí, aby mohla ukrást modrý diamant, a neukradne ho. - Ukradne ho, a udělá to jen proto, aby se ho zbavila ve prospěch někoho jiného."

"S tím nemohu nic dělat."

"Jistě, ale někdo by možná mohl..."

"Co tím chcete říci?"

Hrabě váhal, ale do rozhovoru zasáhla hraběnka a řekla vlídně:

"Je na světě jeden člověk, jediný kromě vás, který by podle mne dokázal chytit Lupina a dostat ho na kolena. Pane inspektore, bylo by vám nemilé, kdybychom požádali o pomoc Herlocka Sholmese?"

Ganimard byl zjevně vyveden z míry.

"Ale ne... Jenom dobře nechápu..."

"Dobrá. Ta přemíra záhad mě dráždí. Chci mít jasno. Profesor Gerbois a pan hrabě z Hautreku mají stejný názor, a tak jsme se dohodli, že se obrátíme na slavného anglického detektiva."

"Máte pravdu," prohlásil inspektor s upřímností, jež byla dosti obdivuhodná, "máte pravdu; starý Ganimard nedokáže bojovat proti Arsenu Lupinovi. Bude si vědět rady Herlock Sholmes? Přeji vám to, protože mám k němu hlubokou úctu... A přece... Je málo pravděpodobné..."

"Je málo pravděpodobné, že s tím skoncuje?"

"To je můj názor. Myslím, že výsledek souboje mezi Herlockem Sholmesem a Arsenem Lupinem je dán předem. Angličan prohraje."

"V každém případě - může s vámi počítat?"

"Určitě. Může počítat s mou bezvýhradnou pomocí."

"Znáte jeho adresu?"

"Ano, Parker Street 219."

Ještě toho večera odvolali pán a paní z Crozonu svou žalobu proti konzulu Bleichenovi a všichni společně napsali dopis Herlocku Sholmesovi.

III

Herlock Sholmes vyhlašuje nepřátelství

"Co si pánové přejí?"

"Cokoliv chcete," odpověděl Arsene Lupin jako člověk, kterého podrobnosti o jídle nezajímají. "Cokoliv chcete, ale

ať to není maso ani alkohol."

Číšník se opovržlivě vzdálil.

Zvolal jsem:

"Cože, pořád ještě vegetarián?"

"Čím dál tím víc," prohlásil Lupin.

"A proč? Žaludek? Zásady? Zvyk?"

"Péče o zdraví."

"A nikdy to neporušíte?"

"Ale ovšem! Když si vyjdu do společnosti... Abych nebyl nápadný."

Večeřeli jsme spolu poblíž Severního nádraží, až docela vzadu v malé jídelně, kam mě Arsene Lupin pozval. Dělá mu to radost, když mě tak občas zavolá telefonem a smluví si se mnou schůzku někde v Paříži. Vždycky přicházívá plný elánu, překypuje radostí ze života jako prosté a hodné dítě; vždycky má pohotově novou anekdotu, vzpomínku, nějakou dobrodružnou historku, kterou ještě neznám.

Toho večera mi připadal ještě srdečnější než obvykle. Smál se a vyprávěl s osobitým humorem, se zvláštní jemnou ironií, která je pro něj příznačná, s lehkou a přirozenou ironií bez trpkosti. Měl jsem radost, že ho takhle vidím, a nemohl jsem si odpustit, abych mu nevyjádřil své potěšení.

"Ale ovšem," zvolal, "mám dnes takový den, kdy mi všechno připadá ohromné, kdy ve mně život kypí jako nevyčerpatelný a nekonečný pramen. A bůh je mi svědkem, že jsem vždycky uměl žít naplno."

"Možná až moc naplno."

"Nekonečný pramen, říkám vám. Mohu se uběhat a uštvat, mohu vynaložit všechny své síly a svůj elán na tisíc věcí, a nakonec jsem z toho všeho ještě silnější a elánu mám víc než na začátku... Věřte mi, já mám krásný život. Stačí jen chtít, a mohl bych od zítřka dělat - co já vím - kazatele, mistra v továrně, politika... Jenomže mě něco takového nikdy ani nenapadlo, to mi věřte. Jsem Arsene Lupin, Arsenem Lupinem zůstanu. Marně hledám v dějinách nějaký osud, který by se podobal mému a byl plnější, bohatší... Napoleon? Ano, možná... Ale Napoleon na konci své vladařské kariéry, kdy mu šlo o Francii, Evropa ho tiskla ke zdi a on se ptal při každé bitvě, zdali to není už jeho poslední."

Mluvil vážně? Žertoval? Tón jeho hlasu byl přesvědčivý.

"V tom je všechno," pokračoval. "Nebezpečí. Ustavičný pocit nebezpečí. Dýchat nebezpečí, jako člověk dýchá vzduch. Neustále být ve střehu, sledovat, odkud přichází, jak se blíží, jak roste... A uprostřed bouře zůstat klidný... Neztratit hlavu. Jinak jste ztracen... Znám jenom jedno vzrušení, které se tomu vyrovná, pocit automobilového závodníka. Jenomže závod trvá půl dne, a můj závod trvá celý život."

"Vy jste učiněný lyrik!" vykřikl jsem. "A to mi chcete namlouvat, že vás nic na světě nevyvede z míry?"

Usmál se.

"Dobrá," řekl, "vyznáte se v psychologii. Ale ve skutečnosti jde o něco jiného."

Nalil si do velké sklenice studenou vodu, napil se a pokračoval:

"Četl jste dnešní noviny?"

"Přiznám se, že nečetl."

"Herlock Sholmes přijel dnes odpoledne přes La Manche a bude tu v šest hodin."

"Zatraceně! A proč?"

"Malý výlet, na který ho pozvali Crozonovi, Hautrekův synovec a profesor Gerbois. Setkali se na Severním nádraží a odtud jeli ke Ganimardovi. V této chvíli už má celá šestka válečnou poradu."

Třebaže ve mně Arsene Lupin vždycky vzbuzuje mimořádnou zvědavost, nikdy se ho nedokážu zeptat na jeho osobní záležitosti, dokud mi je neřekne sám. Tentokrát však jsem měl na jazyku otázku, která mě dlouho trápila. Do této chvíle totiž ještě nepadlo Lupinovo jméno, aspoň ne úředně, v souvislosti s modrým diamantem. Vyčkával jsem. Lupin pokračoval:

"Noviny otiskují také rozhovor s tím zázračným Ganimardem, který tvrdí, že jistá světlovlasá žena, moje přítelkyně, zavraždila barona Hautreka a pokusila se ukrást paní Crozonové její slavný prsten. A samozřejmě mi klade za vinu, že mám v těch kouscích prsty."

Po zádech mi přeběhl mráz. Je to pravda? Mám uvěřit, že jeho pochybný způsob existence ho zavedl podle všech zákonů logiky až ke zločinu? Pozoroval jsem ho. Připadal mi tak klidný, jeho oči se dívaly tak upřímně.

Podíval jsem se mu na ruce. Byly jemné a ušlechtilé, ruce, které by nedovedly ublížit, ruce umělce...

"Ganimard má vidiny," zašeptal jsem.

"Kdepak," namítl, "kdepak. Ganimard se vyzná. Někdy mu to i myslí."

"Myslí?"

"Ovšem. Například tenhle rozhovor je mistrovské dílo. Především oznamuje příjezd svého anglického soupeře, aby mě varoval a Angličanovi všechno ztížil co možná nejvíc. Za druhé přesně uvádí, kam až dovedl své vlastní vyšetřování, aby si Sholmes nemohl přisvojit jeho výsledky. Vyzná se v tlačenici."

"Ať je to jak je to, máte od nynějška proti sobě dva soupeře, a jaké soupeře!"

"Ale kdepak. S jedním nemusím počítat."

"A ten druhý?"

"Sholmes? Přiznávám, že je to schopný člověk. Ale právě to mě vzrušuje, a právě proto mě dnes vidíte v tak dobré náladě. Především je to záležitost vlastního sebevědomí. Zdá se, že slavnému Angličanovi stojím za to, aby se s mou maličkostí zabýval. Za druhé si představte, jakou radost musí cítit bojovník mého druhu při pomyšlení na souboj s Herlockem Sholmesem. A konečně - budu nucen zapnout naplno. Já toho chlapíka znám, ten necouvne ani o píď."

"Je to silný soupeř."

"Pořádně silný. Když se na něj dívám jako na policistu, nemyslím, že někdy žil nebo žije někdo, kdo by se mu vyrovnal. Mám proti němu jedinou výhodu: on útočí a já se bráním. Moje úloha je snazší. A co víc..."

Usmál se neproniknutelným úsměvem a dokončil větu:

"A co víc, znám jeho způsob boje a on nezná můj. Chystám si na něj několik triků, které mu pořádně zamotají hlavu..."

Poklepával si prstem na stůl, odměřoval krátké věty a ve tváři měl nadšení.

"Arsene Lupin kontra Herlock Sholmes... Francie proti Anglii... Konečně odplata za bitvu u Trafalgaru... To mu přijde draho... Ať se spolehne, že jsem připraven... A vím všechno..."

Náhle zmlkl a rozkašlal se. Přiložil si k ústům ubrousek, jako by se zakuckal.

"Kousek chleba?" zeptal jsem se. "Napijte se trochu vody."

"Ne," řekl tlumeně, "tím to není."

"Co se tedy stalo?"

"Musím na vzduch."

"Mám otevřít okno?"

"Ne, odcházím... Rychle, podejte mi plášť a klobouk, musím pryč."

"Co to znamená?"

"Tihle dva pánové, co právě přišli... Podívejte se na toho většího... Dobrá, půjdeme spolu, držte se po mé levé straně, aby si mě nevšimli."

"Ten, co sedí za vámi?"

"Právě ten... Z osobních důvodů bych raději... Venku vám to vysvětlím..."

"Ale kdo to tedy je?"

"Herlock Sholmes."

Ovládl se s vypětím všech sil, jako by se styděl za své vzrušení. Položil ubrousek na stůl, vypil sklenici vody a řekl mi s úsměvem, už zase zcela klidný:

"Je to hloupé, co? Mě tak snadno nic nevyvede z míry, ale tohle nečekané setkání..."

"Čeho se bojíte? Nikdo vás přece nemůže poznat, při všech těch vašich proměnách. Vždyť i mně samotnému se zdá, kdykoliv vás znovu vidím, že mám před sebou úplně cizího člověka."

"On mě pozná," řekl Arsene Lupin. "Viděl mě jen jednou v životě, ale tehdy jsem si uvědomil, že si mě zapamatuje nadosmrti, a že si zapamatuje ne mou vnější podobu, která se mění, ale mou lidskou osobnost... A proto... Proto... Tohle jsem tedy nečekal! Tak neuvěřitelné setkání! Taková malá jídelnička..."

"Dobře," řekl jsem, "tak jdeme?"

"Ne... Ne."

"Co chcete dělat?"

"Nejlíp bude jednat otevřeně. Měl bych se k němu posadit."

"To nemyslíte vážně."

"Ale ano, myslím to úplně vážně... Mohl bych si ho vyslechnout, vytáhnout z něho, co ví... Poslyšte, já mám dojem, že cítím v týle jeho pohled, že se mi dívá na ramena... Že uvažuje... Že se rozpomíná..."

Zamyslil se. Spatřil jsem v koutku jeho úst uličnický úsměv; potom náhle vstal, jako by se řídil spíš okamžitým nápadem než vážností situace, otočil se a řekl s veselou úklonou:

"Taková náhoda! To mám ale štěstí!... Dovolte mi, abych vám představil svého přítele..."

Angličan byl na chvíli zcela vyveden z rovnováhy, potom učinil bezděčný pohyb, jako by se chtěl na Arsena Lupina vrhnout. Ten zavrtěl hlavou:

"To by byla bláhovost... Nehledě k tomu, že by to nevypadalo pěkně... A ke všemu by to bylo naprosto zbytečné!"

Angličan se rozhlédl, jako by hledal pomoc.

"Tohle taky ne," řekl Lupin. "Ostatně jste si tak jist, že byste mi dokázal ublížit? Dobrá, ukažte, co umíte."

Ukázat to v takové situaci nebylo ani trochu lákavé. Nicméně je pravděpodobné, že Angličan se cítil ve výhodě, neboť povstal a řekl chladně:

"Můj přítel a spolupracovník pan Wilson. - Pan Arsene Lupin."

Wilsonův úžas byl směšný. Vyvalené oči a dokořán otevřená ústa úplně proměnily výraz jeho bezelstné tváře. Kůži měl hladkou a napjatou jako jablkovou slupku; vlasy sestřižené na ježka i krátký vous kolem jeho obličeje trčely jako stébla bujné a husté trávy.

"Wilsone, neskrýváte dostatečně svůj úžas nad okolnostmi, jež jsou na tomto světě nanejvýš přirozené," poznamenal Herlock Sholmes s náznakem úsměvu.

Wilson zabreptal:

"Proč ho nezatknete?"

"Vy jste si vůbec nepovšiml, Wilsone, že tento džentlmen stojí mezi dveřmi a mnou, a to dva kroky od východu. Byl by venku dřív, než bych stačil pohnout malíčkem."

"Na tom nesejde," řekl Lupin.

Obešel stůl a posadil se tak, aby měl Angličana mezi sebou a dveřmi. Znamenalo to, že se mu vydal na milost a nemilost.

Wilson se podíval na Sholmese, aby se přesvědčil, zda má právo obdivovat ten odvážný kousek. Angličan zůstal i nadále neproniknutelný. Po malé chvíli však zvolal:

"Pane vrchní!"

Přiběhl číšník.

"Dvě sody," přikázal Sholmes, "pivo a whisky."

Mír byl podepsán - až do dalšího střetnutí. Brzy potom jsme všichni čtyři seděli u jednoho stolu a pokojně rozmlouvali.

• • •

Herlock Sholmes je člověk... takový, jakého potkáváme denně. Je mu asi padesát let a vypadá jako ctihodný občan, který prožil život nejspíš u psacího stolu nad účetními knihami. Ničím se neliší od počestného obyvatele Londýna - ani svými narezavělými licousy, ani vyholenou bradou, ani svým poněkud váhavým vystupováním - ničím, pokud ten rozdíl není v jeho neuvěřitelně ostrém, živém a pronikavém pohledu.

A pak, je to Herlock Sholmes, muž, který v sobě soustřeďuje intuici, postřeh, jasnozřivost a důmysl, člověk by řekl, že příroda pro svou kratochvíli vzala oba nejpozoruhodnější detektivní typy, jež si lidská představivost vymyslela - Poeova Dupina a Gaboriauova Lecoqa -, aby z nich svým způsobem udělala jediného, ještě pozoruhodnějšího a ještě neskutečnějšího. A když slyšíme vyprávět o jeho kouscích, jež ho proslavily po celém světě, klademe si otázku, není-li Herlock Sholmes postavou přímo legendární, hrdinou, který se zrodil v mozku velkého romanopisce, například Conana Doyla.

Arsene Lupin se ho okamžitě zeptal, jak dlouho se tu zdrží, a tak usměrnil rozhovor do náležitých kolejí.

"Můj pobyt je závislý na vás, pane Lupine."

"Ale!" zvolal Lupin vesele. "Kdyby záleželo jen na mně, poprosil bych vás, abyste se vrátil na svou loď ještě dnes večer."

"Dnes večer je trochu brzy, ale doufám, že za týden nebo za deset dní..."

"Máte tolik naspěch?"

"Musím vyřídit mnoho věcí, loupež v Angločínské bance, únos lady Ecclestonové... Poslyšte, pane Lupine, myslíte, že týden stačí?"

"Bohatě, soustředíte-li se jen na dvojí případ modrého diamantu. Je to ostatně dost dlouhá doba, abych byl opatrný - pro případ, že byste vyřešením této dvojí záležitosti získal proti mně jisté výhody, jež by ohrožovaly mou bezpečnost."

"Nu což," řekl Angličan, "soudím, že tyto výhody získám během osmi až deseti dnů."

"A jedenáctý den mě nejspíš dáte zatknout?"

"Desátý, to je poslední hranice."

Lupin se zamyslil a zavrtěl hlavou.

"Nesnadné... Nesnadné..."

"Nesnadné ano, ale možné, tedy jisté..."

"Naprosto jisté," prohlásil Wilson, jako by on sám už připravil dlouhou řadu opatření, jež dovedou jeho spolupracovníka k ohlášenému výsledku.

Herlock Sholmes se usmál:

"Wilson se v tom vyzná, a ten vám to jen potvrzuje."

"Samozřejmě," dodal za chvíli, "nemám po ruce všechny trumfy, protože jde o případy staré už několik měsíců. Chybějí mi základní kameny, usvědčující okolnosti, z kterých obvykle vycházím při vyšetřování."

"Jako třeba stopy hlíny a popel z cigaret," ozval se Wilson důležitě.

"Naproti tomu mám k dispozici kromě pozoruhodných závěrů pana Ganimarda i všechny novinářské články na toto téma, mám pohromadě všechno, co se zjistilo, a v důsledku toho i několik osobních názorů na ten případ."

"Několik závěrů," dodal Wilson poučně, "k nimž jsme došli jednak zevrubným rozborem, jednak hypotézou."

"Nebylo by netaktní," pravil Arsene Lupin zdvořilým tónem, jímž oslovoval Sholmese, "nebylo by netaktní, kdybych se vás zeptal, k jakým závěrům jste celkově dospěl?"

• • •

Bylo to vskutku nanejvýš vzrušující, vidět oba ty muže spolu, jak s lokty na stole vážně a zaujatě rozmlouvají, jako by měli rozřešit složitý problém nebo jako by hledali společný názor na věc, k níž dosud zaujímali rozdílné stanovisko. Jejich rozmluva prozrazovala i vyvinutý smysl pro humor, a v tom byli oba vynikajícími umělci a znalci. Co se týče Wilsona, ten se rozčilením téměř třásl.

Herlock si pomalu nacpal dýmku, zapálil ji a prohlásil:

"Usuzuji, že tento případ je mnohem a mnohem méně složitý, než se zdál na první pohled."

"Nesrovnatelně méně," ozval se Wilson, věrná ozvěna. "Opravdu."

"Říkám případ, protože pro mne je to případ jen jediný. Smrt barona Hautreka, záležitost s prstenem a - na to nezapomeňme - tajemství čísla 514 - série 23, to všechno jsou jen různé obměny toho, co by se dalo nazvat záhadou Blondýnky. Čili podle mého mínění jde docela prostě o to, zjistit souvislost mezi těmito třemi epizodami jediného případu, což dokazuje totožnost tří postupů. Ganimard, jehož závěr je poněkud povrchní, vidí tuto totožnost v tom, jak snadno pachatel zmizel, ve schopnosti odcházet a přicházet a zůstat při tom neviditelný. Tento zásah nadpřirozené moci mě neuspokojuje."

"A co z toho vyplývá?"

"Z toho vyplývá," prohlásil Sholmes, "že všechny tři události lze podle mne charakterizovat vaší zjevnou a nápadnou snahou - jakkoli si jí dosud nikdo nepovšiml - převést celou záležitost na pole, které jste si sám předem určil. Je v tom z vaší strany víc než záměr, je to nutnost, je to podmínka, bez níž byste nedosáhl úspěchu."

"Mohl byste to objasnit trochu podrobněji?"

"Snadno. Tak například od samého začátku vašeho střetnutí s profesorem Gerboisem je zcela jasné, že byt notáře Detinana jste si zvolil vy sám jako bezpodmínečně nutné místo, abyste měl úspěch. Žádné jiné místo vám nepřipadá natolik bezpečné, abyste tam mohl pozvat - otevřeně řečeno - Blondýnku a slečnu Gerboisovou."

"Profesorovu dceru," upřesnil Wilson.

"Teď se obraťme k modrému diamantu. Pokusil jste se ho zmocnit hned, jakmile ho získal baron Hautrek? Ne. Ale baron dostane bratrovu vilu a šest měsíců poté je tu zásah Antoinetty Bréhatové a první pokus. Diamant vám uniká a v hotelu Drouot se pořádá velkolepá veřejná dražba. Bude to dražba podle všech pravidel? Je jisté, že ten klenot získá nejbohatší sběratel? Vůbec ne. V okamžiku, kdy ho už má získat bankéř Herschmann, pošle mu jakási žena výhružný dopis a diamant koupí hraběnka Crozonová, která je zpracována a ovlivněna stejnou ženou. - Zmizí prsten hned? Ne, nemáte k tomu možnosti. Následuje mezihra. Avšak hraběnka se odstěhuje na svůj zámek. Právě na to jste čekal. Prsten zmizí."

"Aby se znovu objevil v zubním prášku konzula Bleichena," namítl Lupin. "Podivná nesrovnalost."

"Ale kdepak," zvolal Herlock a udeřil pěstí do stolu, "mně nikdo nemusí vyprávět takové pošetilosti. Na to se může chytit hlupák, ale ne takový starý lišák, jako jsem já."

"Co to znamená?"

"To znamená..."

Sholmes chvíli vyčkával, jako by chtěl zdůraznit účinek svých slov. Potom prohlásil: "Modrý diamant, který objevili v zubním prášku, je falešný. Ten pravý jste si nechal."

Arsene Lupin chvíli mlčel, potom se zadíval na Angličana a řekl zcela prostě:

"Vy jste důsledný člověk."

"Důsledný člověk, co?" potvrdil Wilson, zářící obdivem.

"Ano," pokračoval Lupin. "Všechno se vyjasňuje, všechno dostává svůj pravý smysl. Ani jediný z vyšetřovatelů, ani jediný z novinářských expertů, kteří se zabývali těmi záležitostmi, se nedostal k pravdě tak blízko. Je to zázrak jasnozřivosti a logiky."

"Kdepak," řekl Angličan, polichocený uznáním takového znalce, "stačilo jen přemýšlet."

"Stačilo jen umět přemýšlet, a to dovede málokdo! Ale teď, když je pole předpokladů užší a prostor je vyčištěn..."

"Teď samozřejmě už zbývá jen zjistit, proč k těm třem případům došlo právě v Clapeyronově ulici číslo 25, na třídě Henriho Martina a v zámeckých zdech Crozonů. V tom je celá ta záležitost. To ostatní je už jen hračka, hádanka pro děti. Nemyslíte?"

"Taky si myslím."

"Je to tedy pošetilost, pane Lupine, když znovu tvrdím, že do deseti dnů můj úkol skončí?"

"Do deseti dnů budete znát celou pravdu, to ano."

"A vy budete zatčen."

"Ne."

"Ne?"

"Abych byl zatčen, k tomu je zapotřebí celého souhrnu okolností tak nepravděpodobných, série nešťastných a tak neuvěřitelných náhod, že tuto možnost nepřipouštím."

"Pane Lupine, co nezmohou okolnosti ani nešťastné náhody, to dokáže lidská vůle a vytrvalost."

"Pokud vůle a vytrvalost jiného člověka nepostaví tomuto záměru do cesty nepřekonatelnou překážku, pane Sholmesi."

"Není nepřekonatelných překážek, pane Lupine."

Pohled, který si vyměnili, byl hluboký, bez nenávisti na jedné i na druhé straně, ale klidný a tvrdý. Jako když se zkříží dva ocelové meče. Zazvonilo to jasně a čistě.

"Budiž," zvolal Lupin, "konečně někdo! Protivník, ale důstojný protivník - Herlock Sholmes! Myslím, že se pobavíme."

"Vy nemáte strach?" zeptal se Wilson.

"Málem, pane Wilsone," řekl Lupin a povstal. "Na důkaz toho si spěchám zajistit obrannou linii... Jinak by se mi mohlo stát, že mě zatknou v posteli. Tak tedy deset dnů, pane Sholmesi?"

"Deset dnů. Dnes je neděle. Ve středu osmého bude po všem."

"A já budu pod zámkem?"

"O tom není nejmenších pochyb."

"K čertu! A já mám tak rád klidný život. Žádné velké nepříjemnosti, tu a tam nějaký ten maličký případ, policie za horama, povzbuzující pocit všeobecné sympatie na každém kroku... A to všechno se má změnit! Koneckonců je to rub mince... Svítí slunce, pak prší... Moc veselé to zrovna není. Sbohem!"

"Pospěšte si," řekl Wilson, překypující starostí o člověka, v němž Sholmes vyvolal patrnou úctu, "neztrácejte ani minutu."

"Ani minutu, pane Wilsone. Jen tolik času, abych vám řekl, jakou mám z našeho setkání radost a jak závidím vašemu učiteli, že má tak schopného spolupracovníka."

Zdvořile se pozdravili, jako když se setkají na kolbišti dva soupeři, které nerozděluje nenávist, ale kterým osud určil, aby spolu nemilosrdně bojovali. Lupin mě uchopil za paži a odváděl mě ven.

"Co tomu říkáte, příteli? To je učiněná hostina. Její popis bude dobře působit v pamětech, které o mně chcete napsat."

Zavřel za sebou dveře jídelny a po několika málo krocích se zastavil.

"Kouříte?"

"Ne, ale zdá se mi, že vy taky ne."

"Já taky ne."

Zapálil si cigaretu voskovou zápalkou, s kterou pak dlouho třepal, aby ji zhasil. Téměř současně však odhodil i cigaretu, přeběhl ulici a přistoupil ke dvěma mužům, kteří se právě jako na povel vynořili ze stínu. Několik minut s nimi

hovořil na protějším chodníku, potom se ke mně vrátil.

"Prosím vás o prominutí, ten čertovský Sholmes mi trochu zamotal hlavu. Ale já vám říkám, že Lupina ještě nedostal... Ach, ten chlapík teprve pozná, co jsem zač... Na shledanou... Ten jedinečný Wilson má pravdu, nesmím ztratit ani minutu."

Rychle se vzdálil.

Tak skončil tento podivuhodný večer, nebo aspoň jeho část, které jsem se účastnil. V dalších hodinách došlo k celé řadě událostí, jež jsem si naštěstí mohl podrobně zrekonstruovat podle důvěrných zpráv dalších účastníků této večeře.

• • •

Ve stejné chvíli, kdy mě Lupin opustil, vytáhl Herlock Sholmes hodinky a rovněž povstal.

"Za pět minut tři čtvrti na devět. V devět hodin se mám sejít s hrabětem a hraběnkou na nádraží."

"Jdeme na to!" zvolal Wilson a obrátil do sebe dvě sklenky whisky.

Vyšli.

"Wilsone, neotáčejte se... Jsme možná sledováni; proto musíme jednat, jako by nám na tom vůbec nezáleželo... Poslyšte, Wilsone, povězte mi přece, co si o tom myslíte: proč byl Lupin v té jídelně?"

Wilson nezaváhal ani na okamžik.

"Chtěl se najíst."

"Wilsone, čím déle s vámi pracuji, tím víc vidím, jaké děláte soustavné pokroky. Na mou duši, začínám nad vámi žasnout."

Wilson se ve stínu začervenal radostí a Sholmes pokračoval:

"Chtěl se najíst, budiž. A zcela určitě také proto, aby se přesvědčil, půjdu-li opravdu ke Crozonovi, jak to ohlašuje Ganimard ve svém rozhovoru. Jdu tam tedy, abych mu zbytečně nedělal čáru přes rozpočet. Ale protože teď musím získat časový náskok, nepůjdu hned."

"Cože?" zeptal se Wilson užasle.

"Vy, příteli, běžte touto ulicí a vezměte si vůz, dva vozy, tři vozy. Potom se vraťte do nádražní úschovny pro zavazadla a pak tryskem až k Elysejskému paláci."

"A v Elysejském paláci?"

"Požádáte o pokoj, půjdete si lehnout, budete spát jako dítě a čekat na mé příkazy."

• • •

Wilson odešel, nadmíru hrdý na důležité poslání, které mu bylo svěřeno. Herlock Sholmes se rozjel k amienskému rychlíku, kde už Crozonovi čekali.

Omezil se na strohý pozdrav, postavil se do chodbičky, zapálil si další dýmku a klidně pokuřoval.

Vlak se rozjel. Po deseti minutách se Sholmes posadil proti hraběnce a řekl:

"Prosím, máte u sebe svůj prsten?"

"Ano."

"Buďte tak laskavá a půjčte mi ho."

Vzal ho mezi prsty a prohlédl si ho.

"Přesně tak, jak jsem si myslil, je to renovovaný diamant."

"Renovovaný diamant?"

"Nový postup. Spočívá v tom, že se diamantový prach vystaví obrovské teplotě, aby se spojil... Tak vznikne jediný kámen."

"Cože! Ale můj diamant je přece pravý."

"Váš ano, ale tenhle není váš."

"Kde potom je ten můj?"

"V rukou Arsena Lupina."

"A co tenhle?"

"Ten byl vyměněn za váš a propašován do lahvičky pana Bleichena, kde jste ho také našla."

"Je tedy falešný?"

"Úplně falešný."

Zmatená a ohromená hraběnka zmlkla. Její muž nedůvěřivě otáčel šperkem všemi směry. Nakonec vydechl:

"Je to možné! Ale proč ho docela prostě neukradli? A pak - jak se k němu dostali?"

"Přesně to se pokusím zjistit."

"Na zámku v Crozonu?"

"Ne, vystupuji v Creilu a vracím se do Paříže. Právě tam se musí rozhodnout mezi Arsenem Lupinem a mnou. Zaútočit můžeme kdekoliv, ale je výhodnější, když si Lupin bude myslit, že jsem na cestách."

"Přesto..."

"Na čem máte zájem? Hlavní je váš diamant, nebo ne?"

"Ano."

"Pak tedy buďte klidná. Musil jsem už vyřešit mnohem horší věci. Máte slovo Herlocka Sholmese, že vám vrátím pravý diamant."

Vlak zpomalil. Herlock Sholmes zastrčil diamant do kapsy a otevřel dvířka. Hrabě vykřikl.

"Vždyť vystupujete na opačnou stranu!"

"Jestli mě dal Lupin hlídat, ztratí takhle mou stopu. Sbohem."

Jakýsi železničář marně protestoval. Angličan zamířil ke kanceláři náčelníka stanice. Padesát minut poté naskočil do vlaku, který ho krátce před půlnocí dopravil do Paříže.

Proběhl nádražím, vešel do bufetu, vyšel jinými dveřmi a vrhl se do drožky.

"Prosím Clapeyronova ulice."

Přesvědčil se, že ho nikdo nesleduje, dal zastavit na začátku ulice a pustil se do zevrubné obhlídky domu notáře Detinana a dvou domů sousedních. Pravidelnými kroky si přeměřil některé vzdálenosti a zapsal si do notýsku četné poznámky a čísla.

"Prosím třída Henriho Martina."

Na rohu třídy Henriho Martina a ulice de la Pompe vystoupil, zaplatil a vydal se po chodníku až k číslu 134. Tam znovu provedl stejné průzkumy před hotelem barona z Hautreku i před dvěma sousedními činžáky, změřil délku každého průčelí a spočítal si šířku malých zahrádek v řadě před jednotlivými domy.

Ulice byla opuštěná a zcela temná, se čtyřmi řadami stromů, mezi nimiž tu a tam plynová lampa jako by marně bojovala s neproniknutelnou temnotou. Jedna z nich vrhala bledé světlo na část vily, a Sholmes spatřil na bráně zavěšený nápis K PRONAJMUTÍ, dvě zanedbaná stromořadí podél chudého trávníku a široká prázdná okna neobydleného domu.

Je to tak, řekl si, po baronově smrti tu nikdo nebydlí... Kdybych tak mohl dovnitř na první návštěvu!

Stačilo, aby ta myšlenka vzklíčila, a už ji chtěl proměnit ve skutek. Ale jak? Výška mřížové brány vylučovala každý pokus dostat se na druhou stranu. Vytáhl z kapsy elektrickou svítilnu a šperhák, který měl vždycky po ruce. Ke svému velkému údivu zjistil, že jedno křídlo brány je pootevřené. Vklouzl tedy do zahrady a dával při tom pozor, aby za sebou nezabouchl. Udělal však sotva tři kroky a zastavil se. V jednom okně druhého poschodí se objevilo a zase zmizelo světlo.

Světlo přešlo i za druhým oknem a pak za třetím, aniž mohl Herlock Sholmes postřehnout něco víc než lidský stín, pohybující se po zdi pokojů. Z druhého poschodí světlo sestoupilo do prvního a dlouho bloudilo z místnosti do místnosti.

Který blázen se to může procházet takhle pozdě v domě, kde zabili barona z Hautreku? ptal se sám sebe do krajnosti zvědavý Sholmes.

Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit: podívat se tam sám. Neváhal. Avšak ve chvíli, kdy přecházel pruhem světla z plynové lampy, aby se dostal k vnějšímu schodišti, muž ho bezpochyby zahlédl, neboť zář náhle zhasla a Herlock Sholmes ji už nespatřil.

Zlehka zatlačil na dveře hlavního vchodu. Byly rovněž otevřeny. Když se nic neozvalo, odvážil se do tmy, prošel vchodem a vystoupil do prvního poschodí. A stále stejné ticho, stejná temnota.

Když přišel do chodby, vstoupil do jednoho pokoje a přiblížil se k oknu, jež se slabě rýsovalo ve tmě. V tom okamžiku zahlédl venku muže, který patrně sestoupil jiným schodištěm, vyšel druhými dveřmi a teď se plížil vlevo podle keřů, jež lemovaly ochrannou zeď mezi dvěma zahradami.

"Zatraceně," rozhněval se Sholmes, "teď mi uteče!"

Seběhl do přízemí a po venkovních schodech do zahrady, aby mu odřízl ústupovou cestu. Nespatřil už nikoho, ale po krátké chvíli rozeznal v houštině keřů temnější stín, který nebyl tak docela nehybný.

Angličan se zamyslil. Proč se ten člověk nepokusil uprchnout, když mu v tom nic nebránilo? Zůstává tu proto, aby také hlídal vetřelce, který vnikl do jeho tajuplného útočiště?

Rozhodně to není Lupin, pomyslil si, Lupin by byl mazanější. Je to někdo z jeho tlupy.

Minuty se vlekly. Herlock se nehýbal, stál s pohledem upřeným na svého soupeře, který ho hlídal. Protivník se však sám nepohnul, a protože Angličan nepatřil k lidem, kteří by dlouho vydrželi v nečinnosti, přesvědčil se, je-li bubínek jeho revolveru v pořádku, vytáhl z pouzdra dýku a vykročil přímo proti nepříteli. Chladnokrevnost a lhostejnost k jakémukoli nebezpečí, to byly dvě vlastnosti, které z něho činily tak neúprosného soupeře.

Suchý zvuk: neznámý odjistil revolver. Herlock se prudce vrhl do houštiny. Muž neměl ani čas se obrátit - Angličan už ho svíral v rukou. Nastal divoký, zoufalý zápas, při němž Herlock postřehl, že se neznámý s vypětím všech sil snaží vytáhnout nůž. Sholmesovi však dodávala sílu představa blízkého vítězství, povzbuzovala ho šílená touha zmocnit se hned na samém začátku Lupinova společníka, a tak se cítil nepřemožitelný. Srazil svého soupeře k zemi, lehl si na něj celou svou vahou a sevřel mu kolem hrdla pět prstů jako ocelový spár, že se nešťastník nemohl ani pohnout; potom sáhl volnou rukou po elektrické lampičce, stiskl knoflík a zamířil světlo svému zajatci do tváře.

"Wilson!" vykřikl zděšeně.

"Herlock Sholmes!" zachroptěl přidušený a sípavý hlas.

• • •

Dlouho tak zůstali tváří v tvář, bez jediného slova, oba zdrcení, neschopní jediné myšlenky. Automobilová houkačka rozřízla vzduch. Závan větru rozvlnil listy. A Sholmes se nehýbal, stále tiskl pět prstů k hrdlu svého přítele, který chroptěl čím dál slaběji.

Náhle se Herlocka zmocnil prudký hněv, pustil Wilsona, ale jen proto, aby ho uchopil oběma rukama za ramena a divoce s ním zatřásl.

"Co tu děláte? Odpovězte... Co?... Říkal jsem vám snad, abyste se schoval v křoví a špehoval mě?"

"Vás špehovat," zaúpěl Wilson. "Ale já jsem nevěděl, že jste to vy."

"Tak co tedy? Co tu děláte? Měl jste si jít lehnout."

"Šel jsem si lehnout."

"Měl jste spát!"

"Spal jsem."

"Neměl jste vstávat!"

"Váš dopis..."

"Můj dopis?..."

"Ano, přece ten, co mi ho přinesl poslíček do hotelu..."
"Dopis ode mne? Zbláznil jste se?"
"Přísahám."
"Kde je ten dopis?"
Wilson mu podal list papíru. Ve světle lampičky četl Herlock ohromeně:

Wilsone, ven z postele a běžte do ulice Henriho Martina. Dům je prázdný. Jděte dovnitř, prohlédněte ho, pořiďte přesný plán, pak se vraťte a spěte dál.
Herlock Sholmes

"Právě jsem přeměřoval místnosti," řekl Wilson, "když jsem zahlédl v zahradě stín. Nenapadlo mě nic jiného než..."
"...Než abyste se toho stínu zmocnil... To byla vynikající myšlenka..." Sholmes pomohl svému druhovi na nohy a táhl ho pryč. "Jenom se příště nejdřív podívejte, když dostanete ode mne nějaký dopis, jestli nikdo nezfalšoval moje písmo."
"To znamená," řekl Wilson, který už začal chápat pravdu, "že jste ten dopis nepsal?"
"Pane na nebi! Nepsal."
"A kdo tedy?"
"Arsene Lupin."
"Ale co tím listem sledoval?"
"O tom nemám ani tušení, a právě proto mě to zneklidňuje. Proč si dal ten čertovský chlapík takovou práci, aby vás vytáhl z postele? Kdyby šlo ještě o mne, tomu bych rozuměl, ale jde jen o vás. A já se ptám, jaký zájem..."
"Vrátím se co nejrychleji do hotelu."
"Já taky, Wilsone."
Došli k bráně. Wilson, který kráčel vpředu, vzal za kliku a stiskl ji.
"Poslyšte," zeptal se, "vy jste zavřel?"
"Ale kdepak, nechal jsem jedno křídlo dokořán."
"Přesto..."
Herlock zalomcoval klikou, potom se rozzuřeně vrhl na zámek. Neovládl se a zaklel:
"Zatraceně... Je zavřená! Zavřená na klíč!"
Ze všech sil zalomcoval bránou, potom pochopil marnost svého úsilí, bezradně spustil ruce podle těla a prohlásil trhaně:
"Teď už všechno chápu, je to on! Předpokládal, že vystoupím v Creilu, a nastražil mi tady pěknou malou past - pro případ, že bych začal už dnes večer s pátráním. Nadto byl tak zdvořilý, že mi poslal do zajetí společníka. To všechno proto, aby mě připravil o celý den, a bezpochyby také proto, aby mi dokázal, že udělám líp, když se budu starat o své vlastní věci..."
"To znamená, že jsme zajatci."
"Našel jste to pravé slovo. Herlock Sholmes a Wilson jsou zajatci Arsena Lupina. Začíná to ohromně... Ale ne, ne, to nemůžeme připustit..."
Za rameno ho uchopila čísi ruka. Byla to ruka Wilsonova.
"Tam nahoře... Podívejte se nahoru... Světlo..."
Vskutku, v jednom okně v prvním patře se svítilo.
Oba se vrhli kupředu, každý jiným schodištěm, a oba doběhli současně ke dveřím osvětleného pokoje. Uprostřed místnosti hořel kousek svíčky. Vedle ní stál košík a z košíku trčelo hrdlo láhve. Na dně objevili kuřecí stehýnka a půl bochníku chleba.
Sholmes se rozesmál.
"Ohromné! Nabízejí nám večeři. To je palác divů. Učiněná pohádka! Nu, Wilsone, netvařte se tak pohřebně. Je to všechno k popukání."
"Víte tak určitě, že je to k popukání?" zaúpěl Wilson truchlivě.
"To vím určitě," vykřikl Sholmes s veselostí příliš přehnanou, než aby byla přirozená, "protože to znamená, že jsem v životě neviděl nic směšnějšího. Je to skutečně komické... Tenhle Arsene Lupin je ale komediant!... Dějá si z člověka šašky, ale jak elegantně!... Nevyměnil bych svou židli na téhle hostině za všechno zlato světa... Wilsone, starý kamaráde, vy mě trápíte. Šlápl jsem vedle, ale to nemáte v povaze ani trochu šlechetnosti, která člověku pomáhá snášet neštěstí? Na co si stěžujete? V tuhle chvíli jste už mohl mít mou dýku v hrdle... Nebo já vaši... Protože právě o to jste si koledoval, můj ubohý příteli..."
Veselou náladou a vtipkováním se podařilo Herlocku Sholmesovi trochu povzbudit zdrceného Wilsona, takže snědl kuřecí stehýnko a vypil sklenici vína. Avšak když svíčka dohořela a oba se museli uložit k spánku, když si lehli na podlahu a hlavu si opřeli o zeď jako o podušku, vyvstala před nimi trudná a směšná stránka jejich postavení. A měli neklidné sny.
Ráno se Wilson probudil celý rozlámaný a roztřesený zimou. A hned upoutal jeho pozornost tichý šramot: Herlock Sholmes na kolenou a s nosem u země pozoroval lupou smítka prachu a téměř už neznatelné stopy po bílé křídě; čísla, jež si Angličan zaznamenával do zápisníku.
Doprovázen Wilsonem, kterého tato práce neobyčejně zajímala, prohlédl potom všechny světnice a ve dvou z nich našel stejná znamení křídou. Poznamenal si rovněž dva kruhy na dubové výplni, šipku na obložení stěny a čtyři číslice na čtyřech stupních schodiště.

Uplynula hodina a Wilson se zeptal:

"Číslice jsou přesné, co říkáte?"

"Nemám ani tušení, zdali jsou přesné," odpověděl Herlock, jemuž tyto objevy vrátily dobrou náladu. "V každém případě však něco znamenají."

"Něco naprosto jasného," řekl Wilson. "Znamenají počet parket na podlaze."

"Ne!"

"Ano. Ty dva kruhy znamenají, že za výplní nic není, a šipka ukazuje k výtahu na nádobí."

Herlock Sholmes na něj užasle pohlédl.

"No tohle! Ale jak to všechno víte, milý příteli? Máte takový postřeh, že se málem stydím."

"Ale to je přece úplně jednoduché," řekl Wilson, nadýmající se radostí, "ty značky jsem udělal včera večer podle vašich pokynů... Nebo spíš podle pokynů Lupinových, protože ten dopis, co jste mi poslal, mi poslal vlastně Lupin."

V této chvíli možná hrozilo Wilsonovi strašnější nebezpečí, než když bojoval v houštině se Sholmesem. Detektiva se zmocnila zuřivá touha Wilsona zaškrtit. Ovládl se, na tváři se mu objevil úšklebek, který měl vypadat jako úsměv, a Herlock Sholmes poznamenal:

"Výborně, výborně, to je skvělá práce a pomůže nám o pěkný kousek kupředu. Uplatnil jste svůj podivuhodný analytický a pozorovatelský ostrovtip i na jiných věcech? Využil bych vašich výsledků."

"Na mou duši ne, nic jiného jsem už neudělal."

"Škoda. Slibný začátek. Ale když už jsme tolik pracovali, můžeme zas jít. Tady už nemáme co pohledávat."

"Jít pryč! A jak?"

"Běžným způsobem počestných lidí: dveřmi."

"Jsou zavřeny."

"Otevřou je."

"Kdo?"

"Račte zavolat ty dva policisty, kteří jdou právě po ulici."

"Ale..."

"Jaké ale?"

"Je to přece ostuda... Co řeknou lidi, až se dovědí, že vy, Herlock Sholmes, a já, Wilson, jsme byli vězni Arsena Lupina?"

"Co chcete, příteli," odpověděl Herlock suše a zachmuřeně. "Budou se nám po straně smát. Ale my přece nemůžeme zůstat v tomhle domě navždycky."

"A vy nic nezkusíte?"

"Nic."

"Ale ten, kdo nám přinesl košík se zásobami, nepřišel zahradou ani zahradou neodešel. Existuje tedy další východ. Když ho najdeme, nebudeme musit žádat o pomoc policii."

"Naprosto logické. Zapomínáte pouze, že ten východ hledá pařížská policie už šest měsíců a že já jsem prohledal - zatímco jste spal - dům od sklepa až na půdu. Můj milý Wilsone, Arsene Lupin je vzácná zvěř, na jakou my nejsme zvyklí. Nezanechává za sebou ani tu nejmenší stopu..."

• • •

... V jedenáct byli Herlock Sholmes a Wilson na svobodě... Odvedli je na nejbližší policejní stanici, kde je komisař nejdříve podrobil přísnému výslechu a pak je propustil s přehnanými a hluboce roztrpčenými omluvami.

"Pánové, jsem pobouřen z toho, co se vám stalo. Budete mít smutné mínění o francouzské pohostinnosti. Pane na nebi, vy jste ale museli zažít pěknou noc! Tenhle Lupin skutečně nemá ani nejmenší ohledy!"

Vůz je dopravil až k Elysejskému paláci. V recepci si Wilson vyžádal klíč od svého pokoje.

Po chvíli hledání prohlásil úředník užasle:

"Ale vy jste ten pokoj přece odřekl."

"Já? A jak?"

"Písemně dnes ráno, dopis nám předal váš přítel."

"Jaký přítel?"

"Pán, který nám odevzdal váš dopis... Prosím, ještě je tady vaše navštívenka. Podívejte se."

Wilson vzal lístek. Byla to opravdu jedna z jeho navštívenek a dopis byl skutečně psán jeho rukou.

"Panebože," zašeptal, "zase jeden mazaný kousek."

Pak dodal úzkostlivě:

"A co zavazadla?"

"Váš přítel je přece odnesl."

"Tak!... A vy jste je vydal?"

"Jistě, váš list nám k tomu dával plné právo."

"Opravdu... Opravdu..."

Oba se vydali nazdařbůh na Elysejská pole. Kráčeli pomalu a mlčky. Vlídné podzimní slunce zalévalo ulici. Vzduch byl příjemný a vlahý.

U Rond-Pointu si Herlock zapálil dýmku a znovu vykročil. Wilson zvolal:

"Já vám nerozumím, Sholmesi, vy jste takový kliďas! Posmívají se vám, hrají si s vámi jako kočka s myší... A vy neřeknete ani slovo!"

Sholmes se zastavil a podotkl:

"Wilsone, myslím na vaši navštívenku."
"Co s ní má být?"
"Co s ní má být! Máme proti sobě člověka, který předvídal, že by se s námi mohl střetnout, a tak si opatřil ukázky vašeho a mého písma. Má v náprsní tašce vaši navštívenku. Uvědomujete si, jaká je to známka jasnozřivosti, jasnozřivého ostrovtipu, metody a důslednosti?"
"A to znamená?"
"A to znamená, Wilsone, jedno: abychom mohli bojovat s protivníkem tak podivuhodně vybaveným, tak pozoruhodně připraveným, a abychom nad ním zvítězili, musíme být... musíme být na svém místě. A ještě něco, Wilsone," dodal s úsměvem, "člověk nevyhrává hned napoprvé."
• • •
V šest hodin uveřejnilo L'Echo de France ve svém večerním vydání toto malé oznámení:

Dnes večer vysvobodil policejní komisař XVI. okresu Thénard pány Herlocka Sholmese a Wilsona, kteří byli uvězněni přičiněním Arsena Lupina v domě zesnulého barona z Hautreku, kde strávili rozkošnou noc.
Protože nadto přišli o svá zavazadla, učinili na Arsena Lupina trestní oznámení.
Arsene Lupin se tentokrát spokojil s tím, že jim udělil malé ponaučení; prosí však pány, aby ho nenutili k vážnějším opatřením.

"Ale co," poznamenal Herlock Sholmes a zmačkal noviny, "to jsou klukoviny! Mám proti Lupinovi jedinou výhradu... Je to moc velký uličník... Veřejnost mu příliš drží palce. V tom člověku je kus rošťáka z pařížské ulice!"
"Tak tedy pořád stejně klidný, Herlocku?"
"Pořád stejně klidný," odvětil Sholmes tónem, v němž vřel nejstrašnější hněv. "Nač bych se rozčiloval? Vím naprosto bezpečně, že poslední slovo budu mít já!"
IV
Trochu světla v temnotách
Ať je charakter muže vystaven sebevětším zkouškám - a Sholmes patří k lidem, které nepřízeň osudu nedokáže nikdy zlomit -, mohou přece nastat okolnosti, kdy i ten nejstatečnější pociťuje potřebu znovu sebrat všechny síly, aby se pokusil o štěstí v dalším zápase.
"Udělám si dnes volno," řekl Sholmes.
"A já?"
"Vy, Wilsone, koupíte šaty a prádlo, abychom si dali do pořádku své oblečení. Já si zatím odpočinu."
"Odpočiňte si, Sholmesi. Já budu bdít."
Wilson vyslovil ta tři slova se vším důrazem válečníka, určeného na předsunuté stanoviště, a vystaveného proto nejhoršímu nebezpečí. Hruď se mu nadmula. Svaly se mu napjaly. Pronikavým pohledem se rozhlédl po malém hotelovém pokoji, který si vybral za svůj domov.
"Bděte, Wilsone. Využiju toho a připravím si co nejúčinnější bitevní plán, abychom se dostali našemu protivníkovi na kůži. Poslyšte, Wilsone, my jsme v Lupinově případě udělali chybu. Musíme začít úplně znovu."
"A jít ještě dál zpátky. Ale máme na to čas?"
"Devět dní, kamaráde! To je pět navíc!"
Celé odpoledne strávil Angličan tím, že kouřil a spal. Jednat začal až nazítří.
"Wilsone, jsem připraven, teď se do toho pustíme."
"Tak jdeme na to," zvolal Wilson, překypující bojovým zápalem.
"Co mě se týče, přiznávám, že už mě všechno svrbí."
Sholmes měl tři dlouhé rozhovory - nejprve s notářem Detinanem, jehož byt prozkoumal do nejmenších podrobností; potom se Zuzanou Gerboisovou, kterou si telegraficky pozval a vyptal se jí na Blondýnku, a nakonec se sestrou Augustou, jež se po vraždě barona Hautreka vrátila do mariánského kláštera.
Wilson při každé návštěvě čekal venku a vždycky se zeptal:
"Spokojen?"
"Velmi spokojen."
"Určitě jsme na dobré cestě. Jdeme na to."
Šli na to s vervou. Navštívili dva činžovní domy v sousedství vily na třídě Henriho Martina, pak se vydali až do Clapeyronovy ulice, kde Sholmes při prohlídce průčelí domu číslo 25 prohlásil:
"Je jasné, že všechny ty domy jsou spojeny tajnými chodbami... Ale to je právě to, na co jsem nepřišel..."
Hluboko v duši a vůbec poprvé začal Wilson pochybovat o všemohoucnosti svého geniálního společníka. Proč tolik mluví a proč tak málo jedná?
"Proč?" zvolal Sholmes v odpověď na skryté Wilsonovy myšlenky. "Protože v případě toho ďábelského Lupina pracujeme v prázdnu, nahodile, a místo abychom z přesných skutečností vylouskli pravdu, musíme ji dolovat z vlastního mozku a teprve potom si ověřovat, zda odpovídá faktům."
"Tak přece tajné chodby?"
"A co s nimi? I kdybych je našel, i kdybych našel chodbu, kterou se Lupin dostal k advokátovi, nebo tu, které použila Blondýnka po vraždě barona Hautreka, dostal bych se tím nějak kupředu? Dalo by mi to do ruky zbraně k útoku?"
"Musíme útočit neustále!" zvolal Wilson.
Nedomluvil a s výkřikem couvl. Cosi mu v tom okamžiku dopadlo k nohám. Byl to téměř plný pytel písku, který ho

mohl těžce zranit.

Sholmes zdvihl hlavu; nad nimi pracovali dělníci na lešení, připoutaném k balkónu v pátém poschodí.

"To ale máme štěstí," vykřikl, "o krok dál, a dostali bychom na lebku pytel od některého z těch darebáků. Člověk by doopravdy věřil..."

Zmlkl, potom se vrhl k domu, vyběhl pět poschodí, zazvonil, k velkému zděšení komorníkově vrazil do bytu a skočil na balkón. Nikdo tam nebyl.

"Kde jsou dělníci, kteří tu pracovali?" zeptal se komorníka.

"Právě odešli."

"Kudy?"

"Přece vedlejším schodištěm."

Sholmes se vyklonil přes zábradlí. Spatřil dva muže, jak vycházejí z vrat s rukama na řídítkách bicyklů. Nasedli a odjeli.

"Pracují na tomto lešení už dlouho?"

"Teprve od dnešního rána. Byli tu noví."

Sholmes se vrátil k Wilsonovi.

Vraceli se domů zasmušile, a tak druhý den skončil v hlubokém mlčení.

Nazítří stejný program. Posadili se na stejnou lavičku na třídě Henriho Martina a tam před třemi domy trávili nekonečný čas k velkému zoufalství netrpělivého Wilsona, který se nebavil ani v nejmenším.

"Na co čekáte, Sholmesi? Že Lupin vyjde z těch domů?"

"Ne."

"Tedy?"

"Tedy čekám, že se stane aspoň něco, cokoliv, a že mi to poslouží jako odrazový můstek."

"A když se to nestane?"

"V tom případě se stane něco ve mně, přeskočí nějaká jiskřička, která zapálí střelný prach."

Jediná událost porušila jednotvárné odpoledne, avšak způsobem spíš nepříjemným.

Ze stromořadí vyhrazeného pro koně odbočil jezdec a zvíře málem převrhlo lavičku, na které oba seděli; kůň přitom zavadil zadkem Sholmesovi o rameno.

"Ale ale!" zabědoval postižený, "málem mi zlomil rameno!"

Cizí muž zápolil s koněm. Angličan vytáhl revolver a zamířil. Wilson ho však prudce uchopil za ruku.

"Vy jste se zbláznil, Herlocku! Přece... Cože! Vy chcete zabít poctivého člověka?"

"Pusťte mě přece, Wilsone... Pusťte mě!"

Rozpoutal se zápas. Jezdec zatím zkrotil koně a pobídl ho k trysku.

"A teď střílejte," zvolal Wilson vítězoslavně, když byl jezdec o něco dál.

"Vy jste ale pěkný hlupák, copak nechápete, že to byl společník Arsena Lupina?"

Sholmes se třásl hněvem. Wilson žalostně zanaříkal:

"Co to mluvíte? Ten poctivý člověk?"

"Lupinův člověk, stejně jako dělníci, kteří nám hodili na hlavu pytel s pískem."

"Je to možné?"

"Možné nebo ne, měli jsme důkaz na dosah ruky."

"Ale získat ho tím, že zabijeme slušného člověka?"

"Tím, že mu jednoduše zabijeme koně. Nebýt vás, měl jsem jednoho z Lupinových kumpánů. Chápete, jak jste bláhový?"

Odpoledne minulo v podrážděné náladě. Neřekli si navzájem ani slovo. Když v pět hodin ušli asi sto kroků Clapeyronovou ulicí v pečlivé vzdálenosti od domovních zdí, objevili se proti nim tři mladí nádeníci. Zpívali, drželi se za ruce a nechtěli se vyhnout. Vznikla krátká potyčka. Sholmes zaujal boxerský postoj, zasáhl jednoho z nich pěstí do prsou, druhému uštědřil ránu do nosu a tak vyřadil dva ze tří mladíků. Ti už dál nečekali a utekli stejně jako jejich druh.

"To mi dělá dobře," vykřikl Sholmes, "měl jsem už nervy jako strunky. Slušná práce..."

Povšiml si však, že se Wilson opírá o zeď, a řekl mu:

"No ne! Copak je, starý kamaráde, vy jste bledý jako křída."

Starý kamarád ukázal na svou nehybně visící ruku a řekl nejistě:

"Nevím, co mi je. Bolí mě ruka."

"Bolí vás ruka? Moc?"

"Ano... Ano... Pravá ruka."

Přes všechno úsilí s ní nedokázal pohnout. Herlock ji ohmatal, zprvu jemně, potom trochu drsněji, "abych zjistil," řekl, "přesný stupeň bolesti." Přesný stupeň bolesti byl tak nečekaný, že Herlock zamířil starostlivě do blízké lékárny, kde pak Wilson málem omdlel.

Lékárník a jeho pomocníci dělali, co mohli. Zjistili, že ruka je zlomená, a okamžitě se začalo mluvit o chirurgii, o operaci, o nemocnici. Zatímco čekali na sanitku, svlékli pacienta, který byl bolestí docela vyveden z míry a vyrážel pronikavé výkřiky.

"To nic... To nic... Je to dobré," prohlašoval Sholmes, který si vzal na starost jeho paži a pozorně ji držel. "Trochu trpělivosti, kamaráde... Za pět nebo šest neděl si na to ani nevzpomenete... Ale ti rošťáci mi zaplatí, to mi věřte... On především... Protože v tom má prsty určitě ten zatracený Lupin... Já vám přísahám, jestli někdy..."

Náhle se odmlčel a pustil paži, což způsobilo Wilsonovi tak prudkou bolest, že doopravdy omdlel. Herlock se ťukl do čela a řekl důrazně:

"Wilsone, mám nápad... Je to náhoda?"

Nepohnul se a s pevně upřeným pohledem nesouvisle mumlal:

"No ovšem, je to tak... Všechno by se tím vysvětlilo... Hledáme po všech čertech něco, co je docela blízko... Zatraceně, já věděl, že to chce jen trochu přemýšlet... Můj milý Wilsone, řekl bych, že brzo budete spokojen!"

Zanechal svého milého Wilsona jeho osudu, vyběhl na ulici a běžel až k číslu 25.

Vpravo nad vchodem bylo vytesáno v kameni: Architekt Destange, 1875.

Na čísle 23 stejný nápis.

Až potud nic neobvyklého. Avšak dál, na třídě Henriho Martina, co si přečte tam?

Objevila se drožka.

"Jeďte do třídy Henriho Martina číslo 134, a tryskem."

Stál v kočáře, pobízel koně, sliboval kočímu spropitné.

"Rychleji!... Ještě rychleji!"

Ta úzkost, když zatáčeli ulicí de la Pompe!

Je v jeho tušení aspoň trochu pravdy?

V kameni na průčelí domu byla vyryta slova: Architekt Destange, 1874.

Na sousedních činžácích stejný nápis: Architekt Destange, 1874.

• • •

Pod dojmem těchto vzrušujících poznatků zůstal sedět několik minut v kočáru, hluboko zabořen v sedadle, a celý se chvěl radostí. Konečně kmitlo malé světélko uprostřed noci! V temném pralese, kde se křížilo tisíce stezek, objevil teď první náznak soupeřovy stopy!

Na poště si vyžádal telefonické spojení se zámkem Crozonů. Ozvala se mu samotná hraběnka.

"Haló!... To jste vy, madam?"

"Pan Sholmes, nemám pravdu? Všechno je v pořádku?"

"V naprostém pořádku, ale buďte tak laskavá a povězte mi rychle... Haló... Jen pár slov."

"Poslouchám."

"Kdy byl postaven zámek?"

"Vyhořel před třiceti lety a byl rekonstruován."

"Kdo řídil opravy? A v kterém roce?"

"Uvádí to nápis nad hlavním vchodem. Architekt Lucien Destange, 1877."

"Děkuji vám, srdečně zdravím."

Vyšel z pošty a tiše si mumlal:

"Destange... Lucien Destange... To jméno mi není cizí."

Našel veřejnou knihovnu, podíval se do slovníku soudobých biografií a opsal si stať věnovanou heslu Lucien Destange: Narozen 1840, Velká cena Říma, rytíř Čestné legie, autor vynikajících architektonických děl...

Poté se vrátil do lékárny a odtud se vydal do nemocnice, kam byl dopraven Wilson. Starý kamarád ležel na svém mučednickém loži s paží upevněnou v sádrovém pouzdře, třásl se horečkou a mluvil z cesty.

"Vyhráli jsme," zvolal Sholmes, "vyhráli jsme! Mám začátek nitě!"

"Jaké nitě?"

"Té, která nás dovede k cíli! Teď už vstoupím na pevnou půdu, kde budou stopy, důkazy..."

"Popel z cigaret?" zeptal se Wilson, kterému zájem o situaci vlil do žil novou sílu.

"A spousta dalších věcí! Jenom pomyslete, Wilsone, našel jsem záhadné pouto, které spojovalo všechny ty dobrodružné kousky naší Blondýnky. Proč si Lupin vybral tři domy, kde došlo k těm třem případům?"

"Ano, proč?"

"Protože ty tři domy, Wilsone, postavil stejný architekt. To se dalo snadno uhádnout, řeknete. Jistě... Jenomže to nikoho nenapadlo."

"Nikoho kromě vás."

"Kromě mě, a já teď vím, že ten architekt sestavil obdobné plány a umožnil tak provedení tří činů zdánlivě zázračných, ve skutečnosti však prostých a snadných."

"To je ale štěstí!"

"A už byl nejvyšší čas, kamaráde, začínal jsem ztrácet trpělivost... Protože už máme čtvrtý den."

"Z deseti."

"Ale od téhle chvíle..."

Neposeděl na místě a proti svému zvyku překypoval veselostí.

"No ne, když si pomyslím, že ti uličníci na ulici mohli zlomit ruku zrovna tak mně jako vám! Co tomu říkáte, Wilsone?"

Wilson se spokojil s tím, že se při té strašlivé představě otřásl hrůzou.

"Tahle lekce je nám ohromně užitečná," pokračoval Sholmes. "Podívejte se, Wilsone, my jsme udělali velikou bláhovost, že jsme bojovali proti Lupinovi s odkrytými kartami a ochotně jsme mu poskytovali příležitost k útoku. Utrpěli jsme ovšem jen poloviční škodu, neboť nedokázal nic jiného, než že vyřadil vás..."

"A já tu ležím se zlomenou rukou," zavzdychal Wilson.

"Zatímco jste mohl mít zlomeny obě. Ale už dost řečí. V plném světle a v otevřeném boji jsem poražen. Naopak ve stínu, a když se mohu dobře pohybovat, mám výhodu, ať je nepřítel silný sebevíc."

"Mohl by vám pomoci Ganimard."

"Nikdy! Teprve až budu smět říct: Mám Arsena Lupina, tady dnes spí, takhle se ho můžete zmocnit - teprve pak půjdu za Ganimardem na jednu z těch dvou adres, které mi dal, do jeho bytu v Pergolesově ulici nebo do švýcarské kavárny na náměstí du Châtelet. Do té doby budu pracovat sám."

Přistoupil k posteli, položil Wilsonovi ruku na rameno - pochopitelně na zraněné rameno - a řekl s hlubokým dojetím:

"Odpočiňte si, můj starý kamaráde. Vaše úloha spočívá od této chvíle v tom, že budete zaměstnávat dva nebo tři lidi Arsena Lupina, kteří se možná budou chtít zavěsit na stopu, a proto budou marně čekat, až se vás přijdu zeptat, co je nového. Máte mou plnou důvěru."

"Mám vaši důvěru a děkuji vám za ni," odpověděl Wilson nanejvýš vděčně. "Vynaložím všechny síly, abych svůj úkol svědomitě splnil. Ale podle toho všeho soudím, že už nepřijdete?"

"Co bych tu dělal?" zeptal se Sholmes prostoduše.

"Jistě... Jistě... Udělám, co jen budu moci. Tak tedy poslední službu, Herlocku: nemohl byste mi dát napít?"

"Napít?"

"Ano, mám horečku a umírám žízní..."

"Ale samozřejmě, hned..."

Vzal do ruky dvě nebo tři láhve, našel balíček s tabákem, zapálil si dýmku a pak, jako by vůbec neslyšel prosbu svého přítele, znenadání odešel, zatímco starý kamarád žádostivě upíral zrak na nedosažitelnou sklenici vody.

• • •

"Pan Destange?"

Sluha si přeměřil neznámého, kterému právě otevřel domovní vrata - vrata výstavného domu na rohu Malesherbesova náměstí a Montchaninské ulice - a při pohledu na tohoto šedovlasého a špatně oholeného mužíčka, jehož dlouhý černý převlečník pochybné čistoty jako by se přizpůsobil podivně utvářenému tělu, k němuž se příroda zachovala tak macešsky, odpověděl s příslušnou dávkou povýšenosti:

"Pan Destange je doma nebo není doma. To záleží na okolnostech. Má pán navštívenku?"

Pán neměl navštívenku, ale měl doporučující dopis a sluha byl nucen odnést tento list panu Destangeovi, načež pan Destange dal příkaz, aby sluha muže uvedl.

Byl tedy uveden do okrouhlé místnosti v jednom domovním křídle; zdi místnosti byly pokryty knihami.

"Vy jste pan Stickmann?" zeptal se architekt návštěvníka.

"Prosím."

"Můj tajemník mi právě oznámil, že je nemocen a že vás posílá, abyste pokračoval v celkovém soupisu knih, na němž už začal pod mým vedením pracovat - zejména na soupisu knih německých. Máte s touto prací zkušenosti?"

"Ano, pane," odpověděl muž se silným germánským přízvukem, "dlouholeté zkušenosti."

Za těchto okolností byla rychle uzavřena dohoda a pan Destange s novým tajemníkem se bez meškání pustili do práce.

Herlock Sholmes byl na místě.

Aby unikl z Lupinova dohledu a aby se dostal do domu, v němž bydlil Lucien Destange se svou dcerou Klotyldou, musil se starý detektiv proměnit v neznámého, použít celé řady válečných lstí, opatřit si pod nejrozmanitějšími jmény vděčnost a důvěru mnoha významných činitelů, stručně řečeno žít osmačtyřicet hodin velmi složitým životem.

Věděl už toto: pan Destange, muž nevalného zdraví a toužící po klidu, se stáhl z veřejného života a žil mezi svými sbírkami knih o architektuře. Neznal jiné potěšení než divadlo a teď i staré zaprášené svazky.

Co se týče jeho dcery Klotyldy, lidé ji považovali za výstřední. Stejně jako její otec byla neustále zavřena doma, avšak v jiné části domu, a nikdy nevycházela.

To všechno, říkal si, když zapisoval do kartotéky názvy knih, jak mu je Destange diktoval, to všechno ještě není rozhodující, ale je to pěkný krok kupředu! Vyloučeno, abych nenašel řešení jednoho z těch znepokojujících problémů: Je Destange ve spojení s Arsenem Lupinem? Schází se s ním ještě? Existují plány tří staveb? Nepovedou mě tyto plány k adresám dalších domů stejně tajemných, jež si Lupin nechal v rezervě pro sebe a pro svou tlupu?

Destange společníkem Arsena Lupina! Ten počestný muž, důstojník Čestné legie, jako spolupracovník lupiče - tato představa byla zcela vyloučena. Copak mohl Destange předvídat Lupinovy kousky už před třiceti lety, kdy byl Arsene Lupin ještě kojencem?

Nevadí! Angličan se dopálil. Svým úžasným čichem, svou příznačnou jasnozřivostí tušil kolem sebe tajemství. Vyzařovalo z maličkostí, jež by nemohl přesně pojmenovat, ale jež cílil od chvíle, kdy vkročil do tohoto domu.

Do druhého rána neobjevil ještě nic pozoruhodného. Ve dvě hodiny uviděl poprvé Klotyldu Destangeovou, když si přišla do knihovny pro nějakou knížku. Byla to žena asi třicetiletá, hnědovláska s pomalými a tichými pohyby, s neurčitým výrazem lidí, kteří jsou příliš ponořeni sami do sebe. Prohodila několik slov s Destangem a odešla, aniž věnovala Sholmesovi jediný pohled.

Odpoledne se jednotvárně vleklo. V pět hodin oznámil Destange, že odchází. Sholmes zůstal sám na ochozu, který obtáčel kruhový sál uprostřed mezi podlahou a stropem. Den se chýlil ke konci. Sholmes se rozhodl, že rovněž odejde, když tu náhle zaslechl jakýsi šramot a současně se ho zmocnil pocit, že není v sále sám. Minuty mílely. A náhle se Sholmes zachvěl: z pološera přímo před ním se vynořil na ochozu stín. Má věřit svým očím? Jak dlouho už tady je ta neviditelná postava? A odkud přišla?

Muž sestoupil po schodech a zamířil k velké dubové skříni. Ukryt za závěsem, jenž splýval přes ochoz, Sholmes vkleče pozoroval, co se bude dít. Viděl, že muž přehrabuje papíry, jimiž byla skříň doslova nabita. Co hledá?

Znenadání se otvírají dveře, rázně vstupuje slečna Destangeová a říká přitom někomu za svými zády:

"Tak ty opravdu nikam nejdeš, tati?... Já tedy rozsvítím... Okamžik... Nehýbej se..."

• • •

Muž zavřel skříň, ukryl se ve výklenku vysokého okna a zatáhl za sebou záclony. Jak to, že ho slečna Destangeová neviděla? Jak to, že ho neslyšela? Naprosto klidně otočila elektrickým vypínačem a ustoupila před otcem stranou. Posadili se proti sobě. Žena vzala knížku, kterou si přinesla, a dala se do čtení.

"Tvůj tajemník už tu jistě není?" zeptala se po chvíli.

"Ne... Vidíš..."

"Jsi s ním pořád ještě spokojen?" ozvala se znovu, jako by netušila, že skutečný tajemník je nemocen a že ho nahradil Stickmann.

"Jsem... Jsem..."

Panu Destangeovi se kymácela hlava na obě strany. Usnul.

Uplynulo několik minut. Mladá žena si četla. Jedna okenní záclona se však odhrnula a muž se tiše plížil podle zdi ke dveřím. Musel projít Destangeovi za zády, avšak proti Klotyldě, takže ho Sholmes mohl zřetelně vidět. Byl to Arsene Lupin.

Angličan se zachvěl radostí. Jeho výpočty byly správné, pronikl přímo do středu záhadného případu a Lupin je tam, kde ho čekal.

Klotylda se stále ještě nehýbala, ačkoli jí nemohl uniknout ani jediný mužův pohyb. Lupin už byl téměř u dveří, už natahoval ruku ke klice, když tu se stolu spadl nějaký předmět, jak o něj zavadil svými šaty. Pan Destange se prudce probudil. Arsene Lupin byl už u něho, klobouk držel v ruce a usmíval se.

"Maxim Bermond," vykřikl architekt vesele. "Náš milý Maxim!... Jaká šťastná náhoda vás přivádí?"

"Touha vás vidět, vás i slečnu Destangeovou."

"Vy jste se vrátil z cest?"

"Včera."

"A zůstanete u nás na večeři?"

"Ne, večeřím v restauraci s přáteli."

"Tak tedy zítra? Klotyldo, přemluv ho, ať zítra přijde. Náš milý Maxim... Právě jsem na vás v těchto dnech myslil."

"Opravdu?"

"Ano, rovnal jsem staré papíry z téhle skříně a objevil jsem váš poslední účet."

"Jaký účet?"

"Ten za třídu Henriho Martina."

"Cože! Vy si schováváte ta stará lejstra! K čemu je to dobré?"

Všichni tři se usadili v malém salónku, který přiléhal k sálu širokým výklenkem.

Je to Lupin? Říkal si Sholmes s náhlými pochybami.

Ano, byl to zřejmě on, ale byl to zároveň jiný člověk, který se jistými znaky podobal Arsenu Lupinovi, a přece představoval jinou osobnost s odlišnými rysy, s odlišným pohledem, s odlišnou barvou vlasů.

Ve večerním obleku, s bílou kravatou, s jemnou košilí, jež dala vyniknout jeho hrudníku, mluvil zcela nenuceně a vypravoval příběhy, jimž se Destange upřímně smál a jež vyvolávaly úsměv na Klotyldiných rtech. A každý z těch úsměvů vypadal jako odměna, po které Arsene Lupin toužil a z které se upřímně radoval, když ji získal. Jeho vtip i veselí vzrůstaly a při zvuku toho šťastného a jasného hlasu se Klotyldina tvář poznenáhlu rozjasňovala a ztrácela onen ledový výraz, který ji činil tak málo přívětivou.

Ti dva se mají rádi, pomyslil si Sholmes, ale co může spojovat u všech čertů Klotyldu Destangeovou a Maxima Bermonda? Ví ona, že Maxim je vlastně Arsene Lupin?

Až do sedmi hodin bez dechu naslouchal a z každého sebemenšího slova si činil své závěry. Potom s největší obezřetností sestoupil z ochozu a přešel koutem sálu, kde mu nehrozilo nebezpečí, že ho ze salónku někdo spatří.

• • •

Konečně venku! Sholmes se přesvědčil, že nikde neparkuje automobil ani drožka, a drobnými krůčky se loudal po Malesherbesově bulváru. V postranní ulici si však hodil na ramena plášť, který nesl do té chvíle přes ruku, zformoval si jinak klobouk, narovnal se a takto proměněn se vrátil na náměstí, kde vyčkával s očima upřenýma ke vchodu Destangeova domu.

Arsene Lupin vyšel téměř vzápětí a Cařihradskou a Londýnskou ulicí zamířil do vnitřní Paříže. Sto kroků za ním kráčel Herlock.

• • •

Příjemné minuty pro Angličana! Dychtivě vdechoval vzduch jako dobrý pes, který cítí čerstvou stopu. Sledovat svého protivníka mu připadalo jako ta nejkrásnější věc na světě. Teď už to není on, kdo je pod dohledem, teď to je Arsene Lupin, nepolapitelný Arsene Lupin. Teď ho má před očima živého a skutečného, jako by byl k němu připoután nezničitelnými pouty. S rozkoší sledoval mezi chodci kořist, která mu teď konečně patří.

Znenadání se však stala podivná věc. Uprostřed mezi ním a Arsenem Lupinem postupovali stejným směrem další muži; na levém chodníku to byli dva dlouháni s kulatými klobouky a na pravém dva s čepicemi a s cigaretou v ústech.

Možná že to byla jen náhoda. Avšak Sholmes se podivil ještě víc, když Lupin vstoupil do trafiky a čtyři muži se zastavili; vzápětí užasl nanovo, když opět vykročili stejným směrem jako Lupin, avšak odděleně, a každý z nich pokračoval v cestě Antinovou třídou.

Zatraceně, pomyslil si Lupin, vždyť on je sledován!

Ta myšlenka ho přiváděla k zoufalství: představa, že i jiní jsou Lupinovi na stopě, že jiní mu berou ne slávu - na té mu pramálo záleželo -, ale hlubokou radost, vášnivou rozkoš z vědomí, že polapí sám toho nejmazanějšího soupeře, s jakým se kdy setkal. Omyl byl zcela vyloučen: pronásledovatelé měli znuděný výraz a příliš nenápadné pohyby lidí, kteří celé své jednání upínají na někoho jiného a nechtějí být při tom zpozorováni.

"Věděl Ganimard podstatně víc," zamumlal Sholmes, "než mi řekl?"

Měl chuť přistoupit k některému z těch chlapíků a dohodnout se s ním. Avšak když se přiblížili k bulváru, dav lidí zhoustl a Sholmes se lekl, že Lupina ztratí z dohledu; zrychlil proto krok. Vyrazil kupředu právě ve chvíli, kdy Lupin

vkročil do dveří maďarské restaurace na rohu Helderovy ulice. Vchod byl dokořán, takže Sholmes viděl Arsena z protější lavičky, jak usedá k přepychově upravenému stolu s květinami, kde už seděli tři muži ve večerních oblecích a dvě nápadně elegantní dámy, které ho přivítaly s patrnými projevy přátelství.

Herlock zapátral pohledem po čtyřech chlapících a objevil je porůznu v hloučcích lidí, kteří naslouchali cikánské kapele ze sousední kavárny. Zvláštní věc, zdálo se, že mnohem víc než Arsene Lupin je zajímají zvědavci, kteří postávali kolem.

Náhle jeden z nich vytáhl z kapsy cigaretu a přistoupil k muži v dlouhém kabátě a s vysokým kloboukem na hlavě. Muž mu přidržel doutník a Sholmes měl dojem, že spolu rozmlouvají, a to mnohem déle, než vyžaduje připálení cigarety. Po chvíli chlapík vstoupil na schody u vchodu a nahlédl do restaurace. Našel Lupina, přistoupil k němu, vyměnil s ním několik slov, potom si vybral sousední stůl a Sholmes si uvědomil, že tento člověk není nikdo jiný než jezdec z třídy Henriho Martina.

V tu chvíli pochopil. Nejenom že Lupin nebyl špehován, ale ti lidé patřili k jeho tlupě, starali se o jeho bezpečnost! Představovali jeho tělesnou stráž, jeho pomocníky, bdělý doprovod. Kdekoliv hrozilo jejich pánovi nebezpečí, tam byli pohotově zasáhnout, připraveni ho bránit. Ti čtyři jsou jeho společníky! Pán v dlouhém kabátě je členem tlupy!

Angličana zamrazilo. Může se vůbec někdy zmocnit toho nepolapitelného tvora? Jak neomezenou sílu představuje podobné společenství, řízené takovým šéfem!

Vytrhl z notesu list, napsal na něj tužkou několik řádek, zastrčil ho do obálky a řekl asi patnáctiletému výrostkovi, který se uvelebil vedle něho na lavičce:

"Poslyš, mládenče, vezmi si vůz a odevzdej tenhle dopis pokladní ve švýcarské kavárně na náměstí du Châtelet. A pospěš si..."

Dal mu pětifrank. Chlapec zmizel.

Uplynulo půl hodiny. Zástup lidí zhoustl a Sholmes už rozeznával Lupinovy druhy jen chvílemi. Někdo se ho však dotkl a čísi hlas mu řekl do ucha:

"No copak se děje, pane Sholmesi?"

"To jste vy, pane Ganimarde?"

"Ano, dostal jsem v kavárně váš vzkaz. Copak je?"

"Je tady."

"Vážně?"

"Tam naproti... Vzadu v restauraci... Nakloňte se doprava... Vidíte ho?"

"Ne."

"Nalévá šampaňské své společnici."

"Ale to není on."

"Je to on."

"Povídám vám, že... Přece jen... Skutečně by to mohl... No ne! Ten rošťák, jak je si podobný," zašeptal Ganimard prostoduše. "A co ti ostatní, patří taky k partě?"

"Ne, ta po jeho boku je lady Clivedenová, ta druhá je hraběnka z Cleathu a ten naproti španělský velvyslanec v Londýně."

Ganimard vyskočil. Herlock ho zadržel.

"To není opatrné. Jste sám."

"On taky."

"Ne, má na ulici muže své osobní stráže... A to nemluvím o tom pánovi uvnitř v restauraci.

"Ale jakmile popadnu Arsena Lupina za límec a vykřiknu jeho jméno, budu mít na své straně celou jídelnu, všechny číšníky."

"Raději bych měl pár policistů."

"Bude to dřív, než se Lupinovi přátelé vzpamatují... Ne, pane Sholmesi, pochopte to, nemáme na vybranou."

Měl pravdu, Sholmes to cítil. Je lépe riskovat a využít příznivých okolností.

"Snažte se," doporučil Ganimardovi pouze, "aby vás poznal co nejpozději."

Sám vklouzl za novinový stánek, ale nespustil přitom Lupina z očí. Ten se s úsměvem nakláněl ke své sousedce.

Inspektor přešel ulici s rukama v kapsách jako člověk, který jde přímo za svým cílem. Sotva však dosáhl protějšího chodníku, prudce zahnul a jediným skokem se vrhl ke vchodu.

Ozval se pronikavý hvizd píšťalky... Ganimard se srazil s vrchním číšníkem, který se znenadání vynořil ve dveřích a rozhořčeně Ganimarda odstrčil, jako by to byl vetřelec, jehož nepříliš uhlazené vystoupení by mohlo zneuctít vážnost restaurace. Ganimard zavrávoral... Současně se rozběhl pán v dlouhém kabátě. Přidal se k inspektorovi a oba dva, vrchní číšník i pán v kabátě, se začali zuřivě hádat, přičemž oba viseli na Ganimardovi jako klíšťata: jeden ho tahal dovnitř, druhý ho vystrkoval na ulici, a to tak důrazně, že přes všechno inspektorovo úsilí a navzdory jeho zuřivým protestům byl nešťastník zatlačen až na chodník.

Okamžitě se seběhli lidé. Dva policisté, přilákáni hlukem, se pokusili rozehnat zástup, ale narazili na neproniknutelnou hráz a nedokázali se vyprostit ze sevření mnoha ramen a prorazit hradbu zad, jež jim uzavírala cestu.

A tu náhle, jako zázrakem, je cesta volná!... Vrchní číšník pochopil svůj omyl a rozplývá se v omluvách, pán v plášti už inspektora nebrání, zástup se rozchází, policisté jsou volní, Ganimard se vrhá ke stolu se šesti hosty... Je jich tam jen pět! Rozhlíží se... Kromě hlavních dveří tu není žádný jiný východ.

"Kde je osoba, co seděla na tomto místě?" křičí na pět užaslých stolovníků... "Ano, bylo vás šest... Kde je ten šestý?"

"Pan Destro?"

"Žádný Destro, Arsene Lupin!"

Přibíhá číšník.

"Ten pán právě odešel do mezipatra."

Ganimard se rozběhne. Mezipatro je rozděleno do jednotlivých salónků a má zvláštní východ na ulici.

"A teď si ho hledejte!" zaúpí Ganimard. "Ten je už v horoucím pekle!"

• • •

... Nebyl v horoucím pekle, byl nanejvýš dvě stě metrů daleko, v omnibusu Madeleine - Bastila. Omnibus klidně ujížděl mírným tryskem svých tří koní, minul náměstí Opery a jel bulvárem Kapucínů. Na plošině se bavili dva vytáhlí chlapíci v buřinkách. V horní části u schodů podřimoval drobný stařeček, zřejmě příslušník středních vrstev: Herlock Sholmes.

S kymácející se hlavou, kolébán otřesy vozidla, Angličan v duchu rozmlouval sám se sebou:

Kdyby mě tak viděl můj statečný Wilson, ten by byl pyšný na svého spolupracovníka!... Ale co!... Dalo se snadno předvídat, že všechno půjde k čertu, jakmile se ozve hvizd píšťalky, a že nezbývá nic lepšího než hlídat okolí restaurace. Ale vážně, s tímhle zlořečeným Lupinem si člověk nemůže stěžovat na nudný život!

Na konečné stanici se Herlock vyklonil a spatřil Lupina, jak míjí svou osobní stráž. A uslyšel, jak zašeptal: "K l'Étoile."

Výborně, smlouvají si schůzku. Budu tam. Ať si jede v taxíku, my budeme sledovat z vozu oba společníky.

Lupinovi společníci se vydali pěšky, skutečně došli až k l'Étoile a na rohu Chalgrinovy ulice zazvonili na dveře úzkého domu s číslem čtyřicet. V zákoutí poloopuštěné uličky se Sholmes ukryl do temného výklenku.

Jedno ze dvou přízemních oken se otevřelo, muž v kulatém klobouku zavřel okenice. Nad okenicemi se objevil úzký pruh světla.

Po dvou minutách se dostavil nějaký muž a zazvonil na stejné dveře, vzápětí nato přišel další. Nakonec přijel taxík a Sholmes viděl, že z něho vystupují dvě osoby: Arsene Lupin a neznámá žena v plášti a s hustým závojem.

To je určitě Blondýnka, řekl si Sholmes, zatímco se taxík znovu rozjížděl.

Chvíli čekal, pak se vydal k domu, postavil se na špičky a přitáhl se k okenní římse, takže mohl škvírou okenice nahlédnout do místnosti.

Arsene Lupin se opíral o krb a vzrušeně hovořil. Kolem něho stáli ostatní a pozorně naslouchali. Sholmes mezi nimi rozeznával pána v dlouhém plášti a zdálo se mu, že poznává i vrchního číšníka z restaurace. Blondýnka seděla v křesle, zády k oknu.

Rada zasedá, pomyslil si... Události dnešního večera je zneklidnily, a proto se potřebují poradit. Takhle je dostat všechny najednou, pěkně pohromadě...

Jeden z členů tlupy se pohnul, Sholmes seskočil na chodník a zmizel ve stínu. Pán v dlouhém plášti a vrchní číšník vyšli z domu. Vzápětí se rozsvítilo první poschodí, někdo zavřel okenice. A potom se rozhostila tma nahoře i dole.

Ona a on zůstali v přízemí, řekl si Sholmes. Oba společníci bydlí v prvním patře.

• • •

Čekal bez pohnutí dlouho do noci a bál se odejít, aby mu Lupin nezmizel. Ve čtyři hodiny spatřil na konci ulice dva policisty, rozběhl se k nim, vysvětlil jim situaci a svěřil jim dozor před domem.

Pak se vydal do Ganimardova bytu v Pergolesově ulici a dal inspektora vzbudit.

"Mám ho znovu."

"Arsena Lupina?"

"Ano."

"Jestli ho máte jako prve, půjdu si raději zase lehnout. No budiž, pojďme na komisařství."

Šli až do Mesnilovy ulice a odtud k bytu komisaře Decointra. S doprovodem půltuctů mužů se pak vrátili do Chalgrinovy ulice.

"Něco nového?" zeptal se Sholmes dvou hlídkujících policistů.

"Nic."

Začínalo svítat, když komisař udělil poslední příkazy, zazvonil a zamířil ke dveřím domovnice. Žena byla z toho vpádu celá vyděšená a roztřesená, prohlásila však inspektorovi, že v přízemí žádní nájemníci nejsou.

"Cože, nejsou?" zvolal Ganimard.

"Kdepak, to jsou ti z prvního, pánové Lerouxovi... Zařídili dolní místnosti pro příbuzné z venkova..."

"Pána a paní?"

"Ano."

"A přišli včera večer s nimi?"

"To je docela možné... Spala jsem... Ale přesto bych nemyslela, tady je klíč... Neříkali si o něj..."

Komisař odemkl dveře na protější straně předsíně. V přízemí byly jen dvě místnosti: obě prázdné.

"Vyloučeno!" prohlásil Sholmes. "Viděl jsem je oba."

Komisař se ušklíbl:

"O tom nepochybuji, ale už tu nejsou."

"Podíváme se do prvního poschodí. Musí být tam."

"V prvním poschodí bydlí pánové Lerouxovi."

Všichni vystoupili po schodišti a komisař stiskl zvonek. Na druhé zazvonění se objevil chlapík, který patřil k Lupinově tělesné stráži; měl na sobě jen košili a tvářil se zuřivě.

"No tohle! Copak je to za rámus... Takhle vytáhnout člověka z postele..."

Užasle se zarazil.

"Bůh mi odpusť... Vážně, copak se mi to zdá? To je pan Decointre!... A vy, pane Ganimarde? Čím vám mohu posloužit?"

Ozval se hromový výbuch smíchu. Ganimard se chechtal, svíjel se v záchvatu veselí, tvář měl rudou.

"To jste vy, Lerouxi," vyrážel ze sebe. "No to je ale k nevíře... Leroux jako kumpán Arsena Lupina... Och, já z toho umřu... A co váš bratr, je doma?"

"Edmonde, jsi tam? Přišel k nám na návštěvu pan Ganimard..."

Objevil se další muž. Když ho Ganimard spatřil, rozesmál se ještě víc.

"Je tohle vůbec možné? To by člověk nevěřil! No, přátelé drazí, to jste v pěkné bryndě... Koho by to napadlo! Naštěstí je tu starý Ganimard, a hlavně má na pomoc přátele... Přátele, kteří přicházejí zdaleka!"

Obrátil se k Sholmesovi a představil oba muže:

"Viktor Leroux, inspektor bezpečnosti, chlouba železné brigády. Edmond Leroux, hlavní poradce antropometrického oddělení..."

V

Únos

Herlock Sholmes neztratil duchapřítomnost. Protestovat? Obvinit oba muže? To by nemělo smysl. Bez důkazů by mu nikdo nevěřil, ty nemá a hledat je by znamenalo ztrácet čas.

Podrážděný, se zaťatými pěstmi, soustředil se jen na to, aby před triumfujícím Ganimardem nedal najevo hněv a zklamání. Zdvořile pozdravil bratry Lerouxovy, opory společnosti, a rozloučil se.

V chodbě odbočil k nízkým sklepním dveřím a zdvihl malý červený kamínek: byl to krystal granátu.

Venku se otočil a přečetl si u domovního čísla nápis: Architekt Lucien Destange, 1877.

Stejný nápis na čísle 42.

Zase dvojí východ, pomyslil si. Mezi číslem čtyřicet a číslem dvaačtyřicet je tajná chodba. Že mě to nenapadlo! Měl jsem dnes v noci zůstat u těch dvou policistů.

Řekl jim:

"Když jsem byl pryč, vyšly z těchto dveří dvě osoby. Je to tak?"

A ukázal na dveře sousedního domu.

"Ano, nějaký pán a žena."

Počkal na hlavního inspektora, uchopil ho za paži a odváděl ho pryč.

"Pane Ganimarde, vy jste se smál tak srdečně, jako byste mi ani nezazlíval, že jsem vám způsobil malou nepříjemnost."

"Ovšem! Já vám ji taky vůbec nezazlívám!"

"Opravdu? Ale i ta největší legrace jednou končí a já bych řekl, že je nejvyšší čas s tím skoncovat."

"Souhlasím."

"Dnes je sedmý den. Za tři dny musím být neodvolatelně v Londýně."

"Ale ne, ne!"

"Já tam budu, vážený, a prosím vás, abyste byl v noci z úterka na středu připraven."

"K výpravě stejného druhu?" zeptal se Ganimard jedovatě.

"Ano, vážený, stejného druhu."

"A jak to skončí?"

"Skončí to zatčením Arsena Lupina."

"Vy tomu věříte?"

"Slibuji vám to na svou čest."

Sholmes pozdravil a rozloučil se, aby si trochu odpočinul v nejbližším hotelu. S čerstvými silami a s novou sebedůvěrou se pak vrátil do Chalgrinovy ulice, podstrčil domovnici dva dvacetifranky, přesvědčil se, že jsou bratři Lerouxovi pryč, zjistil, že dům patří jakémusi Harmingeatovi, se svíčkou v ruce otevřel dvířka, u kterých našel kamínek granátu, a sestoupil do sklepa.

Pod schody našel další. Navlas stejný.

Tak přece jsem se nemýlil, pomyslil si. Ty domy jsou spojené... Jestlipak se s tím svým paklíčem dostanu do sklepa nájemníka z přízemí? Ano... Výborně... Teď se porozhlédnu po regálech s vínem... Ale ale! Tady někdo setřel prach... A na zemi jsou stopy...

Zaslechl slabý šramot. Rychle zavřel dveře, sfoukl svíčku a ukryl se za hromadou prázdných beden. Za okamžik zjistil, že se jeden z regálů tiše otáčí i s kusem zdi, ke které byl připevněn. Ve tmě se objevilo světlo lampy. Spatřil čísi ruku. Do sklepa vstoupil muž.

Byl hluboce skloněn, jako by něco hledal. Špičkami prstů pátral v prachu, každou chvíli se narovnal a hodil cosi do lepenkové krabice, kterou držel v levé ruce. Potom zahladil stopy svých kroků i šlépěje, jež tu zanechal Lupin s Blondýnkou, a přistoupil k regálu.

Vyrazil chraptivý výkřik a zavrávoral. Sholmes na něj skočil. Stačila jediná minuta a muž se tím nejjednodušším způsobem ocitl na zemi. Ležel na podlaze se svázanýma nohama a s pouty na zápěstích.

Angličan se sklonil.

"Tak kolik, abys promluvil? Za kolik řekneš, co víš?"

Muž odpověděl tak pohrdavým úšklebkem, že Sholmes pochopil marnost své otázky.

Spokojil se s tím, že prohledal svému zajatci kapsy, ale průzkum mu vynesl jen svazek klíčů, kapesník a malou lepenkovou krabici s hrstí červených granátů, podobných těm, jež Sholmes našel sám. Chatrný výsledek!

A dál: co si s tím člověkem počne? Má počkat, až přijdou zajatci na pomoc jeho přátelé, a pak je všechny vydat

policii? K čemu by to bylo dobré? Jakou výhodu by z toho získal proti Lupinovi?

Váhal; teprve při prohlídce krabice se rozhodl. Byla na ní adresa: Klenotník Léonard, třída Míru.

Rozhodl se, že jednoduše zanechá muže jeho osudu. Odložil krabici, zamkl sklep a vyšel z domu. Potrubní poštou poslal Destangeovi dopis se vzkazem, že nemůže přijít dřív než zítra. Potom se vydal ke klenotníkovi a odevzdal mu granáty.

"Madam mě posílá kvůli těm kamenům. Jsou ze šperku, který u vás koupila."

Sholmes měl štěstí. Obchodník odpověděl:

"Opravdu... Ta dáma mi telefonovala. Za chvíli přijde sama."

• • •

Teprve v pět hodin spatřil Sholmes na chodníku ženu v hustém závoji, jejíž chování mu připadalo podezřelé. Výkladní skříní bylo vidět, jak pokládá na stůl starý šperk, zdobený granáty. Vzápětí opustila obchod, vydala se pěšky na několik obchůzek, vystoupila nahoru ke Clichy a zabočila do ulic, jež Angličan neznal. Stmívalo se a Sholmes za ní nepozorovaně proklouzl kolem domovnice do pětipatrového domu s dvěma rozložitými křídly a s velkým počtem nájemníků. Ve druhém poschodí se žena zastavila a vstoupila do dveří. O dvě minuty později se pokusil Angličan o štěstí: opatrně zkoušel všechny klíče ze svazku, kterého se zmocnil. Při čtvrtém zámek povolil.

V temném šeru prošel několika zcela prázdnými místnostmi; všechny dveře byly otevřené a byt vypadal naprosto opuštěně. Na konci chodby však zahlédl slabé světlo lampy a po špičkách přistoupil blíž. Průhledným sklem mezi salónem a sousedním pokojem spatřil ženu se závojem; odložila právě plášť i klobouk na jediné křeslo v této místnosti a oblékla se do sametového županu.

Viděl také, jak přistoupila ke krbu a stiskla tlačítko elektrického zvonku. Polovina stěny vpravo od krbu se rozestoupila, velká deska se dala do pohybu a zasunula se do štěrbiny ve zbývající části zdi.

Jakmile byl otvor dostatečně široký, žena do něho vkročila a zmizela. Byl to jednoduchý systém a Sholmes ho okamžitě použil.

Vkročil tápavě do tmy, ale narazil tváří na něco měkkého. Ve světle zápalky zjistil, že se ocitl v malé komoře, přeplněné šaty a obleky, jež visely na železných tyčích. Rozhrnul látky a zastavil se před výklenkem s čalouněnými dveřmi, nebo spíš čalouněným závěsem. Zápalka dohořela a Sholmes si všiml, že zvetšelou a opotřebovanou osnovou staré látky proniká světlo.

Podíval se blíž.

Přímo před ním, na dosah ruky, byla Blondýnka.

Zhasla lampu a otočila elektrickým vypínačem. Poprvé viděl Sholmes její tvář v plném světle. Zachvěl se. Žena, kterou po takové námaze a tolika nezdařilých pokusech konečně dostihl, stála před ním. A nebyl to nikdo jiný než Klotylda Destangeová.

• • •

Klotylda Destangeová, vražedkyně barona z Hautreku a zlodějka modrého diamantu! Klotylda Destangeová, tajemná přítelkyně Arsena Lupina! Konečně Blondýnka!

No ovšem, pomyslil si, jsem já to ale zatracený hlupák. Protože Lupinova přítelkyně je blondýnka a Klotylda má hnědé vlasy, nikdy mě nenapadlo, že by mohla být mezi oběma nějaká souvislost! Jako kdyby mohla zůstat Blondýnka blondýnkou i po vraždě barona a po krádeži diamantu!

Sholmes viděl část místnosti, elegantního dámského pokoje, zdobeného světlými čalouny a drahocennými uměleckými předměty. Na širokém stupni stálo mahagonové křeslo. Klotylda usedla a dlouho zůstala nehnutě s hlavou v dlaních. Po nějaké chvíli si Sholmes povšiml, že pláče. Velké slzy se jí kutálely po bledých tvářích, stékaly ke rtům a padaly kapka po kapce na samet jejího živůtku. A za nimi okamžitě a bez konce tekly další, jako by tryskaly z nevyčerpatelného pramene. Byl to truchlivý pohled, to hluboké a bezvýchodné zoufalství, ten tichý, mlčenlivý pláč.

Potom se však za jejími zády otevřely dveře. Vstoupil Arsene Lupin.

Dlouho se na sebe dívali bez jediného slova. Lupin k ní poklekl, položil jí hlavu na rameno a objal ji. Ve způsobu, jímž sevřel mladou ženu do náruče, byla hluboká něha a nekonečný soucit. Nepohnuli se. Spojovalo je něžné mlčení a pláč se pomalu tišil.

"Tolik bych si přál," zašeptal, "abyste byla šťastná!"

"Ale já jsem šťastná."

"Nejste, protože pláčete... Je mi smutno z vašich slz, Klotyldo."

Navzdory všemu se žena poddala zvuku toho uklidňujícího hlasu a poslouchala, dychtivě toužila po naději a štěstí. Úsměv jí zjemnil tvář, ale byl to stále ještě úsměv tak hořký!

"Nebuďte smutná," poprosil ji, "vy přece nesmíte být smutná. Na to nemáte právo."

Ukázala mu své bílé, jemné a něžné ruce a řekla teskně:

"Dokud tyhle ruce budou moje, do té doby budu smutná, Maxime!"

"Ale proč?"

"Protože ty ruce zabíjely."

"Mlčte," vykřikl Lupin, "nemyslete na to... Co bylo, bylo, minulost je pryč."

Začal líbat ty dlouhé bílé ruce a žena ho pozorovala s úsměvem o poznání klidnějším, jako by každý polibek smazal část strašlivé vzpomínky.

"Musíte mě mít rád, Maxime, musíte, protože žádná žena na světě vás nebude milovat tak jako já. Všechno, co jsem dělala, dělala jsem jen proto, abych vám způsobila radost, a dělám to pořád. Ne proto, že mi to nařizujete, ale protože si to ve skrytu duše přejete. Dopouštím se činů, proti kterým se bouří všechny mé city a celé mé svědomí, ale já se nedokážu ubránit... Všechno, co dělám, dělám jako stroj, protože vy to potřebujete a chcete... A jsem připravena začít s

tím zítra znovu... A kdykoliv."

"Klotyldo," řekl hořce, "proč jen jsem vás strhl do svého dobrodružného života? Měl jsem zůstat Maximem Bermondem, kterého jste měla ráda před pěti lety, a neměl jsem dopustit, abyste ve mně poznala - toho druhého, toho dnešního."

Řekla sotva slyšitelně:

"Já mám ráda i toho druhého, a nelituji ničeho."

"Ale ano, litujete svého dřívějšího života, poctivého života."

"Nelituji ničeho," řekla vášnivě, "když jste se mnou vy. Když se na vás dívám, mizí každá špatnost, mizí každý zlý čin. Proč bych měla být nešťastná daleko od vás, trpět, plakat, umírat hrůzou ze všeho, co dělám... Vaše láska mi to všechno vynahradí... Přijímám všechno... Ale musíte mě mít rád..."

"Nemám vás rád, protože bych musil, Klotyldo, ale jen a jen proto, že vás prostě mám rád."

"Jste si tím tak jist?" zeptala se dychtivě.

"Jsem si jist sám sebou stejně jako vámi. Žiju však neklidně a neurovnaně a nemohu vám věnovat vždycky tolik času, kolik bych si přál."

Okamžitě zneklidněla.

"Děje se něco? Zase nové nebezpečí? Povězte mi to rychle."

"Ne, vůbec nic vážného. Ale..."

"Ale..."

"Tak dobrá. Pověsil se nám na paty."

"Sholmes?"

"Ano. To on poštval Ganimarda do té záležitosti v maďarské restauraci. To on postavil dnes v noci dva policajty do Chalgrinovy ulice. Mám na to důkaz. Ganimard dnes ráno prošťoural celý dům a Sholmes byl s ním. A co horšího..."

"Co horšího?"

"No, ještě něco: ztratil se jeden z našich mužů, Jeanniot."

"Domovník?"

"Ano."

"Ale já jsem ho poslala dnes ráno do Chalgrinovy ulice sesbírat granáty, které se mi vytrousily z kapsy."

"Sholmes ho určitě vlákal do pasti."

"Vyloučeno. Přinesli granáty ke klenotníkovi na třídě Míru."

"A co se s ním stalo potom?"

"Maxime, já mám strach."

"Ničeho se nemusíme lekat. Ale uznávám, že situace je hodně vážná. Co vůbec ví? Kde se schovává? Jeho síla je v tom, že jedná sám. Může se na sebe spolehnout."

"Co radíte?"

"Největší opatrnost, Klotyldo. Už dávno jsem se rozhodl, že změním stanoviště a přestěhuju se - do nejlepšího úkrytu, jaký si dovedete představit. Ale přišel Sholmes a všechno dostalo rychlý spád. Když člověk jeho druhu našel naši stopu, pak si musíme přiznat, že naprosto nutně dojde až na konec té stopy. Proto jsem všechno připravil. Pozítří ve středu se stěhujeme. V poledne bude po všem. Ve dvě hodiny budu smět sám vypadnout, jakmile odstraním poslední stopy našeho pobytu, a to není snadná věc. Od téhle chvíle..."

"Od téhle chvíle co?"

"Nesmíme se vidět, Klotyldo, a nikdo nesmí vidět vás. Nechoďte ven. Sám za sebe se nebojím ničeho. Ale bojím se všeho, jakmile jde o vás."

"Až ke mně se ten Angličan přece nedostane, to není možné."

"U něho je možné všechno, a já na nic nespoléhám. Včera mě málem přistihl váš otec, když jsem si chtěl prohlédnout skříň se starými záznamy pana Destange. Ve vzduchu je nebezpečí. Všude je nebezpečí. Mám tušení, že ve tmě číhá nepřítel a že je čím dál tím blíž. Cítím, že nás hlídá... Že má své sítě všude kolem nás. Mívám někdy takové pocity, a nikdy mě neklamou."

"Když je to tak," řekla žena, "pak jděte pryč a nemyslete už na moje slzy, Maxime. Já budu silná a budu čekat, až nebezpečí pomine. Sbohem, Maxime."

Dlouze ho políbila. A sama ho odvedla. Sholmes slyšel, jak se zvuk jejich hlasů vzdaluje.

Už od večera byl posedlý touhou jednat všemu navzdory a ta potřeba ho neopustila ani teď. Odvážně vnikl do chodby a spatřil na jejím konci schodiště. Už se chystal sestoupit po schodech, ale z dolního poschodí se ozvaly hlasy, a tak usoudil, že bude výhodnější, když použije obvodové chodby, jež vedla k dalšímu schodišti. Dole pod schody strnul překvapením, neboť spatřil nábytek, jehož tvar i rozmístění už znal. Malá dvířka byla pootevřena. Vstoupil do velké kruhové místnosti. Byla to knihovna pana Destange.

"Dokonalé," zašeptal, "úžasné! Teď už chápu všechno. Pokoj slečny Klotyldy, vlastně Blondýnky, je spojen s bytem v sousedním domě, a ten dům nemá východ na Malesherbesovo náměstí, ale do přilehlé ulice, ulice Moritchaninské, pokud si vzpomínám... Div divoucí! Teď už chápu, jak se Klotylda Destangeová může scházet se svým milým a přitom si zachovat pověst ženy, která nikdy nikam nechodí. A chápu taky, proč se předevčírem Arsene Lupin vynořil přede mnou na ochozu tak neočekávaně: musí tam být další spoj mezi sousedním bytem a touhle knihovnou..."

A uzavřel:

"Zase jeden kouzelný dům. Určitě ho taky stavěl architekt Destange! Když už jsem se dostal až sem, musím toho využít a podívat se co je v té skříni... A obstarat si doklady o dalších kouzelných domech."

Sholmes vystoupil na ochoz a ukryl se za závěsy, jež splývaly přes zábradlí. Zůstal tam až do pozdního večera.

Objevil se sluha a zhasl elektrické osvětlení. O hodinu později stiskl Angličan tlačítko své lampičky a zamířil ke skříni.

Jak už věděl, byly v ní staré architektovy papíry, listiny, účetní knihy. Vzadu byla řada knih s chronologickými záznamy.

Probral postupně nejstarší ročníky a vždycky hned prozkoumal závěrečný rejstřík, obzvláště písmeno H. Když konečně objevil slovo Harmingeat s příslušnou číslicí 63, obrátil na stranu 63 a četl:

"Harmingeat, Chalgrinova ulice číslo 40."

Následoval podrobný soupis prací pro tohoto zákazníka: bylo to zavedení ústředního topení v jeho domě. A na okraji poznámka: "Viz spis M. B."

Ale, ale, řekl si Sholmes, to vím určitě, že právě spis M. B. potřebuji ze všeho nejvíc. Tam se dozvím, kde právě bydlí pan Lupin.

Bylo už k ránu, když objevil v druhé polovině jedné záznamové knihy vytoužený spis.

Měl patnáct stránek. Na jedné byla přetisknuta strana věnovaná panu Harmingeatovi z Chalgrinovy ulice. Další obsahovala podrobný soupis prací pro pana Vatinela, majitele domu číslo 25 v Clapeyronově ulici. Jiná byla vyhrazena baronovi z Hautreku, třída Henriho Martina číslo 134, ještě jiná zámku Crozonů a jedenáct zbývajících různým domácím pánům v Paříži.

Sholmes si vypsal ze seznamu jedenáct jmen a jedenáct adres, potom vrátil všechno na původní místo, otevřel okno, vyskočil do opuštěného zákoutí a bedlivě za sebou přivřel okenice.

V hotelovém pokoji si zapálil dýmku, a to s vážností, kterou tomuto úkonu přikládal. Zahalen mraky kouře, promýšlel pak závěry, jež mohl vyvodit ze spisu M. B., nebo přesněji ze spisu Maxima Bermonda čili Arsena Lupina.

V osm hodin poslal Ganimardovi potrubní poštou tento vzkaz:

Přijdu určitě dnes ráno do Pergolesovy ulice a odevzdám vám osobu, jejíž polapení má mimořádný význam. V každém případě buďte dnes v noci a zítra ve středu až do oběda doma a přichystejte si v záloze třicet mužů...

Potom zastavil na bulváru taxík, jehož řidič se mu zamlouval pro svou dobráckou a nepříliš chytrou tvář, a dal se odvézt na Malesherbesovo náměstí, padesát kroků za Destangeův dům.

"Milý příteli," řekl řidiči, "zavřete teď vůz, vyhrňte si límec u kožichu, neboť fouká studený vítr, a trpělivě čekejte. Za půldruhé hodiny zapněte motor. Jakmile se vrátím, jedem do Pergolesovy ulice."

Ve chvíli, kdy překračoval domovní práh, naposled zaváhal. Není to chyba, věnovat se takhle Blondýnce a nechat Lupina, aby dokončil své přípravy k stěhování? Neudělal by líp, kdyby vzal seznam těch domů a ze všeho nejdřív si našel bydliště svého soupeře?

Ale co, řekl si, jakmile budu mít Blondýnku v rukou, stanu se pánem situace.

A zazvonil.

Pan Destange už byl v knihovně. Nějakou dobu pracovali a Sholmes hledal záminku, aby se mohl dostat nahoru až k pokoji architektovy dcery, když tu náhle vešla sama Klotylda, pozdravila otce, posadila se do salónku a dala se do čtení.

Sholmes ji viděl ze svého místa, jak se sklání nad stolem, jak se chvílemi se zadumanou tváří hluboce zamýšlí a jak se jí občas pero zastaví nad papírem s poznámkami. Vyčkával, potom vzal namátkou jeden svazek a oznámil panu Destangeovi:

"Slečna Destangeová mě prosila, abych jí přinesl tuhle knížku, jakmile se mi dostane do ruky. Právě jsem ji našel."

Odešel do salónku, postavil se před Klotyldu tak, aby ho architekt neviděl, a představil se:

"Mé jméno je Stickmann a jsem nový tajemník pana Destange."

"Tak?" řekla mladá žena bez viditelného překvapení. "Copak si otec vyměnil tajemníka?"

"Ano, slečno, a rád bych vám řekl několik slov."

"Prosím, posaďte se, už jsem skončila."

Připsala do svého listu ještě několik slov, podepsala se, zalepila obálku, odstrčila papíry, vzala do ruky telefonní sluchátko, spojila se se svou švadlenou, poprosila ji, aby urychleně došila cestovní plášť, neboť ho nutně potřebuje, a pak se obrátila k Sholmesovi.

"Prosím, pane. Ale nemůžeme spolu hovořit před otcem?"

"Ne, slečno, a dokonce vás prosím, abyste nemluvila příliš hlasitě. Bylo by dobře, kdyby nás pan Destange vůbec neslyšel."

"Pro koho by to bylo dobře?"

"Pro vás, slečno."

"Odmítám rozhovor, který by nemohl vyslechnout můj otec."

"Přesto je nutné, abyste ho neodmítla."

Oba povstali a jejich pohledy se zkřížily.

"Prosím," řekla žena, "mluvte."

"Promiňte mi, jestliže se mýlím v některých podružných bodech. Za celkovou přesnost případů, jež chci vysvětlit, však ručím."

"Buďte tak laskav, bez velkých slov. Fakta."

Přerušila ho dost ostře; Sholmes si uvědomil, že mladá žena je ve střehu, a pokračoval:

"Dobrá, budu věcný. Před pěti lety se váš pan otec setkal s Maximem Bermondem, který se mu představil jako podnikatel - nebo architekt, to bych nedokázal povědět s jistotou. Každopádně pan Destange pocítil k tomuto mladému

mužovi sympatii, a protože mu zdravotní stav nedovolil věnovat se dál svým záležitostem, svěřil panu Bermondovi vyřízení několika objednávek, jež přijal od svých starých zákazníků. Soudil, že tato práce odpovídá znalostem jeho spolupracovníka."

Sholmes se odmlčel. Zdálo se mu, že mladá žena o poznání zbledla. Přesto však prohlásila s ledovým klidem:

"Nevím nic o tom, co mi tu vypravujete, a zejména nechápu, z jakého důvodu by mě to mohlo zajímat."

"Z toho důvodu, slečno, že Maxim Bermond se ve skutečnosti jmenuje - a vy to víte stejně dobře jako já - Arsene Lupin."

Rozesmála se.

"To není možné! Arsene Lupin? Maxim Bermond že se jmenuje Arsene Lupin?"

"Jak jsem si vám dovolil oznámit, slečno. A protože nechcete pochopit, co jsem napověděl, dodám ještě, že Arsene Lupin tu našel pro splnění svých plánů přítelkyni, víc než přítelkyni, zaslepenou a - vášnivě oddanou společnici."

Znovu povstala a prohlásila chladně, či aspoň s tak nepatrným vzrušením, že Sholmes užasl, jak se ovládá:

"Nevím, kam míříte, a nechci to vědět. Prosím vás, abyste už nepromluvil ani slovo a odešel odtud."

"Ani v nejmenším vám nehodlám vnucovat svou přítomnost donekonečna," odpověděl Sholmes stejně klidně. "Pouze jsem se rozhodl, že z tohoto domu sám neodejdu."

"A kdo vás tedy doprovodí, pane?"

"Vy!"

"Já?"

"Ano, slečno, z tohoto domu odejdeme spolu a vy se mnou půjdete bez jediné námitky, bez jediného slova."

• • •

Jestliže bylo na této scéně něco překvapujícího, pak to byl naprostý klid obou soupeřů, člověk by podle jejich chování a podle tónu jejich hlasu řekl, že to není nemilosrdný souboj dvou pevných vůlí, ale zdvořilý rozhovor dvou lidí, kteří mají odlišné názory.

Otevřenými dveřmi bylo vidět v kruhovém sále architekta, jak rozvážnými pohyby bere do ruky jednu knížku po druhé.

Klotylda pokrčila rameny a znovu se posadila. Herlock vytáhl kapesní hodinky.

"Je půl jedenácté. Za pět minut pojedeme."

"A když ne?"

"Když ne, vrátím se k panu Destangeovi a povím mu to..."

"Co mu povíte?"

"Pravdu. Povím mu o falešném životě Maxima Bermonda, povím mu o dvojím životě jeho společnice."

"Jeho společnice?"

"Ovšem. Té, která si říká Blondýnka, té, co měla světlé vlasy."

"A jak mu to dokážete?"

"Odvedu ho do Chalgrinovy ulice a ukážu mu chodbu, kterou dal Arsene Lupin zřídit mezi čísly čtyřicet a dvaačtyřicet, když tam vedl jisté práce - chodbu, které jste oba použili předevčírem v noci."

"A pak?"

"Pak odvedu pana Destange k notáři Detinanovi a sestoupíme po vedlejším schodišti, po němž jste odcházela s Arsenem Lupinem, abyste unikli Ganimardovi. A oba budeme hledat bezpochyby obdobné spojení se sousedním domem, s tím domem, který má východ na bulvár Batignolles, a nikoli do Clapeyronovy ulice."

"A pak?"

"Pak odvedu pana Destange na zámek Crozonů, a protože zná druh prací, jež tam prováděl Arsene Lupin při obnově zámku, lehko najde i tajné chodby, jež dal Arsene Lupin zřídit. Zjistí, že tyhle chodby umožnily Blondýnce, aby v noci vnikla do pokoje hraběnky z Crozonů a vzala s krbu modrý diamant; aby pak za čtrnáct dní vnikla do pokoje konzula Bleichena a ukryla tam modrý diamant na dně lahvičky... Dost podivný čin, to přiznávám, snad malá ženská msta, to nevím, a taky na tom vůbec nezáleží."

"A pak?"

"Pak," řekl Herlock vážněji, "odvedu pana Destange do ulice Henriho Martina číslo 134 a podíváme se, jak baron z Hautreku..."

"Mlčte," zašeptala mladá žena v náhlé hrůze, "mlčte... Nedovolím, abyste... Tak vy se odvažujete tvrdit, že já... Vy mě obviňujete..."

"Obviňuji vás, že jste zabila barona z Hautreku."

"Ne, ne, to je pomluva."

"Vy jste zabila barona z Hautreku, slečno. Vstoupila jste do jeho služeb pod jménem Antoinetta Bréhatová, abyste mu uloupila modrý diamant, a zabila jste ho."

Zašeptala znovu zlomeně a téměř prosebně:

"Neříkejte to, prosím vás. Když znáte tolik věcí, musíte přece vědět, že jsem barona nezavraždila."

"Neřekl jsem, že jste ho zavraždila. Baron z Hautreku trpěl záchvaty šílenství, s nimiž si uměla poradit jen sestra Augusta. Vím tuhle podrobnost přímo od ní. Když tam nebyla, vrhl se jistě na vás, a vy jste ho v zápase zasáhla, abyste si zachránila život. V úděsu nad svým činem jste zazvonila a uprchla, aniž jste strhla s prstu své oběti modrý diamant, pro který jste si přišla. Krátce poté jste se vrátila a přivedla jste jednoho z Lupinových společníků, sluhu ze sousedního domu, přenesli jste barona na postel, dali jste pokoj zase do pořádku... Ale ani tehdy jste se neodvážila vzít modrý diamant. Takhle se to stalo. Opakuji tedy, že jste nezavraždila barona z Hautreku. Přesto však ho zabily vaše ruce."

Zdvihla je k očím, ty své jemné a bílé ruce, a dlouho se na ně nehnutě dívala. Potom odtáhla prsty, odkryla svou nešťastnou tvář a řekla:

"A tohle všechno chcete povědět mému otci?"

"Ano, a řeknu mu, že mám za svědky slečnu Gerboisovou, která pozná Blondýnku, sestru Augustu, která pozná Antoinettu Bréhatovou, hraběnku z Crozonů, která pozná paní de Réal. To je všechno, co mu řeknu."

"Toho se neodvážíte," prohlásila mladá žena, která se před hrozbou bezprostředního nebezpečí znovu vzpamatovala.

Povstal a obrátil se ke knihovně. Klotylda ho zastavila.

"Okamžik, prosím."

Uvažovala, už se zase ovládala, a pak se zeptala klidně:

"Vy jste Herlock Sholmes. Je to tak?"

"Ano."

"Co ode mne chcete?"

"Co chci? Pustil jsem se do boje s Arsenem Lupinem a musím v něm zvítězit. Očekávám, že co nevidět bude po všem, a soudím, že tak vzácné rukojmí, jako jste vy, mi poskytne proti mému soupeři důležitou výhodu. Pojďte proto se mnou, slečno, svěřím vás do rukou některého svého přítele. Jakmile dosáhnu cíle, budete volná."

"To je všechno?"

"To je všechno. Nepatřím k vaší policii, a necítím proto nejmenší právo - trestat."

Zdálo se, že je rozhodnuta. Přesto si ještě vyžádala krátkou chvíli na rozmyšlení. Zavřela oči a Sholmes viděl, jak je náhle klidná, téměř lhostejná k bezprostřednímu nebezpečí.

A vůbec, pomyslel si Angličan, cítí se vlastně v nějakém nebezpečí? Určitě ne, protože ji chrání Lupin. S Lupinem se nikomu nemůže nic stát. Lupin je všemohoucí, Lupin je nepřemožitelný.

"Slečno," prohlásil, "mluvil jsem o pěti minutách, a už jich je víc než třicet."

"Smím se zastavil nahoře ve svém pokoji a vzít si věci?"

"Jestliže si to přejete, počkám na vás v Montchaninské ulici. Znám se výborně s domovníkem Jeanniotem."

"Tak vy víte..." Zřetelně se vylekala.

"Vím hodně."

"Dobrá. Aspoň zazvoním na sluhu."

Dostala klobouk a kabát a Sholmes jí řekl:

"Musíte vysvětlit panu Destangeovi, proč odcházíme, a ten důvod by měl omluvit i vaši několikadenní nepřítomnost."

"To není nutné. Vrátím se brzy."

Znovu na sebe pohlédli ironickým a veselým pohledem.

"Vy mu ale věříte!" poznamenal Sholmes.

"Naprosto."

"Všechno, co dělá je dobré, že? Všechno, co chce, se stane. A vy se vším souhlasíte, ochotna ke všemu - pro něj."

"Mám ho ráda," řekla a zachvěla se.

"A věříte, že vás zachrání?"

Pokrčila rameny, odešla k otci a pohlédla mu do očí.

"Odvádím ti pana Stickmanna. Jdeme do Národní knihovny."

"Vrátíš se k obědu?"

"Snad... Nebo spíš ne... Ale nedělej si starosti."

Odhodlaně se obrátila k Sholmesovi:

"Jsem vám k dispozici."

"Bez postranních úmyslů?"

"Naprosto."

"Jestli se mi pokusíte uprchnout, začnu volat, začnu křičet, zatknou vás, a to znamená vězení. Nezapomeňte, že je na Blondýnku vydán zatykač."

"Máte mé slovo, že se nepokusím o útěk."

"Věřím vám."

Jak Sholmes předpověděl, oba vyšli z domu společně.

• • •

Automobil stál na svém místě, obrácen ve směru jízdy. Řidiči bylo vidět jen záda a čepici, jež mu zakrývala téměř úplně i límec kožichu. Když se přiblížili, Sholmes uslyšel spuštěný motor. Otevřel dvířka, požádal Klotyldu, aby nastoupila, a posadil se po jejím boku.

Vůz prudce vyrazil a zanedlouho se ocitl ve vnějších bulvárech, na třídě generála Hoche, na Armádní třídě.

Herlock si v duchu probíral další plány:

Ganimard je doma... Nechám ji u něho... Jak mu ji představím? Ne, odvedl by ji přímo na policii a to by všechno zkazilo. Až budu sám, prohlédnu seznam spisu M. B. a vydám se na lov. A dnes v noci, nebo nejpozději zítra ráno zajdu za Ganimardem, jak jsme si to domluvili, a vydám mu Arsena Lupina i jeho bandu...

Spokojeně si zamnul ruce; byl u cíle svého poslání a nikde neviděl vážnou překážku, která by mu mohla všechno překazit. Podlehl potřebě sdílnosti, která jinak byla jeho povaze cizí, a zvolal:

"Odpusťte mi, slečno, že dávám své uspokojení tak najevo. Byla to těžká bitva a úspěch mě mimořádně těší."

"Je to zasloužený úspěch a máte právo se z něho radovat."

"Děkuji vám. Ale kudy to tak hloupě jedeme? Copak řidič neslyšel?"

Právě vyjížděli z Paříže Neuillyskou bránou. Zatraceně, Pergolesova ulice přece není za hradbami!

Sholmes se naklonil k řidiči.

"Poslyšte, jedete špatně... Pergolesova ulice!..."

Muž neodpověděl. Sholmes opakoval hlasitěji:

"Povídám, abyste jel do Pergolesovy ulice."

Muž jako by neslyšel.

"No tohle! Vy snad jste hluchý, příteli. Anebo máte něco za lubem... Tady nemáme co pohledávat... Pergolesova ulice!... Nařizuji vám, abyste obrátil, a hodně rychle."

Stále stejné mlčení. Angličana zamrazilo. Pohlédl na Klotyldu: na rtech mladé ženy se objevil nevysvětlitelný úsměv.

Dostal vztek.

"Čemu se smějete? Tohle nedorozumění nemá s naším případem nic společného... A na celé věci nic nemění..."

"Naprosto nic," odpověděla Klotylda.

Hlavou mu bleskla zdrcující myšlenka. Nadzdvihl se a pozorněji si prohlédl muže na předním sedadle. Měl užší ramena, volnější pohyby... Sholmesovi vyrazil na čele studený pot, v rukou mu křečovitě zaškubalo a znenadání se ho zmocnilo nejstrašnější přesvědčení: Ten muž je Arsene Lupin.

"No tak, pane Sholmesi, co říkáte téhle malé projížďce?"

"Rozkošná, vážený pane, vskutku rozkošná," odvětil Sholmes.

Snad ještě nikdy se nemusil tak strašlivě přemáhat, aby vyslovil tu větu bez zachvění v hlase a nedal najevo nic, co by mohlo prozradit bouři v jeho nitru. Ale hned vzápětí nastala strašlivá reakce a příval hněvu a vzteku prolomil hráze, zlomil jeho vůli; Sholmes prudkým pohybem vytáhl revolver a namířil ho na svou sousedku.

"Hned zastavte, Lupine, nebo stisknu spoušť."

"Doporučuji vám," řekl Lupin a ani se neobrátil, "abyste mířil na tvář, jestli chcete trefit spánek."

"Maxime," ozvala se Klotylda, "nejezděte moc rychle, dlažba je kluzká a já mám strach."

Pořád se ještě usmívala a upřeně pozorovala dlažební kostky před vozem.

"Ať zastaví," řekl jí Sholmes, šílený hněvem, "ať už zastaví, vidíte přece, že jsem všeho schopen!"

Hlaveň revolveru se dotkla vlnitých vlasů.

"Ten Maxim je ale neopatrný," řekla tiše Klotylda. "Jestli pojedeme takhle dál, určitě dostaneme smyk."

Sholmes zastrčil revolver zpátky do kapsy a uchopil kliku dvířek, připraven vyskočit, ačkoli to bylo úplně nesmyslné.

"Pozor," poznamenala Klotylda, "za námi jede vůz."

Vyklonil se. Sledoval je vskutku automobil; byl to obrovský krvavě rudý vůz se špičatou kapotou a se čtyřmi ramenatými muži uvnitř, takže působil nanejvýš hrozivě.

No, pomyslil si Sholmes, hlídají mě pořádně, musím mít trpělivost. Založil ruce na prsou s hrdou odevzdaností člověka, který se sklání před nepřízní osudu a čeká, co bude dál. Přejeli Seinu a řítili se přes Suresnes, Rueil, Chatou; po celou tu dobu nehybný a odevzdaný Sholmes, který už ovládl svůj hněv a svou hořkost, přemýšlel jen a jen o tom, jakým zázrakem dokázal Arsene Lupin zaujmout místo řidiče. Nevěřil, že by ten dobrý muž, kterého si vybral na bulváru, mohl být společníkem Lupinovým. A přece musil být Arsene Lupin varován, a to se mohlo stát teprve tehdy, když on, Sholmes, ohrozil Klotyldu, neboť do té chvíle neměl nikdo o jeho úmyslech ani nejmenší tušení. Jenomže od toho okamžiku se od Klotyldy nehnul ani na krok.

Hlavou mu bleskla vzpomínka: telefonické spojení, o které mladá žena požádala, její rozhovor se švadlenou. A okamžitě pochopil všechno. Ještě dřív, než něco řekl, při pouhé zmínce, že si s ní chce promluvit jako nový tajemník pana Destange, zvětřila nebezpečí, vytušila jméno i záměr svého protivníka a chladně, přirozeně, jako by skutečně dělala to, co předstírala, požádala Lupina o pomoc. Objednávka byla jen úskok, a Klotylda použila slov, jež si předem dohodli.

Jak se sem Arsene Lupin dostal, jak mu začal být podezřelý stojící automobil se spuštěným motorem, jak získal řidiče, na tom všem záleželo jen pramálo. To, co Sholmese přivádělo z míry natolik, že musil krotit svou zuřivost, bylo v něčem jiném: byla to představa okamžiku, kdy prostá žena - zamilovaná žena, to je pravda - zkrotila své nervy, přemohla svůj instinkt, ovládla rysy své tváře i výraz očí a udělila tak starému Herlocku Sholmesovi pořádnou lekci.

Co podniknout proti člověku, který má takové pomocníky a pouhým vlivem své osobnosti dodá ženě tolik odvahy a energie?

Přejeli Seinu a vyšplhali do kopce k Saint-Germain; pět set metrů za městem však vůz přibrzdil. Druhý automobil ho dostihl a oba vozy zastavily. V okolí nebylo človíčka.

"Pane Sholmesi," řekl Lupin, "račte laskavě přestoupit do druhého vozu. Ten náš se vleče jako hlemýžď!"

"Cože?" vykřikl Sholmes tím zuřivěji, že neměl na vybranou.

"Dovolíte mi také, abych vám půjčil svůj kožich, protože pojedeme dost rychle, a abych vám nabídl dva obložené chlebíčky... Ale ano, ano, jen si vezměte, kdoví kdy budete pořádně jíst!"

Čtyři mužové vystoupili. Jeden z nich přistoupil blíž, sundal si brýle, které mu zakrývaly tvář, a Sholmes poznal pána v dlouhém plášti z maďarské restaurace. Lupin mu řekl:

"Odvezete tenhle taxík šoférovi, od kterého jsem si ho půjčil, čeká vás v první vinárničce na pravé straně Legendrovy ulice. Dáte mu doplatek ze slíbeného tisíce franků. Ale já jsem zapomněl, buďte tak hodný a dejte své brýle panu Sholmesovi."

Vyměnil několik slov se slečnou Destangeovou, potom se posadil k volantu a odstartoval. Sholmes seděl po jeho boku, vzadu byl jeden z Lupinových mužů.

Lupin ani trochu nepřeháněl, když prohlásil, že pojedou "dost rychle". Od začátku to byla šílená jízda. Obzor jim letěl

vstříc, jako by ho přitahovala záhadná síla, a v okamžiku pak zmizel jako pohlcen propastí, k níž se řítilo všechno ostatní s prudkostí proudu, který tuší blízkost víru: stromy, domy, roviny i lesy.

Sholmes i Lupin na sebe nepromluvili jediné slovo. Listí topolů jim nad hlavami hučelo jako příboj v pravidelném rytmu, určovaném vzdáleností stromů. Města jim mizela za zády: Mantes, Vernon, Gaillon. Z kopce na kopec, z Bon-Secours do Canteleu. Rouen, jeho předměstí a přístav, kilometry jeho pobřeží; Rouen vypadal jako malé městečko. A už tu byl Duclair, Caudebec, kraj kolem Caux, jehož se jen lehce dotkli křivkami svého divokého letu, a Lillebonne, a Quillebeuf. A už se znenadání ocitli na břehu Seiny, na konci malého nábřeží, kde kotvila při břehu prostá a solidně vyhlížející jachta, z jejíhož komína se valily spirály černého kouře.

Vůz zastavil. Za dvě hodiny ujeli víc než čtyřicet mil.

Přistoupil k nim muž v modrém saku a s čepicí lemovanou zlatem a pozdravil.

"Výborně, kapitáne!" zvolal Lupin. "Dostal jste zprávu?"

"Dostal."

"Vlaštovka je připravena?"

"Vlaštovka je připravena."

"Tak tedy, pane Sholmesi?"

Angličan se rozhlédl, spatřil hlouček lidí na terase kavárny a další skupinku o něco blíž, na okamžik zaváhal, potom si uvědomil, že dřív než by zasáhli, byl by chycen, odvlečen na loď a dopraven do podpalubí; přešel lodní můstek a kráčel za Lupinem do kapitánovy kajuty.

Byla prázdná a úzkostlivě čistá; zářila nalakovaným obložením a leskla se měděnými ozdobami.

Lupin zavřel dveře a bez jakéhokoliv úvodu řekl stroze Sholmesovi:

"Co vlastně víte?"

"Všechno."

"Všechno? Přesněji."

V tónu jeho hlasu už nebyla ani stopa té maličko posměšné zdvořilosti, s jakou dosud s Angličanem jednal. Byla to pánovitá řeč velitele, který je zvyklý udílet rozkazy a před nímž se každý skloní, i kdyby to byl Herlock Sholmes.

Změřili se pohledem, teď už jako nepřátelé, nepřátelé na život a na smrt.

"Pletete se mi do cesty na každém kroku," pokračoval Lupin trochu podrážděně. "Už je toho moc, a já nemohu věčně ztrácet čas hlídáním vašich pastí. Upozorňuji vás proto, že na vaší odpovědi záleží, jak s vámi budu jednat dál. Co vlastně víte?"

"Všechno, říkám vám to znovu."

Arsene Lupin se ovládl a prohlásil úsečně:

"Řeknu vám sám, co víte. Víte, že jsem jako Maxim Bermond... opravil patnáct domů stavitele Destange."

"Ano."

"Z těch patnácti domů znáte čtyři."

"Ano."

"A máte seznam jedenácti dalších."

"Ano."

"Vzal jste ten seznam u pana Destange, nejspíš dnes v noci."

"Ano."

"A protože předpokládáte, že mezi těmi jedenácti domy je zcela nutně jeden, který jsem si nechal pro sebe, pro své potřeby a pro potřebu svých přátel, uložil jste Ganimardovi, aby se dal do práce a objevil můj útulek."

"Ne."

"Co to znamená?"

"To znamená, že jednám na svou pěst a že jsem se do té práce pustil sám."

"Pak se tedy nemám čeho bát, protože jste v mých rukou."

"Nemáte se čeho bát, dokud budu ve vašich rukou."

"To znamená, že v nich nezůstanete?"

"Nezůstanu."

Arsene Lupin přistoupil k Angličanovi ještě blíž a položil mu zcela lehce ruku na rameno.

"Poslyšte, pane, já nemám náladu na dlouhé řeči, a vy nejste - naneštěstí pro vás - v situaci, abyste mě porazil. Skoncujme to tedy."

"Skoncujme to."

"Teď mi dáte své čestné slovo, že se nepokusíte uprchnout z této lodi, dokud nebudete v anglických vodách."

"Dávám vám své čestné slovo, že se pokusím uprchnout všemi prostředky," odpověděl Sholmes tvrdohlavě.

"Pane na nebesích, ale vždyť přece víte, že stačí mé jediné slovo a nehnete ani prstem. Všichni tihle lidé mě slepě poslouchají. Na první mé znamení vám dají řetěz kolem krku..."

"Řetězy se dají roztrhnout."

"... a deset mil od břehu vás hodí přes palubu."

"Umím plavat."

"Dobrá odpověď," vykřikl Lupin se smíchem. "Bůh mi odpusť, jednal jsem ve hněvu. Promiňte mi, prosím... a skončeme to. Souhlasíte, abych použil všech prostředků, jež by zajistily mou bezpečnost a bezpečnost mých přátel?"

"Jakýchkoli prostředků. Ale nebude to k ničemu."

"Věřím. Souhlasím. Přesto však na mně nechtějte, abych se jich vzdal."

"Nemůžete se jich vzdát."

"Tak tedy do toho."

Lupin otevřel dveře a zavolal kapitána a dva námořníky. Ti uchopili Angličana, prohledali ho a pak mu svázali nohy i ruce a přivázali ho ke kapitánově lůžku.

"Stačí!" nařídil Lupin. "Opravdu, nebýt vaší tvrdohlavosti a mimořádně vážných okolností, nikdy bych si nedovolil..."

Námořníci odešli. Lupin se obrátil ke kapitánovi:

"Kapitáne, jeden muž z posádky tady zůstane, kdyby pan Sholmes něco potřeboval, a vy sám mu dělejte společníka, jak jen to bude možné. Zacházejte s ním nanejvýš ohleduplně. To není vězeň, to je host. Kolik máte hodin, kapitáne?"

"Dvě hodiny pět minut."

Lupin se podíval na své hodinky, potom pohlédl na nástěnné pendlovky, jež visely na stěně kabiny.

"Dvě hodiny pět?... Máme stejný čas. Za jak dlouho můžete být v Southamptonu?"

"Za devět hodin pohodlně."

"Dopřejte si jedenáct. Nemusíte přistát dřív, než odjede parník, který vyjíždí ze Southamptonu o půlnoci a v Havru je v osm ráno. Rozumíte mi? Opakuji znovu: bylo by nanejvýš nebezpečné pro nás pro všechny, kdyby se tento pán vrátil tím parníkem do Francie, a tak nesmíte přijet do Southamptonu dřív než v jednu hodinu v noci."

"Rozumím."

"Zdravím vás, šéfe. Na shledanou za rok, buď na tomto, nebo na onom světě."

"Na shledanou. Brzy."

O několik minut později zaslechl Sholmes vzdalující se automobil a vzápětí zabouřila pára v útrobách Vlaštovky o poznání prudčeji. Loď vyplouvala.

Před třetí hodinou opustili široké ústí Seiny a vypluli na širé moře. Tou dobou ležel Herlock Sholmes připoután na lůžko a spal hlubokým spánkem.

• • •

Nazítří ráno, v desátý a poslední den války mezi dvěma velkými soupeři, uveřejnil list L'Echo de France tuto pozoruhodnou zprávičku:

Včera vypověděl Arsene Lupin ze země Herlocka Sholmese, anglického detektiva. V poledne bylo toto nařízení podepsáno a ještě téhož dne provedeno. V jednu hodinu po půlnoci byl Sholmes vyložen v Southamptonu.

VI

Arsene Lupin zatčen podruhé

Od osmi hodin byla Crevauxova ulice mezi třídou Boulogneského lesa a Bugeaudovou třídou ucpána dvanácti stěhovacími vozy. Felix Davey opouštěl svůj byt ve čtvrtém patře čísla osm. A pan Dubreuil, odborný znalec, který spojil v jediný byt páté poschodí s pátými patry sousedních domů, se stěhoval téhož dne - čirá shoda okolností, neboť pánové se vůbec neznali - sbírky nábytku, jež chodilo obdivovat den co den tolik zahraničních zájemců.

Maličkost, které si lidé v okolí povšimli, ale o níž mluvili až mnohem později: Ani na jednom z dvanácti vozů nebyl nápis se jménem a adresou stěhovacího podniku, a nikdo ze stěhováků nemámil čas v sousedních hospůdkách. Pracovali tak dobře, že v jedenáct hodin bylo po všem. Na místě zůstaly jen hromady papírů a hadrů, jak to bývá po stěhování v koutech prázdných pokojů.

Felix Davey, elegantní mladý muž, byl sice oblečen podle nejvybranějšího vkusu, ale těžká hůl v jeho ruce prozrazovala, že její majitel není žádný chrustinka. Felix Davey vyšel pokojně z domu a posadil se na lavičku v příčném stromořadí, jež přetíná třídu Boulogneského lesa přímo proti Pergolesově ulici. Vedle něho seděla žena v šatech nepříliš majetné střední vrstvy a četla noviny, zatímco opodál si hrálo malé dítě s lopatkou v hromadě písku.

Po nějaké chvíli Felix Davey oslovil ženu, aniž otočil hlavu:

"Ganimard?"

"Odešel dnes ráno v devět hodin."

"Kam?"

"Na policejní prefekturu."

"Sám?"

"Sám."

"Žádná zpráva dnes v noci?"

"Žádná."

"V domě vás ještě nikdo nepodezřívá?"

"Nikdo. Dělám malé úsluhy paní Ganimardové a ona mi vypravuje všechno, co podniká její manžel... Byly jsme spolu dnes celé dopoledne."

"To je v pořádku. Dokud nedostanete nový příkaz, choďte sem každý den dál, vždycky v jedenáct hodin."

Vstal a odešel do Čínského pavilónu u Dauphinovy brány, kde skrovně pojedl dvě vejce, zeleninu a ovoce. Potom se vrátil do Crevauxovy ulice a řekl domovnici:

"Trochu se nahoře poohlédnu a vrátím vám klíče."

Ukončil svou prohlídku v místnosti, jíž používal jako pracovny. Vzal tam do ruky konec plynové trubky s odšroubovaným kolenem, jež se táhla svisle podle krbu, odstranil měděný uzávěr, připojil k trubce malý přístroj ve tvaru kornoutu a zapískal.

Odpovědělo mu tiché hvízdnutí. Přiložil si trubku k ústům a řekl tiše:

"Nikdo, Dubreuili?"

"Nikdo."

"Mohu nahoru?"
"Jistě."
Vrátil trubku do původní polohy a prohodil sám k sobě:
"Co všechno dokáže technický pokrok! Naše století se přímo hemží drobnými vynálezy, které dělají život půvabný a příjemný. A náramně zábavný!... Zvlášť když si někdo umí v životě poradit tak jako já."
Otočil na krbu jednou z mramorových říms. Mramorová deska se dala do pohybu, sklo nad ní se odsunulo po neviditelných drážkách a odkrylo široký otvor s prvními stupni schodiště, vestavěnými přímo do krbu; všechno bylo zářivě čisté, s vyleštěnými spárami a s kachličkami z bílého porcelánu.
Vykročil vzhůru. V pátém poschodí stejný otvor v krbu. Dubreuil čekal.
"Už jste skončili?"
"Skončili."
"Všechno je uklizeno?"
"Úplně."
"Personál?"
"Jsou tam už jen hlídky."
"Podíváme se tam."
Jeden po druhém vystoupili stejnou cestou až do poschodí, v němž bydlelo služebnictvo, a vešli do podkrovní světnice. Byli tam tři muži, jeden z nich se díval oknem.
"Nic nového?"
"Nic, šéfe."
"Na ulici je klid?"
"Úplně."
"Ještě deset minut, a odejdu natrvalo... Vy půjdete také. Jakmile se do té doby objeví na ulici sebemenší podezřelý pohyb, dejte mi znamení."
"Mám pořád prst na poplašném zvonku, šéfe."
"Dubreuili, doporučil jste našim stěhovákům, aby dali pozor na elektrické dráty?"
"Jistě, funguje to báječně."
"Tak jsem tedy klidný."
Oba pánové znovu sestoupili až do bytu Felixe Daveye. Davey uvedl nejdřív mramorovou desku do původní polohy a pak zvolal vesele:
"Dubreuili, rád bych viděl, jak se budou tvářit noví nájemníci, až objeví všechny tyhle nádherné triky, poplašné zvonky, síť elektrických drátů a akustických trubek, tajné průchody, pohyblivé parkety, tajné schody... je to jako v pohádce!"
"A ta reklama pro Arsena Lupina!"
"Reklama už bude k ničemu. Škoda že odcházíme od takových vymožeností. Musíme zase začít úplně od začátku, Dubreuili... a úplně jinak, samozřejmě, protože člověk se nesmí nikdy opakovat. Mor na toho Sholmese!"
"Pořád se ještě nevrátil?"
"A jak? Ze Southamptonu jede jediný parník, ten půlnoční. Z Havru jediný vlak, ten v osm ráno, co přijíždí v jedenáct hodin jedenáct. Jestli nepoužil půlnočního parníku - a on ho nepoužil, kapitán dostal přesné příkazy -, nedostane se do Francie dřív než dnes večer přes Newhaven a Dieppe."
"Jestli se vůbec vrátí!"
"Sholmes se nikdy nevzdává. Vrátí se, ale moc pozdě. To už budeme daleko."
"A slečna Destangeová?"
"Mám se s ní setkat za hodinu."
"U ní doma?"
"Kdepak, vrátí se domů až za několik dní, až se bouřka přežene... A pak se už budu věnovat jen jí. Ale vy si musíte pospíšit, Dubreuili. Nakládání všech našich balíků bude trvat hodně dlouho, a vy musíte být v přístavu u toho."
"Víte bezpečně, že nás nesledují?"
"Kdo? Bál jsem se jen Sholmese."
Dubreuil se rozloučil. Felix Davey udělal poslední obhlídku, sebral dva nebo tři roztrhané dopisy, pak našel kousek křídy, zdvihl ho, načrtl na tmavou tapetu jídelny velký čtverec a do něho napsal jako na pamětní desku:

ZDE BYDLIL NA ZAČÁTKU DVACÁTÉHO STOLETÍ PĚT LET ARSENE LUPIN, LUPIČ DŽENTLMEN.

Zdálo se, že ho ten malý žert mimořádně uspokojuje. Zadíval se na nápis, vesele si pohvizdoval a pak vykřikl:
"Splnil jsem svou povinnost k historikům příštích generací, a teď pryč. Pospěšte si, vážený Herlocku Sholmesi, za tři minuty opustím pelech a vy budete úplně na lopatkách... Ještě dvě minuty mě necháváte čekat, vážený!... Ještě minutu! Nejdete? Dobrá, vyhlašuji vaši porážku a své slavné vítězství. A teď se ztrácím. Sbohem, království Arsena Lupina, už tě neuvidím. Sbohem, pětapadesát místností v šesti bytech, kterým jsem kraloval! Sbohem, pokojíčku, můj smutný pokojíčku!"
Hlas zvonku přerušil jeho citový výlev. Ostré, spěšné a pronikavé zazvonění dvakrát ztichlo, dvakrát se znovu ozvalo a pak zmlklo. Byl to poplašný signál.
Co se děje? Nějaké nepředvídané nebezpečí? Ganimard? Ale ne...
Rozhodl se, že se vrátí do své pracovny a uprchne. Nejdřív však přistoupil k oknu. Na ulici nikdo. Copak je už nepřítel

v domě? Zaposlouchal se a měl pocit, že rozeznává nejasný hluk. Dál už nečekal a rozběhl se k pracovně. Sotva do ní vkročil, zaslechl šramocení klíče, jak se někdo snažil otevřít dveře do haly.

"K čertu," řekl si tiše, "už je nejvyšší čas. Dům je asi obklíčen... Vedlejším schodištěm to nejde. Ještě štěstí, že krb..."

Prudce zatlačil na římsu: nepohnula se. Vynaložil úsilí ještě zuřivější: nepohnula se.

Současně měl dojem, že se dole otvírají dveře a že slyší kroky.

"Zatraceně," ulevil si, "jsem v koncích, jestli ten mizerný mechanismus..."

Jeho prsty křečovitě sevřely římsu. Opřel se do ní celou svou vahou. Nic se nepohnulo. Nic! Mechanismus, který byl ještě před okamžikem v pořádku, teď nějakou nepochopitelnou smůlou, vskutku neuvěřitelnou zlomyslností osudu, vypověděl službu!

Vztekal se, zuřil. Mramorová deska zůstala nehybná, nelítostná. K čertu! Copak je to možné, aby mu taková hloupá překážka uzavřela cestu? Bušil do mramoru, bušil do něho zuřivě pěstí, tloukl do něho, proklínal ho...

"Copak, pane Lupine, tak přece je na světě něco, co se neřídí podle vašeho přání?"

Lupin se obrátil a otřásl se hrůzou. Před ním stál Herlock Sholmes!

• • •

Herlock Sholmes! Pozoroval ho přimhouřenýma očima, jako ochromen nelítostným zjevením. Herlock Sholmes v Paříži! Herlock Sholmes, kterého večer poslal do Anglie jako balík s nebezpečným obsahem a který teď před ním stál vítězný a na svobodě! Aby se uskutečnil tento neuvěřitelný zázrak navzdory vůli Arsena Lupina, musely se zvrátit přírodní zákony, muselo triumfovat všechno nelogické a nenormální! Herlock Sholmes stojí před ním!

A Sholmes, tentokrát sám ironický a překypující tou povýšenou zdvořilostí, s jakou ho jeho soupeř tak často dohánět k nepřičetnosti, prohlásil:

"Pane Lupine, upozorňuji vás, že od nynějška si už nikdy nevzpomenu na tu noc, kterou jsem musel vaší zásluhou strávit v domě barona z Hautreku, na nehody svého přítele Wilsona, na únos v automobilu, ani na cestu, kterou jsem právě absolvoval připoután z vašeho příkazu na nepříliš pohodlném lůžku. Tato chvíle smazává všechno. Všechno jsem zapomněl. Tohle je má odměna. Královská odměna."

Lupin nepromluvil. Angličan dodal:

"Nebo jste jiného názoru?"

Téměř naléhal, jako by si vyžadoval souhlas, něco jako stvrzenku na minulost.

Lupin uvažoval a Angličan měl po celou tu dobu pocit, že ho soupeř zkoumá a že mu proniká až na dno duše. Chvíle uplynula a Arsene Lupin řekl:

"Předpokládám, že vaše nynější vystoupení se opírá o vážné důvody?"

"Nanejvýš vážné."

"Že jste uprchl mému kapitánovi a mým námořníkům, to je v našem souboji jen druhotná záležitost. Ale že jste tady, přede mnou a sám, rozumíte, sám tváří v tvář Arsenu Lupinovi, to mě nutí věřit, že vaše odplata je tak dokonalá, jak jen může být."

"Tak dokonalá, jak jen může být."

"A tenhle dům?"

"Pod naší kontrolou."

"Oba sousední domy?"

"Pod naší kontrolou."

"Byt nad námi?"

"Tři byty v pátém poschodí, kde bydlil pan Dubreuil, pod naší kontrolou."

"Takže..."

"Takže jste v našich rukou, pane Lupine, neodvolatelně v našich rukou."

Lupin teď zakoušel stejné pocity, jaké se zmocnily Sholmese při jízdě automobilem, stejný záchvat zuřivosti, stejný hněv - ale koneckonců i odevzdanost před tlakem skutečnosti. Oba byli stejně silní a oba dovedli přijmout porážku jako dočasné zlo, jež člověk musí podstoupit.

"Jsme vyrovnáni, pane," řekl zdvořile.

• • •

Zdálo se, že Angličan má z toho přiznání radost. Chvíli mlčeli. Potom se Lupin znovu ovládl a dodal s úsměvem:

"A vůbec mě to nemrzí! Už to začínalo být nudné, pořád jen a jen vyhrávat. Stačilo jen předpažit a už jsem vás zasáhl přímo do prsou. Tentokrát jste se trefil vy. Zásah, mistře!"

Srdečně se zasmál.

"Konečně bude veselo! Lupin je v pasti! Jak se z ní dostane? V pasti!... To je ale událost!... Máte můj dík za obrovský zážitek, mistře. Je to tak, tohle je prostě život!"

Přitiskl si obě pěsti ke spánkům, jako by chtěl potlačit příval tryskající radosti, a jeho pohyby připomínaly dítě, jež se baví vědomím vlastní síly.

Potom přistoupil blíž k Angličanovi.

"A teď - na co čekáte?"

"Na co čekám?"

"Ovšem, je tady Ganimard se svými lidmi. Proč nejde dál?"

"Požádal jsem ho, aby sem nechodil."

"A souhlasil?"

"Přijal jsem jeho služby jen s výslovnou podmínkou, že se mi podřídí. Ostatně on myslí, že Felix Davey je jen Lupinovým společníkem!"

"Zeptám se tedy jinak. Proč jste sem přišel sám?"
"Chtěl jsem si s vámi nejdřív promluvit."
"Tak! Promluvit si se mnou ovšem můžete."
Ta představa se Lupinovi zalíbila. Za jistých okolností má člověk mnohem raději slova než činy.
"Pane Sholmesi, je mi líto, že vám nemohu nabídnout křeslo. Stačí vám tahle rozbitá bedna? Nebo okenní římsa? Určitě vám přijde vhod sklenice piva... Černé, nebo světlé? Ale posaďte se, prosím vás..."
"Zbytečné. Promluvme si."
"Poslouchám."
"Budu stručný. Nepřijel jsem do Francie, abych vás zatkl. Jestliže jsem se musil pustit po vaší stopě, pak jsem to učinil jen proto, že mě žádný jiný prostředek nemohl přivést k mému skutečnému cíli."
"A to bylo?"
"Najít znovu modrý diamant!"
"Modrý diamant!"
"Ovšem, protože ten, který objevili v lahvičce konzula Bleichena, nebyl pravý."
"Jistěže. Ten pravý odnesla Blondýnka. Dal jsem pořídit přesnou napodobeninu, a protože jsem měl chuť na další šperky paní hraběnky a konzul Bleichen byl už podezřelý, jmenovaná Blondýnka vpašovala falešný diamant do zavazadel jmenovaného konzula, aby byla sama mimo podezření."
"Zatímco vy jste si nechal ten pravý."
"To se rozumí."
"Ten diamant musím mít."
"Vyloučeno. Je mi líto."
"Slíbil jsem ho hraběnce z Crozonu. Dostanu ho."
"Jak ho dostanete, když ho mám já?"
"Dostanu ho, protože ho máte vy."
"Já vám ho tedy vrátím?"
"Ano."
"Dobrovolně?"
"Koupím ho od vás."
Lupina se zmocnil záchvat veselosti.
"Vy nezapřete svou vlast. Berete to obchodně."
"Je to obchod."
"A co mi nabízíte?"
"Svobodu pro slečnu Destangeovou."
"Její svobodu? Ale já nevím, že by byla ve vězení."
"Dám panu Ganimardovi nezbytné pokyny. Jakmile ztratí slečna vaši ochranu, padne nám do rukou taky."
Lupin se znovu rozesmál.
"Milý pane, vy mi nabízíte něco, co nemáte. Slečna Destangeová je v bezpečí a nemusí se ničeho bát. Žádám něco jiného."
Angličan zaváhal, zjevně v rozpacích, a trochu zčervenal ve tváři. Potom položil prudce ruku na rameno svého protivníka:
"A když vám nabídnu..."
"Mou svobodu?"
"Ne... Ale já přece mohu vyjít z téhle místnosti a promluvit s Ganimardem..."
"Abyste mi dal čas na rozmyšlenou?"
"Ano."
"Ale můj ty pane, k čemu mi to bude? Ten čertovský mechanismus už nefunguje," řekl Lupin a strčil hněvivě do římsy nad krbem.
Potlačil výkřik úžasu: na důkaz vrtošivosti věcí a nečekaného obratu štěstí se tentokrát mramor pod jeho prsty pohnul!
To znamenalo záchranu, možnost úniku. Proč by tedy měl přijímat Sholmesovy podmínky?
Procházel místností sem a tam, jako by si rozmýšlel odpověď. Potom položil svému protivníkovi ruku na rameno stejným způsobem, jako to učinil před chvílí Angličan.
"Všechno jsem dobře zvážil, pane Sholmesi. Raději si vyřizuji své věci sám."
"Ale..."
"Ne, nikoho nepotřebuji."
"Až vás dostane Ganimard, bude po všem. Ten vás nepustí."
"Snad."
"Poslyšte, to je bláznovství. Všechny východy jsou obsazeny."
"Jeden zbývá."
"Který?"
"Ten, který si vyberu."
"To jsou řeči! Vaše zatčení lze považovat za hotovou věc."
"Ale není."
"Takže?"

"Takže si nechávám modrý diamant."

Sholmes vytáhl kapesní hodinky.

"Za deset minut budou tři hodiny. Ve tři zavolám Ganimarda."

"Můžeme se tedy ještě deset minut bavit. Využijme toho, pane Sholmesi, protože už přímo hořím zvědavostí, jak jste zjistil mou adresu a jméno Felix Davey. Povězte mi to."

Sholmes pozorně sledoval Lupina, jehož dobrá nálada ho znepokojovala. Chystal se přednést malý výklad, který by mu posílil sebevědomí, a tak odvětil:

"Vaši adresu? Mám ji od Blondýnky."

"Od Klotyldy!"

"Od ní osobně. Vzpomeňte si... Včera ráno... Když jsem ji chtěl unést v automobilu, telefonovala švadleně."

"Opravdu."

"No a já jsem o něco později pochopil, že tou švadlenou jste byl vy. Dnes v noci na lodi jsem si trochu namáhal paměť, a protože má paměť patří k věcem, na které snad mohu být maličko ješitný, dokázal jsem si vybavit dvě poslední číslice vašeho telefonního čísla - sedmdesát tři. Měl jsem seznam vašich "poopravených" domů, a tak když jsem dnes dopoledne v jedenáct hodin přijel do Paříže, bylo pro mne již hračkou najít v telefonním seznamu jméno a adresu Felixe Daveye. Jakmile jsem zjistil jméno a adresu, požádal jsem o pomoc pana Ganimarda."

"Obdivuhodné, jedinečné! Musím před vámi smeknout. Ale jednu věc nechápu - že jste stihl vlak z Havru. Jak se vám podařilo uprchnout z Vlaštovky?"

"Neuprchl jsem."

"Ale přece..."

"Přikázal jste kapitánovi, aby dorazil do Southamptonu až v jednu hodinu v noci. Vyložili mě o půlnoci. A proto jsem mohl stihnout parník do Havru."

"Kapitán mě zradil? Tomu nevěřím."

"Nezradil vás."

"Tak tedy?"

"To jeho hodinky."

"Jeho hodinky?"

"Ano, jeho hodinky. Postrčil jsem je o hodinu dopředu."

"Jak?"

"Jak se postrkují hodinky - posunou se prostě ručičky. Bavili jsme se, seděli jsme proti sobě, vyprávěl jsem mu různé historky, jeho to zajímalo... Na mou duši, neměl o ničem ani tušení."

"Výborně, výborně, pěkný kousek, to uznávám. Ale co velké hodiny na stěně kabiny?"

"S těmi to bylo těžší, protože jsem měl ruce i nohy v poutech. Ale když kapitán odešel, hlídal mě jeden námořník a ten vlastně postrčil ručičky palcem."

"Ten? No tohle! A to vás poslechl?"

"Ale on přece vůbec nevěděl, že dělá něco důležitého! Řekl jsem mu, že musím za každou cenu stihnout první vlak do Londýna a - on se dal přesvědčit..."

"Čím?"

"Malým dárkem... který vám ostatně ten výborný muž chtěl poslušně předat."

"Jaký to byl dárek?"

"Taková hloupost."

"Přece jen?"

"Modrý diamant."

"Modrý diamant!"

"Ano, ten falešný, který jste podstrčil hraběnce za pravý, a ona mi ho svěřila..."

V tom okamžiku se ozval bouřlivý výbuch smíchu. Lupin se div neskácel, oči mu slzely.

"No to je ale k nevíře! Můj falešný diamant námořníkovi! A kapitánovy hodinky! A ručičky těch pendlovek!..."

Ještě nikdy Sholmes necítil, že mezi nimi probíhá tak tvrdá bitva jako v této chvíli. Se svou obdivuhodnou jasnozřivostí tušil, že se za touto bouřlivou veselostí skrývá úporné soustřeďování myšlenek, že se za ní sbírají všechny síly.

Lupin se krůček za krůčkem blížil k Sholmesovi. Angličan couvl a roztržitě zasunul prsty do kapsičky u vesty, kde měl hodinky.

"Jsou tři, pane Lupine."

"Už tři? Škoda!... Tak pěkně jsme se bavili!..."

"Čekám na vaši odpověď."

"Na mou odpověď? Vy jste ale paličák! Naše hra tedy končí. A hraje se o mou svobodu!"

"Nebo o modrý diamant."

"Přijímám... Začněte. Co uděláte?"

"Táhnu králem," řekl Sholmes a v ruce se mu objevil revolver.

"Mat," zvolal Arsene a švihl po Angličanovi pěstí.

Sholmes vystřelil do vzduchu, aby přivolal Ganimarda, neboť považoval jeho zákrok za zcela nezbytný. Arsenova pěst však zasáhla Sholmese naplno do žaludku, Angličan zbledl a zavrávoral. Lupin se jediným skokem vrhl ke krbu - a mramorová deska se pohnula... Ale bylo už pozdě. Dveře se otevřely.

"Vzdejte se, Lupine, nebo..."

Byl to Ganimard, ten Ganimard, který dozajista číhal blíž, než Lupin předpokládal, a v ruce měl namířený revolver. A za Ganimardem se tlačilo deset mužů, dvacet mužů, hranatých a všeho schopných chlapíků, kteří by Lupina při prvním pokusu o odpor odstřelili jako psa.

Chladnokrevně pokrčil rameny.

"Pracky dolů, vzdávám se."

A založil si ruce na prsou.

• • •

Bylo to jako úder blesku. V prázdné místnosti bez nábytku a čalounů se rozlehla slova Arsena Lupina jako ozvěna. "Vzdávám se!" Neuvěřitelná slova! Všichni očekávali, že znenadání zmizí v padacích dveřích nebo že se před ním objeví zeď a znovu ho zachrání před pronásledovateli. A on se vzdával.

Ganimard přistoupil blíž a rozechvěle, s vědomím vážnosti položil pomalu svému protivníkovi ruku na rameno a s nekonečným požitkem prohlásil:

"Zatýkám vás, Lupine."

"Brrr," otřásl se Lupin, "vy mě děsíte, milý Ganimarde. Tvářit se takhle truchlivě! Člověk by řekl, že mluvíte nad hrobem svému příteli. Poslyšte, netvařte se tak pohřebně."

"Zatýkám vás."

"A to vás vyvádí z míry? Ve jménu zákona, jehož je poslušným služebníkem, zatýká hlavní inspektor Ganimard zlého Lupina. Historický okamžik, a vy dobře víte, jak důležitý... A už je to podruhé. Výborně, Ganimarde, vy to ještě dotáhnete hodně daleko!"

A nastavil ruce kovovým poutům.

Historická událost probíhala takřka slavnostně. Přes svou obvyklou ráznost i své zaujetí proti Lupinovi se chovali policisté zdrženlivě, užaslí nad skutečností, že se mohou dotknout této nedotknutelné bytosti.

"Chudáku Lupine," povzdechl si Ganimard, "copak řeknou tvoji přátelé z předměstí, až tě uvidí v téhle mizérii!"

Se stupňovaným úsilím a s vynaložením všech sil napjal Lupin zápěstí. Žíly na čele mu naběhly. Kroužky řetězu se mu zařízly do kůže.

"Tak do toho," řekl. Řetízek praskl a povolil.

"Dejte mi jiný, kamaráde, tenhle nestojí za nic." Dali mu dva. Vyzkoušel je. "Dobrá! Opatrnosti nikdy nezbývá." Potom spočítal policisty.

"Kolik vás je, přátelé? Pětadvacet? Třicet? To je moc... To se nedá nic dělat. Škoda! Kdyby vás tak bylo jen patnáct!"

• • •

Zachoval si skutečně úroveň; bylo to vystoupení velkého herce, který prožívá svou roli a hraje ji s elánem, bez zábran a přirozeně. Sholmes ho pozoroval, jako sledujeme dobré představení, když dovedeme ocenit všechny jeho krásy a jemnůstky. A skutečně měl takový podivný pocit, že je to rovnocenný boj: na jedné straně třicet mužů, opírajících se o mohutný aparát spravedlnosti, a na druhé straně bezbranný a spoutaný osamělý člověk. Síly byly vyrovnány.

"Dobrá, šéfe," obrátil se Lupin k Sholmesovi, "to je tedy vaše práce. Vaší zásluhou Lupin shnije na vlhké slámě žaláře. Přiznejte se, že nemáte docela čisté svědomí a že vás hlodají výčitky?"

Proti své vůli Angličan pokrčil rameny, jako by chtěl říci: "Záleží jen na vás..."

"Nikdy," vykřikl Lupin, "nikdy!... Vrátit vám modrý diamant? Kdepak. Ten už mě stál moc námahy. Nechám si ho. Jakmile budu mít tu čest poprvé vás navštívit v Londýně, nejspíš v příštím měsíci, řeknu vám své důvody... Ale budete příští měsíc v Londýně? Nebo si raději vyberete Vídeň? Či Petrohrad?"

Prudce sebou trhl. Nad hlavami se jim náhle ozvalo zazvonění. Tentokrát to však nebyl poplašný zvonek, ale telefon, jehož dráty vedly mezi dvě okna pracovny a končily v zapomenutém přístroji.

Telefon! Kdo se to jen chystá padnout do pasti tak strašlivou náhodou! Arsene Lupin se zuřivě obrátil k telefonu, jako by ho chtěl rozbít, roztříštit ho na kusy, a tak umlčet tajemný hlas, který se dožadoval slyšení. Ganimard však sňal sluchátko a sklonil se.

"Haló... Haló... Číslo 64873... Ano, to je tady."

Sholmes ho prudce odstrčil, uchopil sluchátko a zakryl mluvítko kapesníkem, aby byl zvuk jeho hlasu méně zřetelný.

V tom okamžiku se podíval na Lupina. A pohled, který si vyměnili, jim dokazoval, že oba napadla stejná myšlenka, že oba tuší až do všech důsledků tu možnou, pravděpodobnou, téměř jistou skutečnost: to volá Blondýnka. Je přesvědčena, že telefonuje Felixovi Daveyovi, nebo spíš Maximu Bermondovi, a zatím bude mluvit se Sholmesem!

Angličan opakoval:

"Haló... Haló...!"

Chvilka ticha, znovu Sholmes:

"Ano, to jsem já, Maxim."

V té chvíli se začalo před nimi rozvíjet drama v celé své tragické velikosti. Lupin, nezkrotitelný a nade všechno povznesený Lupin se už ani nesnažil zakrýt svůj neklid, zbledl úzkostí a zoufale se snažil vytušit aspoň slovo. A Sholmes pokračoval, dál odpovídal tajemnému hlasu:

"Haló... Haló... Ale ano, už je po všem a právě se chci rozjet za vámi, jak bylo domluveno... Kde? Přece tam, kde jste. Nemyslíte, že tam ještě..."

Váhal, hledal slova, potom se odmlčel. Bylo jasné, že chce z mladé ženy vytáhnout co nejvíc a sám naléhat co nejméně, a že nemá nejmenší tušení, kde Blondýnka vůbec je. Nadto se zdálo, že mu vadí Ganimardova přítomnost.

Kdyby tak nějaký zázrak mohl přerušit tohle ďábelské spojení! Lupin dychtil po tom zázraku všemi silami, všemi svými napjatými nervy.

A Sholmes pokračoval:
"Haló!... Haló... Neslyšíte? Já už taky ne... Moc špatně... Skoro nerozumím... Slyšíte? Dobrá, tedy... Když si to pořádně rozmyslím... Raději se vraťte domů... - Jaké nebezpečí? Žádné... - Ale ten je přece v Anglii! Dostal jsem zprávu ze Southamptonu, potvrdila jeho příjezd."
V těch slovech byl výsměch, ale Sholmes je vyslovil s nenapodobitelnou opravdovostí. A dodal:
"Neztrácejte proto čas, má milá, jedu za vámi."
Pak zavěsil.
"Pane Ganimarde, žádám vás o tři muže."
"Jede se pro Blondýnku, co?"
"Ano."
"Víte, kdo to je, kde je?"
"Vím."
"Tohle je tedy náramný lov. S Lupinem... To je přece něco! Folenfante, seberte dva muže a jděte s pánem."
Angličan zamířil ke dveřím, tři policisté za ním.
To byl konec. I Blondýnka měla padnout Sholmesovi do rukou. Zásluhou neuvěřitelné houževnatosti, zásluhou celé řady šťastných okolností končí bitva pro něho vítězně, pro Lupina úplnou katastrofou.
"Pane Sholmesi!"
Angličan se zastavil.
"Prosím, pane Lupine?"
Na Lupinovi bylo vidět, že je touto poslední ranou hluboce otřesen. Na čele se mu objevily vrásky. Byl vyčerpán a skleslý. Přesto se však s novým úsilím vzchopil a navzdory všemu zvolal vesele a odhodlaně:
"Jistě připouštíte, že se osud postavil proti mně. Nejdřív mi zabránil, abych utekl tímhle krbem, a pak mě vydal do vašich rukou. A teď použije telefonu a daruje vám Blondýnku. Skláním se před jeho vůlí."
"To znamená?"
"To znamená, že jsem připraven k dalšímu jednání."
Sholmes odvedl inspektora stranou a tónem, který nepřipouštěl námitek, si vyžádal souhlas ke krátkému rozhovoru s Lupinem. Potom se vrátil k zatčenému. Poslední rozmluva! Zahájil ji stroze a přímo:
"Co chcete?"
"Svobodu pro slečnu Destangeovou."
"Cenu znáte?"
"Znám."
"A přijímáte?"
"Přijímám všechny vaše podmínky."
"Ale," řekl užasle Angličan, "přece jste odmítl... pro sebe..."
"To šlo o mne, pane Sholmesi. Teď jde o ženu... A o ženu, kterou mám rád. Pochopte, ve Francii se díváme na tyhle věci trochu jinak. A nejednám tak proto, že se jmenuji Lupin... Naopak!"
Řekl to naprosto klidně. Sholmes téměř neznatelně sklonil hlavu a zašeptal:
"Tak tedy modrý diamant?"
"Vezměte tu hůl, co stojí v koutě u krbu. Jednou rukou stiskněte rukojeť a druhou otočte kovovým kroužkem na dolním konci."

Sholmes uchopil hůl, začal otáčet kroužkem, a jak s ním točil, rukojeť se otevřela. V rukojeti byla kulička z modelovací hlíny. A v kuličce byl diamant.
Prohlédl si ho. Byl to modrý diamant.
"Slečna Destangeová je volná, pane Lupine."
"Volná v budoucnu stejně jako teď? Nemusí se od vás ničeho obávat?"
"Ode mne a od nikoho."
"V žádném případě?"
"V žádném případě. Zapomněl jsem, jak se jmenuje a kde bydlí."
"Děkuji. A na shledanou. Protože my se ještě setkáme, co myslíte, pane Sholmesi?"
"O tom nepochybuji."
Mezi Angličanem a Ganimardem došlo poté k poněkud vzrušené výměně názorů, ale Sholmes ji nakonec rázně uzavřel.
"Velice lituji, pane Ganimarde, že s vámi naprosto nemohu souhlasit. Nemám však čas vás přesvědčovat. Za hodinu odjíždím do Anglie."
"Ale co Blondýnka?"
"Neznám tu osobu."
"Před malou chvílí..."
"Musíte se rozhodnout. Už jsem vám vydal Lupina. Tady je modrý diamant... A budete mít to potěšení odevzdat ho osobně hraběnce z Crozonu. Řekl bych, že si nemáte nač stěžovat."
"Ale co Blondýnka?"
"Najděte si ji."
Narazil si klobouk na hlavu a rychle odešel jako dobře vychovaný muž, který nemá ve zvyku lelkovat, když si vyřídil své záležitosti.

• • •

"Šťastnou cestu," zvolal Lupin, "a věřte mi, že nikdy nezapomenu na srdečné vztahy, které jsme mezi sebou navázali. Srdečný pozdrav panu Wilsonovi."

Odpovědi se nedočkal, a tak jen uštěpačně poznamenal:

"Tomu se říká zmizet po anglicku. Ten počestný ostrovan nemá ani špetku naší proslulé zdvořilosti. Jenom si zkuste představit, Ganimarde, jak by za takových okolností odcházel Francouz! S jak vybroušenou zdvořilostí by opentlil svůj triumf!... Ale ale, Ganimarde, copak to děláte? No to je pěkné, prohlídka! Ale tady už nic není, můj nešťastný příteli, ani papírek. Moje archívy jsou na bezpečném místě."

"Kdoví! Kdoví!"

Lupin se vzdal. Drželi ho dva inspektoři, všichni ostatní stáli kolem něho a Lupin trpělivě sledoval jejich počínání. Po dvaceti minutách si však povzdychl:

"Rychle, Ganimarde, vám to ale trvá učiněnou věčnost."

"Snad nemáte naspěch?"

"Jestli mám naspěch! Bezodkladná schůzka!"

"Ve vězení!"

"Ne, ve městě."

"Ale, a v kolikpak hodin?"

"Ve dvě."

"Už jsou tři."

"Právě, a já přijdu pozdě. Nic mi není tak protivné jako nedochvilnost."

"Dopřejete mi pět minut?"

"Už ani jedinou."

"Jste velice laskav... Budu se snažit..."

"Nemluvte tolik... Ještě tahle skříň? Ale ta je prázdná!"

"Jsou tady jenom dopisy."

"Staré účty?"

"Kdepak, balíček svázaný hedvábnou stužkou."

"Růžovou stužkou? Ganimarde, proboha, nerozvazujte to."

"Je to od ženy?"

"Ano."

"Od ženy ze společnosti?"

"Z nejlepší společnosti."

"Její jméno?"

"Paní Ganimardová."

"Náramně vtipné, náramně!" zvolal inspektor kysele.

V tu chvíli se objevili policisté, kteří měli prohlédnout ostatní místnosti, a oznámili, že prohlídka skončila bezvýsledně. Lupin se rozesmál.

"Můj ty smutku! A to jste čekali, že najdete seznam mých kamarádů, nebo doklad o mých stycích s německým císařem? Spíš byste se měl zajímat, Ganimarde, o drobná tajemství téhle místnosti. Tak například plynová trubka je akustická. V krbu je schodiště. Tahle zeď je dutá. A ta spleť elektrických drátů! Stiskněte tady ten knoflík, Ganimarde..."

Ganimard poslechl.

"Neslyšíte nic?" zeptal se Lupin.

"Ne."

"Já taky ne. A přece jste právě dal pokyn veliteli mého letectva, aby připravil řiditelný balón, a ten nás co nevidět unese do vzduchu."

"No tak," řekl Ganimard, který právě dokončil svůj průzkum, "dost hloupostí a jde se!"

Udělal několik kroků, policisté vykročili za ním.

Lupin se nehnul ani o píď.

Jeho strážcové do něho strčili. Marně.

"Tak dobrá," řekl Ganimard, "vy odmítáte jít s námi?"

"Vůbec ne."

"V tom případě..."

"Podle toho."

"Podle čeho?"

"Podle toho, kam mě povedete."

"Do vězení, zatraceně."

"Tak to nejdu. Vězení mě nebaví."

"Vy jste se zbláznil!"

"Neupozornil jsem vás zdvořile, že mám nutnou schůzku?"

"Lupine!"

"Jakže, Ganimarde! Blondýnka čeká mou návštěvu, a vy mě pokládáte za takového nezdvořáka, že ji nechám v nejistotě? To se na slušného člověka nehodí."

"Poslouchejte," řekl inspektor, kterého ta komedie začínala dráždit, "měl jsem k vám až do téhle chvíle mimořádné

ohledy. Ale všechno má své hranice. Pojďte se mnou."

"Vyloučeno. Mám schůzku a já na tu schůzku půjdu."

"Poslední slovo."

"Vy-lou-če-no."

Ganimard pokynul rukou. Dva mužové uchopili Lupina pod pažemi. Okamžitě ho však pustili s bolestným zaúpěním; Arsene Lupin jim oběma rukama zapíchl do kůže dvě dlouhé jehly.

Všichni se na něj vrhli jako zběsilci. Jejich prudký hněv prolomil hráze, dychtili pomstít své kamarády a pomstít se sami za tolikerou potupu, tloukli a bušili do něho hlava nehlava. Jeden zvlášť prudký úder ho bolestivě zasáhl do spánku. Zhroutil se.

"Jestli ho zabijete," zahřímal Ganimard zuřivě, "budete mít co dělat se mnou."

Sklonil se, aby Lupina ošetřil. Když však zjistil, že dýchá pravidelně, přikázal, aby ho vzali za nohy a za ramena, a sám mu podložil ruku pod boky.

"Hlavně jděte opatrně!... Netřeste s ním... Surovci, málem mi ho zabili. Lupine, jak se vede?"

Lupin otevřel oči. Zašeptal:

"To není pěkné, Ganimarde... Nechat mě takhle zřídit."

"K sakru, to je vaše chyba," odsekl Ganimard roztrpčeně, "to dělá ta vaše paličatost! Nebolí vás nic?"

Došli ke schodišti. Lupin zanaříkal:

"Ganimarde... Výtah... Jinak mi přelámou kosti..."

"Dobrý nápad," souhlasil Ganimard, "ohromný nápad. Schodiště je beztak úzké... Nebylo by tam dost místa..."

Přivolal výtah. S největší ohleduplností složili Lupina na sedátko. Ganimard si stoupl k němu a řekl svým mužům:

"Ať jste dole stejně jako my. Počkáte na mě u domovníkových dveří. Jasné?"

Zatáhl dveře. Ještě však nebyly ani zavřeny a už se ozvalo několik výkřiků. Výtah se prudce rozjel vzhůru jako balón, u kterého přeťali kotevní lano. Z výtahové šachty zahlaholil posměšný smích.

"K čertu," zařval Ganimard a zuřivě hledal v šeru tlačítko. A protože nic nenašel, vykřikl:

"Páté! Hlídejte dveře v pátém!"

Policisté brali schody po pěti. A tu se stalo něco zvláštního: výtah jako by prorazil strop posledního poschodí, zmizel policistům z očí, vynořil se náhle na chodbě služebnických mansard až pod střechou a zastavil se. Na chodbě už číhali tři muži a otevřeli dveře. Dva z nich se vrhli na Ganimarda; ten byl jako u vidění, v malé prostoře se nemohl téměř pohnout, a tak se ani nepokoušel bránit. Třetí muž pomohl Lupinovi na chodbu.

"Já vás varoval, Ganimarde... Únos v balónu... A vaší zásluhou! Příště nebuďte tak milosrdný. A hlavně nezapomeňte, že Arsene Lupin si bez vážných důvodů nenechá ubližovat. Sbohem."

Kabina už byla zase zavřena a výtah s Ganimardem odeslán do dolních pater. Všechno se to zběhlo tak rychle, že inspektor zastihl policisty u dveří domovníkova bytu.

Neřekli si ani slovo, bez dechu přeběhli dvůr a pustili se nahoru vedlejším schodištěm. To byla jediná cesta do poschodí vyhrazeného služebnictvu, odkud Lupin uprchl.

Dlouhá chodba s mnoha zákruty a s malými číslovanými světnicemi po obou stranách končila u dveří, jež byly zcela jednoduše přibouchnuty. Na opačné straně dveří, a tedy už v sousedním domě, byla další chodba, právě tak klikatá a lemovaná podobnými pokojíčky. Docela na konci vedlejší schodiště. Ganimard po něm seběhl, proletěl dvorem, hlavní vstupní halou a vyřítil se na ulici, na Picotovu ulici. V tu chvíli pochopil: oba rozlehlé domy k sobě přiléhají a mají průčelí do dvou ulic, a to nikoli v jedné rovině za sebou, ale rovnoběžně, s šedesátimetrovou mezerou.

Zamířil k domovníkově okénku a vytáhl průkaz.

"Prošli tu právě čtyři muži?"

"Ano, dva sluhové ze čtvrtého a z pátého a dva jejich přátelé."

"Kdo bydlí ve čtvrtém a pátém?"

"Pánové Fauvelovi a jejich bratranci Provostovi... Dnes se odstěhovali. Zůstali tu jen ti dva sluhové... Zrovna odešli."

Tak, řekl si v duchu Ganimard a ztěžka dosedl na domovníkovo křesílko, to jsme tedy dopadli. V tomhle čtverci domů bydlela celá banda.

• • •

O čtyřicet minut později přijel k Severnímu nádraží vůz se dvěma muži. Oba zamířili spěšně k rychlíku do Calais, v patách za nimi posluha se zavazadly.

Jeden z mužů měl paži v sádře a jeho bledá tvář svědčila o nepříliš pevném zdraví. Druhý muž jen zářil.

"Tryskem, Wilsone, nesmíme zmeškat vlak... Wilsone, na těch deset dní nezapomenu, co živ budu."

"Já taky ne."

"To byla přece bitva!"

"Nádherná."

"Tu a tam nanejvýš nějaká ta malá nepříjemnost..."

"Úplně malá."

"A nakonec vítězství na celé čáře. Lupin zatčen! Modrý diamant zase na světě!"

"Moje ruka v sádře!"

"Vyhráli jsme a to je hlavní. Co záleží na zlomené ruce!"

"Zvlášť když je to moje ruka."

"Ale ovšem! Vzpomeňte si, Wilsone, když jste hrdinsky trpěl v té lékárně, právě tehdy jsem našel nit, která mě vedla ve tmě."

"Taková šťastná náhoda!"
Průvodčí zavíral dvířka.
"Nastupte si, prosím. Rychle, pánové!"
Posluha vyšplhal po schůdcích do prázdného oddělení a uložil zavazadla do sítě, zatímco Sholmes utěšoval nebohého Wilsona.
"Ale co je s vámi, Wilsone, přece není všem dnům konec!... Trochu elánu, starý kamaráde..."
"Jestli mi něco chybí, tak elán to není."
"Copak tedy?"
"Mohu hýbat jen jednou rukou."
"No a?" vykřikl vesele Sholmes. "To jsou řeči! Člověk by řekl, že jste jediný, koho to postihlo. A co lidé s jednou rukou? Doopravdy s jednou rukou? To nic? To není jen takováhle hloupost."
Podal posluhovi padesáticentimovou minci.
"Dobrá, příteli. Tohle je pro vás."
"Děkuji, pane Sholmesi."
Angličan zvedl oči. Před ním stál Arsene Lupin.
"Vy... Vy!" zakoktal ohromeně.
"Vy! Vy," blábolil Wilson a zamával přitom svou jedinou rukou jako člověk, který odhaluje nějakou nepravost, "ale vy jste přece zatčen! Sholmes mi to řekl. Když od vás odcházel, stálo kolem vás třicet policistů i s Ganimardem..."
Lupin si založil ruce na prsou a prohlásil opovržlivě:
"Tak vy jste předpokládali, že vás nechám odjet bez rozloučení? Po těch nádherných projevech přátelství, které mezi námi nikdy neskončilo? Ale to byste mi znovu křivdili. Za koho mě máte?"
Vlak zapískal.
"No dobrá, odpouštím vám... Ale máte všechno, co potřebujete? Tabák, zápalky... Ano... A večerní noviny? Najdete tam podrobnosti o mém zatčení, váš nejnovější parádní kousek. A teď na shledanou, jsem rád, že jsem vás poznal... Opravdu rád!... A kdybyste mě potřeboval, byl bych šťasten..."
Seskočil na nástupiště a zavřel dvířka.
"Sbohem," řekl ještě a zamával kapesníkem. "Sbohem... Napíšu vám... Vy také, ano? A co vaše zlomená ruka, pane Wilsone?... Čekám zprávu od obou... Tu a tam nějakou tu pohlednici... Na adresu Lupin, Paříž... To stačí... Třeba nevyplaceně... Sbohem... Na shledanou..."

Obsah

I Číslo 514 - série 23 4
II Modrý diamant 31
III Herlock Sholmes vyhlašuje nepřátelství 55
IV Trochu světla v temnotách 79
V Únos 99
VI Arsene Lupin zatčen podruhé 123

KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ

Řídí Eva Dolejšová

Svazek 120

Maurice Leblanc

ARSENE LUPIN
KONTRA HERLOCK SHOLMES
(BLONDÝNKA)

Z francouzského původního vydání Arsene Lupin contre Herlock Sholmes - La Dame blonde, vydaného nakladatelstvím Librairie Generále Française v Paříži roku 1964, přeložil Václav Cibula. Ilustroval Josef Žemlička. Vydal jako svou 3988. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1971. První vydání. Odpovědná redaktorka dr. Arnoštka Kubelková. Výtvarný redaktor Jan Žbánek. Technický redaktor Karel Krch.

Z fotosazby písmem Baskerville vytiskl ofsetem Tisk, knižní výroba, n. p., Brno, závod 1. 9,58 AA (text 7,89, ilustr. 1,69), 9,63 VA. Náklad 60 000 výtisků. Brožovaný výtisk 16,70 Kčs

13-775-71 14/64 Vázaný výtisk 21,- Kčs

??

??

??

??

8

7